Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

Editura Esoteris

Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

Cartea aceasta constituie introducerea dedicată afirmației că ceea ce este ascuns în imagini emblematice, alegorii și ritualuri ale anticilor este o doctrină secretă privitoare la misterele lăuntrice ale vieții, doctrină care a fost conservată în totalitate într-o mică fâșie a minților inițiate de la începutul Lumii. Însă, ca nu cumva aceste procese secrete să ajungă pe mâini nepricepute și să fie folosite greșit, Marea Taină a fost întotdeauna ascunsă în simbol sau alegorie; iar aceia care pot astăzi să descopere toate acestea sunt tot mai puțini.

- **Enoch și cupolele regale**
- **Esenienii**
- **Magul Merlin**
- **Numărul fiarei**
- **Misterele din Xibalba**

Editura:Esoteris
ISBN 973 - 87521 - 0 - 8
ISBN 973-87521-2-4
9789738752122
www.esoteris.ro

Manly P. Hall

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR

VOL. 2

colecţia ştiinţe oculte
Editura Esoteris
Iaşi 2005

Editura Esoteris Iaşi

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactor : Christian Dikol
Coperta : Ioan Aurelian Alexoaie
Translator : Mihaela Andronic

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Copyright C. Toate drepturile pentru reproducerea şi traducerea lucrării sunt rezervate Editurii Esoteris Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HALL, MANLY P.
Învăţăturile magice secrete ale tuturor timpurilor / Manly P. Hall ; trad.: Mihaela Andronic. - Iaşi : Esoteris, 2005- 2 vol.
ISBN 973-87521-0-8
Vol. 2. - 2005. - ISBN 973-87521-2-4
I. Andronic, Mihaela (trad.)

133

Printed in ROMANIA

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR

VOL. 2

FLORILE, PLANTELE, FRUCTELE ŞI COPACII

Floarea, un simbol falic

Falusurile erau considerate simbolul corespunzător al puterii creatoare divine de către aproape toate popoarele din antichitate. Grădina Edenului, Arca, Poarta Templului, Vălul Misterelor, aureola ovală (*vesica piscis*) şi Sfântul Graal sunt simboluri de o deosebită importanţă; piramida, obeliscul, conul, lumânarea, turnul, monolitul celt, clopotniţa, armindenul şi suliţa sacră simbolizează falusul.

Majoritatea autorilor moderni judecă standardele păgâne în funcţie de cele contemporane atunci când tratează subiectul venerării lui Priap, bălăcindu-se astfel în mlaştina trivialităţii pe care au creat-o ei înşişi.

Misterele eleusine, cea mai importantă dintre toate societăţile antice, a stabilit unul dintre cele mai înalte standarde de moralitate şi etică, iar acele persoane care denunţă faptul că membrii acestei organizaţii au folosit simbolurile falice ar trebui să se gândească la cuvintele tăioase ale regelui Edward al III-lea : *„dispreţuiţi sunt cei care gândesc murdar"*.

Ritualurile obscene practicate în timpul bacanalelor şi în timpul sărbătorilor dionisiace nu mai erau reprezentative pentru standardele de puritate încurajate de societatea misterelor, tot aşa cum nici orgiile pe care le făceau unii dintre membrii creştinismului până în secolul 18 nu reprezentau altceva decât creştinismul primitiv.

William Hamilton, reprezentantul britanic de la Curtea din Napoli, a afirmat în 1780 că *Isernia*, o comunitate de creştini din Italia, slăveau prin ceremonii falice zeul păgân Priap sub numele de Sfântul Cosmo.

Tatăl, mama şi copilul constituie trinitatea firească. Misterele considerau căminul ca fiind instituţia supremă alcătuită din această trinitate ce funcţionează ca un întreg. Pitagora asemăna universul familiei, afirmând că la fel cum focul suprem al universului se află în mijlocul corpurilor celeste, tot aşa, prin analogie, focul suprem al lumii se află la baza căminului. Atât pitagoreicii cât şi alte şcoli filosofice considerau că natura divină a lui Dumnezeu se manifestă în aspectul triplu al tatălui, mamei şi copilului.

Aceştia trei constituie familia sacră, al cărei sălaş este Creaţia şi al cărei simbol este problema cu numărul 47 a lui Euclid.

Dumnezeu Tatăl este *Spiritul,* Dumnezeul Mamă este *Materia* iar Dumnezeu Copilul reprezintă toate creaturile vii care s-au născut din şi care alcătuiesc Natura.

Sământa Spiritului este cusută în pântecele materiei iar progenitura se naşte printr-o concepţie imaculată. Oare nu acesta este misterul Fecioarei Maria care îşi ţine pruncul în braţe? Cine îndrăzneşte să spună că acest simbolism nu este cuviincios? Misterul vieţii reprezintă misterul suprem, prezentat în demnitatea sa divină, mister considerat de către înţelepţii iniţiaţi din toate epocile cea mai importantă realizare a naturii.

Pudicitatea din zilele noastre denunţă acest mister ca fiind nedemn de luat în considerare de către minţile luminate sfinte. În ciuda normelor logicii, s-a stabilit un standard conform căruia e mai bine să rămâi inocent datorită ignoranţei decât să dobândeşti virtute prin cunoaştere. Va veni totuşi şi vremea când omenirea va învăţa că nu trebuie să-i fie niciodată frică de adevăr. Până atunci, omul este necredincios atât lui Dumnezeu şi lumii, cât şi faţă de sine însuşi.

În această privinţă creştinismul nu a reuşit să-şi îndeplinească misiunea. Aceiaşi oameni care au afirmat că corpul omului este templul viu al lui Dumnezeu, au spus apoi că substanţele şi funcţiile acestui templu sunt necurate şi că studierea acestora pângăreşte sentimentele celor virtuoşi. Prin această atitudine inconstantă casa Domnului a fost defăimată.

Nu trebuie să uităm faptul că însăşi crucea este cea mai veche dintre emblemele falice şi că ferestrele catedralelor în formă de romburi dovedesc încă o dată că simbolurile ionice au supravieţuit misterelor păgâne. Până şi structura unei biserici este plină de simboluri falice. Dacă îndepărtăm din Biserica Creştină toate emblemele de origine priapică nu mai rămâne nimic, căci până şi pământul pe care aceasta este situată reprezintă primul simbol ionic datorită fertilităţii sale. Situaţia este şi mai ironică dacă ne gândim că majoritatea oamenilor nu cunosc şi nu ţin seama de aceste embleme ale organelor de reproducere. Doar acele persoane familiarizate cu limbajul secret al antichităţii sunt capabile să înţeleagă semnificaţia divină a acestor simboluri.

Există multe motive pentru care florile au fost alese drept simboluri. Varietatea florei a făcut posibilă găsirea unei plante sau flori care să reprezinte în mod corespunzător aproape orice calitate sau trăsătură abstractă. Plantele pot fi alese în funcţie de vreun mit care are legătură cu originea lor cum este cazul lui Dafnis şi al lui Narcis, de mediul în care se dezvoltă, acesta fiind cazul *orhideei* şi al *ciupercii,* de forma pe care o au *(floarea suferinţei şi crinul),* de strălucirea şi de mirosul lor (*lămâiţa şi levănţica*), de faptul că îşi păstrează forma la nesfârşit, precum *imortela,* de proprietăţile sale neobişnuite (*floarea soarelui şi heliotropul,* plante care au fost slăvite timp îndelungat datorită afinităţii lor cu Soarele).

O plantă poate fi considerată demnă de veneraţie datorită faptului că din frunzele, petalele şi rădăcinile sale pot fi extrase esenţe sau medicamente tămăduitoare care afectează natura şi inteligenţa oamenilor. Astfel de plante sunt macii şi ierburile antice folosite de profeţi. Planta poate fi considerată eficace în vindecarea multor boli datorită fructelor, frunzelor, petalelor sau rădăcinilor care se aseamănă în formă sau culoare cu anumite părţi ale organelor omeneşti. De exemplu, se credea că seva extrasă din anumite specii de ferigă, muşchiul care creşte pe stejari şi puful de scai au proprietatea de a face părul să crească. Dentaria, care are forma unui dinte, vindecă durerile de dinţi iar planta *palma Christi,* datorită formei sale, vindecă toate rănile mâinii.

Floarea de lotus

Floarea reprezintă sistemul reproducător al plantelor şi prin urmare este unicul simbol corespunzător al purităţii sexuale, un lucru necesar misterelor antice. Astfel floarea simbolizează idealul de frumuseţe şi de regenerare luând locul dorinţei şi degenerării.

Dintre toate florile simbolice, floarea lotus din India şi Egipt şi trandafirul sunt cele mai importante. În ceea ce priveşte simbolismul, aceste două flori sunt identice. Doctrinele tainice s-au perpetuat în Europa modernă sub forma unui trandafir. Trandafirul şi lotusul sunt simbolurile trinităţii, întruchipând misterul creativ matern în timp ce crinul de Paşti este un simbol falic.

Iniţiaţii brahmani şi egipteni care au înţeles sistemele secrete ale culturii spirituale cu ajutorul căreia pot fi stimulate centrele latente ale energiei cosmice din om foloseau flori de lotus pentru a reprezenta vârtejul de energie spirituală care se găseşte în diferite puncte de-a lungul coloanei vertebrale, puncte pe care hinduşii le numeau *chakras*.

Şapte dintre aceste puncte au o importanţă deosebită şi au corespondenţe individuale în nervii ganglionilor şi în plex. Potrivit şcolilor secrete, *ganglionul sacru* se numea *lotusul cu patru petale*; *plexul prostatic* avea denumirea de *lotusul cu şase petale*; *plexul epigastric* şi *buricul* se numeau *lotusul cu zece petale*; *plexul cardiac* era *lotusul cu douăsprezece petale*; *glanda pineală* era *lotusul cu o mie de petale*.

Florile de lotus reprezintă un indiciu cu privire la întrebuinţarea lor simbolică.

Copacul cavalerilor Mesei Rotunde

Acest exemplu remarcabil de folosire a copacului în simbolism este din castelul din Pierrefonds, un orăşel din Pierrefonds, situat în nordul Franţei.

Cele opt ramuri de pe fiecare parte a copacului se termină în nişte flori care au forma unei ceşti, iar din fiecare dintre acestea iese corpul unui cavaler care are în mână o panglică cu numele său.

Stema centrală se află deasupra unei flori mari din care apare corpul regelui Arthur.

Trunchiul, cu multitudinea sa de ramuri, a făcut ca acest copac să fie folosit adesea în schiţarea descendenţilor unei familii iar din această practică a apărut denumirea de *„arbore genealogic”*.

Un indiciu cu privire la dezvoltarea înţelegerii spirituale conform ştiinţei secrete a misterelor poate fi găsit în povestea lui Aaron şi în capodopera lui Wagner.

Conspiratorii foloseau o ghirlandă de trandafiri pentru a simboliza vârtejurile spirituale care sunt numite în Biblie cele şapte lămpi sau cel şapte biserici din Asia. În ediţia din 1642 a lucrării *„History of Henry the Seventh”*, de Sir Francis Bacon se află o ilustrată care îl arată pe Lord Bacon cu trandafiri în loc de cataramă la pantofi.

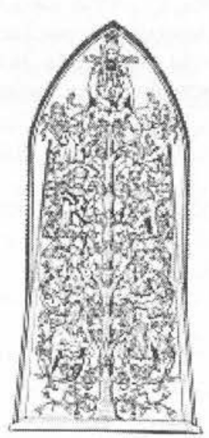

În sistemul de filozofie hindus, fiecare petală de lotus are un anumit simbol care oferă un indiciu pentru înţelegerea florii. Orientalii foloseau planta de lotus pentru a simboliza creşterea omului în cele trei perioade ale conştiinţei umane: ignoranţa, îndatorirea şi înţelegerea. Aşa cum lotusul există în toate cele trei elemente: Pământ, Apă şi Aer, aşa şi omul trăieşte în cele trei lumi: materială, intelectuală şi spirituală. Aşa cum planta, care are rădăcinile în pământ, creşte prin apă şi înfloreşte în cele din urmă la lumina aerului, tot la fel creşterea spirituală a omului are loc din întunericul acţiunilor şi prin dorinţa de a ajunge în lumina adevărului şi înţelegerii. Apa reprezintă simbolul lumii, care se schimbă întruna, lume prin care trebuie să treacă sufletul în lupta sa pentru a obţine iluminare spirituală.

Trandafirul şi echivalentul său, lotusul, ca toate florile frumoase, reprezintă dezvoltarea şi împlinirea spirituală: de aceea zeităţile orientale sunt ilustrate adesea stând pe nişte petale deschise ale unor flori de lotus.

Lotusul era un motiv universal în arta şi arhitectura egipteană. Acoperişurile multor temple erau sprijinite de coloane de lotus care simbolizau înţelepciunea eternă. Sceptrul care avea capul în formă de lotus simboliza dezvoltarea de sine şi prerogativele divine şi era folosit adesea în slujbele religioase. Când floarea avea nouă petale, aceasta reprezenta omul; când avea douăsprezece, ea simboliza universul şi zeii; când avea şapte petale reprezenta planetele şi legile; când avea cinci reprezenta simţurile şi misterele iar când avea trei simboliza zeităţile şi lumea.

Trandafirul heraldic din evul mediu are cinci sau zece petale şi simbolizează relaţia sa cu misterul spiritual al omului prin pentada şi decada pitagoreică.

Cultul copacului
Copacul lumii scandinave, Yggdrasil

Venerarea copacilor ca reprezentanţi ai divinităţilor era întâlnită des în lumea antică. Templele erau construite adesea în inima pădurilor sacre iar ceremonialele nocturne aveau loc sub ramurile copacilor, în onoarea zeităţilor lor. Se credea că copacii posedă trăsăturile puterii divine şi ale inteligenţei divine, şi prin urmare aceştia erau veneraţi. Frumuseţea, demnitatea, masivitatea şi puterea stejarilor, ulmilor şi cedrilor au făcut ca aceşti copaci să fie folosiţi ca simboluri ale puterii, integrităţii, virilităţii şi ale protecţiei divine.

Mai multe popoare antice, mai ales hinduşii şi scandinavii considerau macrocosmosul, sau marele univers, un copac mare, care a crescut dintr-o singură sămânţă semănată în spaţiu.

Grecii, perşii, caldeenii şi japonezii au legende care descriu arborele sau trestia în jurul căreia se învârte pământul.

Kapila spune că: *„Universul este copacul etern, care răsare dintr-o sământă imperceptibilă care nu poate fi văzută"*; este vorba despre monada materială.

Cabaliştii medievali reprezentau creaţia sub forma unui copac care îşi avea rădăcinile în realitatea spiritului şi ramurile în iluzia existenţei tangibile. Copacul Cabalei avea rădăcinile în rai şi ramurile pe pământ.

Doamna Blavatsky este de părere că marea piramidă era considerată un simbol al acestui copac, care este pe dos, şi că acesta avea rădăcina în vârful piramidei iar ramurile deviau în patru direcţii ce porneau de la bază.

Copacul scandinav al lumii, Yggdrasil, sprijină pe ramurile sale nouă sfere sau lumi, pe care egiptenii le reprezentau prin nouă stamine sau fructe de avocado. Toate acestea se găsesc în cea de-a zecea sferă misterioasă sau în oul cosmic, simboluri care reprezintă chei către descifrarea misterelor.

Copacul kabbalist al evreilor are tot nouă ramuri sau lumi care emană din coroană şi care înconjoară emanaţiile ca şi coaja unui ou. Singura sursă de viaţă şi diversitatea expresiilor are o analogie perfectă în structura copacului. Trunchiul reprezintă originea diversităţilor; rădăcinile care se află în întuneric simbolizează hrana divină; multitudinea de ramuri care se împrăştie din trunchi reprezintă infinitatea efectelor universale care depind de o singură cauză.

Copacul a fost acceptat ca simbolul microcosmosului, adică al omului. Conform doctrinei tainice, omul există întâi în interiorul corpului copacului lumii şi mai târziu înfloreşte şi se manifestă prin creşterea ramurilor sale.

Conform unui mit grecesc al misterelor, Zeus a făcut cea de-a treia rasă de oameni din cenuşa copacilor. Şarpele care este atât de des arătat în jurul copacului simbolizează mintea, puterea gândului şi ademenitorul etern care conduce toate creaturile raţionale către descoperirea realităţii şi astfel răstoarnă conducerea zeilor.

Şarpele care se ascunde în frunzişul copacilor reprezintă mintea cosmică; iar cel din copacul uman reprezintă intelectul individualizat.

Conceptul conform căruia viaţa a apărut din seminţe a făcut ca grânele şi anumite plante să fie acceptate ca embleme ale spermatozoizilor umani şi prin urmare copacul a devenit simbolic pentru viaţa organizată care s-a dezvoltat din germenele primitiv.

Deoarece se pare că copacul este mult mai mare decât sursa sa, acea sursă conţine fiecare ramură, rămurică şi frunză care va fi în cele din urmă dezvăluită prin procesele de creştere. Creşterea universului din sământa primitivă poate fi asemănată cu stejarul puternic care creşte din ghinda mică.

Faptul că oamenii venerează copacii ca simboluri ale calităţilor abstracte ale înţelepciunii şi ale integrităţii a făcut ca persoanele care posedă unele calităţi divine să fie reprezentate sub forma unor copaci.

Filosofii iluminaţi şi preoţii erau numiţi copaci sau copacii - oameni; de exemplu, druizii simbolizează oamenii stejarilor, sau iniţiaţii anumitor mistere siriene care erau numiţi cedri. Este mai credibil şi mai probabil ca cedrii din Lebanon, care au fost tăiaţi pentru construirea templului regelui Solomon, să fi fost de fapt înţelepţi iluminaţi. Misticii ştiu că adevăratele suporturi care sprijină Casa glorioasă a lui Dumnezeu nu erau buştenii trecători ci spiritele, inteligenţele nemuritoare ale copacilor hierofanţi.

Copacii sunt menţionaţi adesea în Vechiul şi Noul Testament şi în Scripturile diferitelor naţiuni păgâne. Copacul vieţii şi cel al cunoaşterii răului şi al binelui este menţionat în Geneză, tufişul arzător în care îngerul i-a apărut lui Moise, faimosul smochin din Noul Testament, păduricea de măslini din grădina Ghetsimani, unde s-a rugat Iisus, și miraculosul copac al revelației, care avea douăsprezece feluri de fructe și ale cărui frunze erau folosite pentru vindecarea națiunilor, sunt toate mărturii ale stimei în care erau ținuți copacii de către scriitori.

Buddha și-a primit iluminarea sub copacul *bodhi*, lângă Madras din India și mulți dintre zeii orientali sunt înfățișați atunci când meditează sub ramurile copacilor atotputernici.

Mulți dintre marii înțelepți și mântuitori duceau baghete, toiege sau șipci care erau tăiate din lemnul copacilor sacri, cum ar fi lui Moise sau Aaron; Gungnir-sulița lui Odin a fost tăiată din copacul vieții; nuiaua lui Hermes în jurul căreia s-au încolăcit șerpii.

Anticii foloseau adesea copacii și produsele din copaci în simbolism. Venerarea sa se baza pe faptul că acesta era folositor.

Despre aceste lucruri J. P. Lundy scrie :

„Copacii ocupă un loc important în economia naturii, atrag și rețin umiditate și estompează sursele de apă și solul prevenind astfel ariditatea. Aceștia erau folositori oamenilor pentru fructe, medicamente, sau combustibil, pentru construirea de case sau de bărci, pentru mobilă și în aproape orice domeniu al vieții. Nu este de mirare că stejarii, pinii, palmierii și smochinii erau sacri și erau venerați de către oameni."

(vezi „Monumental Christianity")

Copacul lui Noe
Din Biblia „*Breeches*"din 1599.

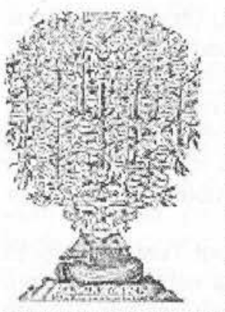

Majoritatea bibliilor care au fost publicate în Evul Mediu conțin o secțiune dedicată unor arbori genealogici care arată descendența omenirii de la Adam până la apariția lui Iisus. Copacul care crește din acoperișul Arcăi lui Noe și cele trei ramuri ale sale reprezintă trupurile lui Noe și ale fiilor săi Shem, Ham și Japheth. Națiunile care au fost formate din descendenții fiilor lui Noe sunt arătate în niște cercuri deasupra ramurilor copacilor. Deși astfel de tabele sunt incorecte din punct de vedere istoric, pentru simboliști interpretările lor alegorice prezintă o importanță deosebită.

Preoții foloseau uneori copacul pentru a-L simboliza pe Hristos. Ei credeau că creștinismul va crește ca un stejar și va umbri toate celelalte religii ale omenirii. Deoarece își schimbă anual frunzișul, copacul era considerat și o emblemă a învierii și a reîncarnării căci deși aparent murea în fiecare toamnă, el reînvia în fiecare primăvară.

Sub denumirile de copacul vieții și copacul cunoașterii binelui și răului se ascunde marea taină a antichității, misterul echilibrului.

Copacul vieții reprezintă punctul spiritual al balanței, nemurirea secretă.

Copacul cunoașterii binelui și răului, după cum sugerează și numele său, simbolizează polaritatea, secretul mortalității.

Cabaliștii dezvăluiau acest lucru atribuind coloanei centrale a diagramei copacul vieții iar cele două ramuri ale sale erau asociate cu copacul cunoașterii binelui și răului.

„*Forțele neechilibrate pier în gol*", declară opera secretă și totul devine cunoscut. Mărul reprezintă cunoașterea proceselor de procreare cu ajutorul cărora a fost creat universul material.

Alegoria lui Adam și a Evei în Grădina Edenului reprezintă un mit cosmic, metodele împlinirii universale și individuale. Povestea care a fost acceptată timp de atâtea secole de o lume care nu gândește, este absurdă, dar misterul creator al cărui simbol este aceasta reprezintă unul dintre adevărurile cele mai profunde ale naturii.

Cei care venerau șerpii, slăveau șarpele din Grădina Edenului deoarece acesta era cauza existenței individuale. Cu toate că omenirea rătăcește într-o lume a binelui și a răului aceasta va deveni completă și va reprezenta fructul din copacul vieții care crește în mijlocul grădinii lucrurilor lumești. Astfel copacul vieții este simbolul misterelor iar prin fructele sale omul va obține nemurirea.

Stejarul, pinul, frasinul, chiparosul și palmierul sunt cei cinci copaci care au cea mai mare importanță simbolică.

Zeul Tată al misterelor era venerat adesea sub forma unui stejar; Dumnezeu mântuitorul era slăvit în forma unui pin; Axa Lumii și natura divină a omenirii erau slăvite în forma unui frasin; zeițele sau principiul matern erau venerate în forma unui chiparos, iar polul pozitiv al generării era slăvit în forma unui palmier. Conul de pin este un simbol falic care datează din antichitate.

Bastonul înflorit purtat de Bacchus, o baghetă lungă care avea deasupra un con de pin și care era împodobită cu frunze de iederă simboliza faptul că minunile naturii pot fi realizate doar cu ajutorul virilității solare, virilitate simbolizată de con sau de struguri.

În misterele frigiene, Atys, soarele salvator, moare sub ramurile unui pin *(aluzie la solstițiul de iarnă)*, şi din acest motiv pinul era sacru. Acest copac era sacru şi pentru misterele lui Dionysos şi Apollo.

Ramura de salcâm

Egiptenii şi evreii antici venerau salcâmul sau tamariscul; masonii moderni considerau că ramurile de salcâm, cedru şi chiparos erau embleme cu semnificații importante.

Lemnul folosit de copiii Israelului pentru construirea templului şi a Arcei din Vechiul Testament era o specie de salcâm.

Descriind acest copac sacru, Albert Pike scria :

„Salcâmul adevărat este şi tamariscul cu țepi, acelaşi copac care a crescut în jurul trupului lui Osiris. Arabii îl considerau un copac sacru şi au construit din el idolul Al-Uzza, pe care l-a distrus Mohammed. Acesta este abundent ca un tufiş din deşertul lui Thur; din el a fost făcută coroana de spini care a fost pusă pe fruntea lui Iisus din Nazaret. Acesta reprezintă nemurirea datorită tenacității sale de viață." (vezi „Morals and Dogma")

Este posibil ca această venerare a salcâmului să se datoreze atributelor ciudate ale mimozei, o plantă sensibilă cu care anticii îl identificau adesea. Există o legendă conform căreia această plantă sensibilă a fost primul copac prin care a fost venerat Hristos.

Creşterea rapidă a salcâmului şi frumusețea sa au făcut ca acesta să fie considerat emblema fecundității şi a regenerării.

Simbolismul salcâmului poate fi interpretat în patru feluri: (1) acesta este emblema echinocțiului de primăvară, învierea anuală a zeității solare; (2) sub forma plantei sensibile care se ofileşte sub atingerea umană, salcâmul reprezintă puritatea şi inocența,după cum sugerează şi unul dintre numele sale greceşti; (3) acesta reprezintă nemurirea şi regenerarea omenească şi datorită faptului că este verde, el simbolizează acea parte nemuritoare a omului care supraviețuieşte distrugerii naturii sale vizibile; (4) este emblema antică a misterelor şi candidații care intrau în coridoarele de tortură primeau nişte ramuri din această plantă sacră sau nişte flori sfinte.

Albert G. Mackey atrage atenția asupra faptului că fiecare dintre aceste mistere antice are propria sa plantă sacră pentru zeii sau zeițele în onoarea cărora erau ținute aceste ritualuri. Aceste plante au fost întrebuințate mai târziu ca simboluri, folosite în diferite scopuri. Astfel, în misterele lui Adonis, pătrunjelul era sacru; în ritualurile brahmanice şi egiptene era sacru lotusul; la druizi, vâscul; la greci mirtul. (vezi *„Encyclopaedia of Freemasonry")*

Deoarece legenda lui Hiram Abiff se bazează pe ritualul misterelor egiptene de ucidere şi înviere a lui Osiris, este normal ca salcâmul să fie considerat simbolul sacru al învierii lui CHiram.

Lada care conține corpul lui Osiris a fost adusă la țărm lângă Byblos şi adăpostită în rădăcinile unui salcâm care, crescând într-un copac puternic, a închis în trunchiul său trupul zeului ucis. Aceasta este originea poveştii salcâmului care marchează mormântul lui CHiram. Misterul plantei perene care marchează mormântul zeului soarelui, ucis, şi-a găsit continuarea în bradul de Crăciun.

Caisul şi gutuiul sunt simboluri trinitare iar strugurii şi smochina sunt simboluri falice. Rodia este fructul mistic al ritualurilor eleusine; mâncându-l, Proserpina s-a legat de tărâmul lui Pluto. Fructul simbolizează aici viața senzorială care odată ce este gustată îl privează pe om de nemurire. Datorită numărului mare de semințe, rodia a fost folosită adesea pentru a reprezenta fecunditatea naturală. Din acelaşi motiv, în lucrarea sa intitulată *„Mitologia Antică"*, Jacob Bryant notează că anticii recunoşteau că acest fruct este o emblemă a Arcei Potopului, arcă care conținea semințele unei noi rase umane.

Floarea Soarelui

Din *„Magnes sive de Arte Magnetica Opus Tripartitum"* de Kircher

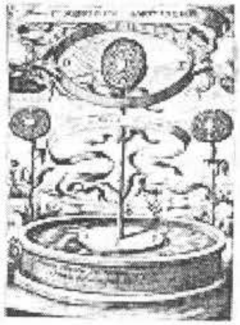

Diagrama alăturată ilustrează un experiment ciudat în magnetismul plantelor, care a fost repetat după alte experimente din volumul lui Athanasius Kircher despre magnetism. Mai multe plante erau sacre pentru anticii egipteni, greci şi hinduşi deoarece Soarele exercita asupra lor un efect ciudat. Deoarece este dificil pentru om să se uite la Soare fără a fi orbit de lumină, acele plante care se întorceau intenționat cu fața spre Soare erau considerate simbolice pentru nişte suflete avansate. Deoarece Soarele era considerat personificarea Zeității supreme, acele forme de viață asupra cărora acesta avea influență erau considerate sacre divinității. Floarea Soarelui, datorită afinității sale față de Soare, era una dintre cele mai importante plante sacre.

Misterele antice considerau că rodia este un simbol divin de o importanță deosebită și că adevărata sa explicație nu poate fi divulgată. Mulți zei din Grecia sunt înfățișați ținând în mână un fruct sau o floare de rodie pentru a simboliza faptul că ei sunt dătătorii de viață. Minunatele rodii erau puse pe stâlpii lui Jachin și Bohasz, stâlpi care se află în fața templului lui Solomon; din ordinul lui Iehova, florile de rodie erau brodate pe veșmintele preoților.

Sucul de struguri

Vinul făcut din struguri era considerat simbolul vieții false și al luminii false a universului deoarece se obținea printr-un procedeu fals, fermentarea artificială. Proprietățile raționale sunt întunecate de băutura puternică iar natura animală este eliberată din legătura care controlează individul. Aceste fapte erau de mare importanță spirituală. Deoarece natura inferioară este ademenitorul etern care dorește să-l conducă pe om în excese care inhibă proprietățile spirituale, strugurele și produsele sale erau întrebuințate pentru a simboliza adversarii.

Egiptenii erau de părere că sucul de struguri se aseamănă cu sângele omenesc mai mult decât cu oricare altă substanță. Ei credeau că strugurii își extrăgeau viața din sângele celor morți care erau îngropați în pământ.

Potrivit lui Plutarh :

„preoții soarelui din Heliopolis nu aduc niciodată vin în templele lo” iar dacă îl foloseau vreodată în chefurile dedicate zeilor aceștia aveau motive bine întemeiate. Ei îl turnau pe altar ca fiind sângele acelor dușmani care luptaseră împotriva lor. Aceștia considerau că vinul a izvorât din pământ după ce s-a hrănit cu sângele celor care au murit în luptele pe care le-au dus împotriva zeilor. Acesta, spun ei, este motivul pentru care consumarea de vin în cantități mari îi înnebunește pe oameni, umplându-i cu sângele strămoșilor lor.” (vezi *„Isis și Osiris”*)

La anumite culturi starea de intoxicare era considerată o condiție asemănătoare cu extazul căci se credea că individul este posedat de spiritul universal al vieții, vehiculul vieții fiind vinul.

În mistere, strugurele era folosit pentru a simboliza dorința și dezmățul datorită efectului său demoralizator asupra naturii emoționale. Fermentația era dovada prezenței focului solar și prin urmare strugurele era acceptat ca simbolul spiritului solar, dătătorul entuziasmului divin. Într-o manieră asemănătoare, creștinii au acceptat vinul ca emblemă a sângelui lui Hristos, luând parte la sfânta comuniune. Hristos, emblema exoterică a spiritului solar a spus: *„Eu sunt vinul”*. Acesta era prin urmare venerat cu extazul vinului la fel ca prototipurile sale păgâne: Bacchus, Dionysos, Arys, și Adonis.

Puterile magice ale mătrăgunii

Mandragora officinallis, sau mătrăguna, posedă cele mai remarcabile puteri magice. Proprietățile sale narcotice erau recunoscute de greci, care o foloseau pentru a ameliora durerea în timpul intervențiilor chirurgicale și a fost identificată cu *„baaras”*, iarba mistică întrebuințată de evrei pentru a alunga demonii.

În *„Războaiele Evreilor”*, Josephus descrie metoda de folosire a acestei plante *„baaras”*, care emite raze de lumină și care îi distruge pe toți cei care vor să o atingă dacă aceștia nu acționează conform anumitor reguli care au fost formulate de însuși regele Solomon.

Proprietățile oculte ale mătrăgunei au fost responsabile pentru folosirea acestei plante ca talisman capabil de a spori valoarea sau cantitatea oricărei substanțe cu care era asociat.

Fiind un simbol falic, se credea că mătrăguna este un leac pentru cei care suferă de sterilitate. Acesta era unul dintre simbolurile priapice pe care le venerau cavalerii.

Rădăcinile plantelor se aseamănă cu trupul omenesc și au adesea contururile capului, brațelor sau picioarelor omenești. Această similaritate între corpul omenesc și mătrăgună este unul dintre secretele științei naturale și este baza adevărată a venerării acestei plante.

În *„Isis Unveiled”,* doamna Blavatsky spune că mătrăguna ocupă pe pământ locul în care se întâlnesc regatele animal și vegetal. Acest fapt deschide un vast domeniu de speculații cu privire la natura acestei plante-animal.

Potrivit unei superstiții populare, mătrăguna se zbârcește atunci când este atinsă și se agață de solul în care își are rădăcinile.

Cei care auzeau strigătul scos de mătrăgună fie mureau imediat fie înnebuneau.

Pentru a dejuca această tragedie, oamenii au început să sape în jurul rădăcinilor de mătrăgună până când aceasta era slăbită și apoi se lega un capăt de tulpină și celălalt de un câine.

Câinele, ascultându-și stăpânul, trăgea rădăcina de mătrăgună din pământ și devenea astfel victima blestemului mătrăgunei.

Atunci când rădăcinile îi erau scoase din pământ, planta putea fi folosită fără nici un pericol.

În Evul Mediu puterile magice ale mătrăgunei aveau o importanță deosebită; aceasta este perioada când a început să se dezvolte o artă care punea în evidență asemănarea dintre rădăcina de mătrăgună și corpul omului.

Credința în puterile neobișnuite ale mătrăgunei, ca cele mai multe superstiții, avea la bază o doctrină secretă din antichitate referitoare la adevărata natură a acestei plante.

Eliphas Levi spune despre aceasta că *„este ușor narcotică"* și anticii îi atribuiau și calitatea de afrodisiac, aceasta fiind planta de care aveau nevoie vrăjitorii din Thesalia pentru prepararea băuturilor fermecate.

Oare este posibil ca această rădăcină să fie vestigiul ombilical al originii noastre terestre, după cum au sugerat unii mistici magici?

Nu îndrăznim să afirmăm acest lucru dar este adevărat că omul s-a ivit pentru prima dată din noroiul pământului și este posibil ca el să fi apărut în forma unei schițe neprelucrate.

Analogiile din natură ne obligă să admitem această posibilitate. În acest caz, primii oameni au fost o familie de mătrăgune imense și sensibile, aduse la viață de soare, mătrăgune care au crescut din pământ. (vezi *„Magia Transcendentală"*)

Ceapa era considerată de egipteni simbolul Universului, deoarece coaja și straturile sale reprezentau planurile concentrice în care era împărțită Creația conform misterelor hermetice. Se credea că aceasta posedă o capacitate de tămăduire medicinală deosebită. Până în zilele noastre inclusiv ceapa rămâne cel mai eficient mod de tratare a obsesiei.

Atitudinea de vampir și anumite forme de nebunie, îndeosebi cele care apar datorită mediului sau datorită larvei elementale pot fi tratate cu ajutorul usturoiului.

În Evul Mediu se credea că prezența usturoiului în casă alunga puterile malefice.

Plantele trilobate, trifoiul alb cu precădere, erau folosite în multe religii ca simbol al trinității. Se spune că Sfântul Patrick a folosit această plantă pentru a ilustra doctrina a Sfintei Treimi.

Cea de-a patra frunză îi conferă și ea un caracter sacru aparte trifoiului deoarece al patrulea principiu al acestei trinități este omul iar prezența acestei frunze simbolizează în realitate mântuirea omenirii.

Pe timpul inițierii în mistere se purtau pe cap coroane și se obișnuia să se citească din cărțile sfinte pentru a pune în evidență faptul că acest ceremonial era închinat zeităților.

Richard Payne Knight scrie cu privire la simbolismul coroanelor :

„Pe monede apar, în loc de perle, coroane din frunziș, în general din dafin, măslin, mirt, iederă sau stejar, coroane care încercuiesc uneori figurile simbolice iar alteori sunt doar niște cunune pe care le poartă pe cap. Toate acestea erau sacre pentru vreuna din personificările zeității și simbolizau o anumită atitudine definitorie și în general toate plantele perene reprezentau embleme dionisiace, adică simboluri ale puterii de regenerare ce ne duc cu gândul la tinerețe și la vigoare la fel cum cercurile de perle și de diademe sugerează veșnicia existenței". (vezi *„Limbajul Simbolic al Artei și Mitologiei antice"*)

Copacul alchimic

Din *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*

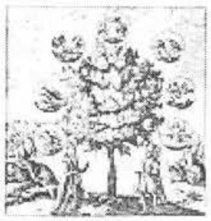

Alchimiștii au dorit să reprezinte metalele cu ajutorul unui copac pentru a sugera că toate cele șapte metale ale lor sunt ramuri ce provin dintr-un singur trunchi al vieții solare. Așa cum cele șapte spirite depind de Dumnezeu și sunt ramurile unui copac a cărui rădăcină și trunchi este Creatorul, la fel și unicul trunchi al vieții și puterii divine hrănește formele multiple din care este alcătuit universul. În *„Gloria Mundi"*, carte din care am reprodus această ilustrație, apare o observație foarte importantă referitoare la metalele care *„cresc"* precum plantele :

„Copacii, ierburile, pietrele, metalele și mineralele se dezvoltă și ating perfecțiunea fără a fi neapărat ajutate de mâna unui om;

căci sămânţa creşte din pământ, face flori şi dă roade datorită influenţelor naturale.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu metalele. Acestea se dezvoltă în timp ce se află în inima pământului, în mediul lor natural, câte puţin în fiecare zi, cu ajutorul influenţei celor patru elemente: focul lor reprezintă strălucirea soarelui şi lunii, pământul concepe, în pântecele său, strălucirea soarelui, care ajută la păstrarea şi la încălzirea metalelor cât şi a grânelor de pe câmp. Aşa cum fiecare copac de pe câmp are forma, înfăţişarea şi fructul său aparte, la fel şi fiecare munte are minereurile sale specifice; pietrele şi pământul reprezintă creuzetul în care cresc metalele."

PIETRELE, METALELE, NESTEMATELE

Monumente preistorice

Potrivit filosofilor din antichitate, fiecare din cele patru elemente primare are un analog în constituţia terestră a omului. Rocile şi pământul corespund oaselor şi cărnii; apa, diverselor lichide din organism; aerul, gazelor; focul, căldurii corpului.

Datorită faptului că oasele sunt scheletul care susţine întreaga structură corporală, ele pot fi considerate o emblemă potrivită pentru spirit sau pentru temelia divină care sprijină materialul complex al minţii, sufletului şi corpului.

Pentru iniţiat, scheletul morţii care ţine în degetele sale osoase coasa secerătorului îl întruchipează pe Saturn, părintele zeilor, cel ce poartă secera cu care l-a mutilat pe Uranus, propriul său părinte.

În limbajul misterelor spiritele oamenilor reprezintă oasele pulverizate ale lui Saturn. Această zeitate a fost întotdeauna slăvită sub simbolul temeliei sau fundaţiei deoarece se credea că Saturn reprezintă structura care susţine întreaga creaţie.

Mitul lui Saturn îşi are originea în nişte relatări fragmentare păstrate de grecii şi fenicienii din antichitate, relatări despre un rege cu numele de Saturn care stăpânea continentul Hyperborea. Polaris, Hyperborea şi Atlantida, deoarece se află îngropate sub oceanele şi continentele din zilele noastre, au fost reprezentate adesea ca nişte promontorii pe suprafaţa cărora se află noi pământuri, rase şi imperii.

Potrivit misterelor scandinave, pietrele şi stâncile erau alcătuite din oasele lui Ymir, gigantul primitiv din argilă, iar conform misticilor eleni aceste roci erau de fapt oasele Marii Mame, Geea.

După potopul trimis de zei pentru a distruge omenirea, la sfârşitul epocii de fier, doar Deucalion şi Pyrrha au rămas în viaţă.

În momentul în care au intrat într-un sanctuar distrus pentru a se ruga, un oracol le-a sugerat să plece din templu şi să arunce în urma lor oasele mamei lor, cu capetele acoperite şi veşmintele dezlegate. Deucalion, interpretând mesajul criptic al zeului şi crezând că pământul este mama tuturor creaturilor, a început să strângă pietre uşoare şi a rugat-o şi pe Pyrrha să facă acelaşi lucru. Apoi le-a aruncat în urma sa.

Din aceste pietre s-a născut o nouă şi bravă rasă de oameni, pietrele aruncate de Deucalion transformându-se în bărbaţi iar cele aruncate de Pyrrha în femei.

Această alegorie ilustrează misterul evoluţiei umane căci spiritul, însufleţind materia, devine acea putere interioară care ridică treptat mineralele la statutul de plantă, planta la statutul de animal şi animalul la rangul de om iar omul la rangul de zeu.

Sistemul solar era organizat de forţe care operau în interiorul marelui inel al sferei saturniene; de vreme ce naşterea tuturor lucrurilor se afla sub controlul lui Saturn, este logic să deducem de aici că primele forme de venerare îi erau închinate lui Saturn şi emblemei sale, piatra. Astfel natura intrinsecă a lui Saturn poate fi asemănată cu piatra spirituală care reprezintă temelia trainică a templului solar şi îşi are octava inferioară într-o piatră terestră, respectiv planeta pământ, care găzduieşte pe suprafaţa sa crestată diversele specii de viaţă terestră.

Deşi nu se ştie cu precizie originea sa, venerarea monoliţilor constituie una dintre primele forme de exprimare religioasă.

Godfrey Higgins scrie :

„Se pare că în întreaga lume primul obiect de idolatrie a fost o piatră netedă şi neşlefuită care era situată în pământ şi simboliza puterile de procreare ale naturii." (vezi *Druizii Celţi*).

Se mai găsesc rămăşiţe ale acestui cult al venerării pietrelor pe cea mai mare parte a suprafeţei pământului şi un exemplu ilustrativ este cel al menhirelor din Carnac, localitate din provincia franceză Bretagne, unde câteva mii de pietre neşlefuite imense sunt aşezate în doisprezece rânduri în mod sistematic. Mulţi dintre aceşti monoliţi au mai mult de 20 de picioare pornind de la nisipul în care se află şi s-au făcut estimări conform cărora cele mari pietre cântăresc în jur de 125.000 de kilograme. Unii cred că anumite menhire marchează locația unei comori îngropate dar cea mai plauzibilă teorie este cea care susține că Carnac este un monument ce întruchipează cunoștințele astronomice din antichitate.

Împrăștiate în insulele britanice și în Europa, aceste pietre de hotar, dolmene și menhire reprezintă niște mărturii mute și totuși grăitoare ale existenței și realizărilor unor rase care s-au stins. Un interes deosebit îl prezintă pietrele în echilibru instabil, pietre care fac dovada cunoștințelor din domeniul mecanicii ale acelor popoare din antichitate. Aceste relicve sunt alcătuite din bolovani enormi echilibrați într-unul sau în două puncte în așa fel încât până și cea mai mică presiune să-i facă să se legene dar nici un efort susținut să nu-i poată răsturna. Acestea erau numite pietre vii de către greci și latini și cea mai renumită dintre ele este piatra Gygor din strâmtoarea Gibraltar. Atât de perfect echilibrată încât să poată fi mișcată de tulpina unui narcis, această piatră nu poate fi urnită nici prin adunarea forței mai multor oameni.

Există o legendă conform căreia Hercule a ridicat o astfel de piatră deasupra mormintelor celor doi fii ai lui Boreas, pe carei-a ucis în luptă. Această piatră era atât de bine echilibrată încât se legăna înainte și înapoi odată cu adierea vântului dar nimeni nu era îndeajuns de puternic și capabil pentru a o răsturna. Un număr de astfel de pietre au fost găsite în Marea Britanie iar una dintre ele se afla chiar la Stonehenge însă acum nu mai poate fi văzută *(vezi „Druizii Celți")*. Se crede că pietrele verzi care formează inelul interior al templului din Stonehenge au fost aduse tocmai din Africa.

În multe cazuri monoliții nu sunt sculptate și nu au nici un fel de inscripție deoarece precedă fără îndoială atât folosirea uneltelor cât și arta scrisului. Există unele pietre din care s-au făcut coloane sau obeliscuri; în această situație se află monumentele runice și pietrele hindușilor;unele pietre au fost modelate pentru a semăna cu corpul omului, la fel ca statuile din Insula Paștelui; indienii din America Centrală și Khmerii din Cambogia au și ei o seamă de pietre lucrate cu măiestrie.

Primele imagini din piatră neprelucrată nu pot fi considerate efigii ale unei anume zeități ci doar un efort al omului primitiv de a ilustra în calitățile trainice ale pietrei atributele procreatoare ale divinității abstracte. Această recunoaștere instinctivă a trăiniciei zeității a dăinuit în toate epocile de la cea a omului primitiv până la cea a civilizației moderne.

În tradiția creștină se găsesc numeroase dovezi ale supraviețuirii idolatriei monoliților, îndeosebi în aluziile la piatra de refugiu sau la piatra unde urma să fie construită biserica lui Hristos, la piatra de colț pe care au respins-o zidarii, la piatra lui Iacob pe care a înălțat-o și a miruit-o cu ulei, la piatra aruncată cu praștia de David, la stânca Moriah pe care a fost ridicat altarul templului regelui Solomon, la piatra albă din Apocalipsa Sfântului Ioan și la piatra timpului.

Popoarele preistorice slăveau pietrele în principal datorită caracterului lor util. Bucățile crestate de piatră au fost probabil primele arme ale omenirii; stâncile și falezele au reprezentat primele sale fortificații și de pe aceste poziții avantajoase oamenii aruncau cu bolovani în jefuitori.

Oamenii primitivi se adăposteau de furia elementelor în peșteri sau cabane construite din dale de piatră.

Monumentele din piatră reprezintă primele realizări și primele indicii despre oamenii primitivi; aceștia așezau pietre pe mormintele persoanelor decedate pentru ca acestea să nu fie prădate de fiarele sălbatice. În timpul migrațiilor popoarele primitive obișnuiau să ia cu ele pietre din ținutul lor de baștină. Aceste pietre erau emblematice pentru această concepție deosebită pe care o are orice popor despre locul lor natal deoarece acesta era considerat sacru.

Venerarea pietrelor a sporit și mai mult atunci când omul a învățat că poate produce foc dacă reușește să lovească două pietre una de cealaltă până ce ies scântei.

Eventual nebănuita lume a minunilor deschisă de recent descoperitul element, focul, a făcut ca venerarea pietrelor să fie înlocuită de cultul focului. Piatra, tatăl rece și întunecat, a dat naștere fiului său strălucitor, focul; flacăra născută astfel, substituindu-se tatălui său, a devenit cel mai impresionant și cel mai misterios dintre toate simbolurile religioase și filosofice, răspândindu-se și dăinuind odată cu trecerea timpului.

SATURN
înghiţind piatra adusă în locul lui Jupiter
Din *„Imagini degli Dei degli Antichi”*, de Catrari

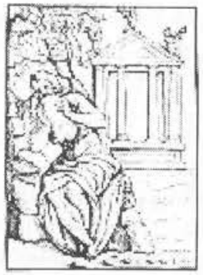

Saturn, deoarece fusese avertizat de părinţii săi că unul dintre copii săi îl va detrona, îşi mânca progeniturile la naşterea acestora. Rhea, pentru a-şi salva cel de-al şaselea copil, pe Jupiter, l-a înlocuit pe acesta cu o piatră pe care a învelit-o în scutece. Saturn a înghiţit imediat piatra fără să-şi dea seama că fusese înşelat. Jupiter a fost ascuns pe insula Creta până ce s-a împlinit ca bărbat iar apoi l-a obligat pe tatăl său să dea afară cei cinci copii pe care îi mâncase. Piatra înghiţită de Saturn în locul fiului său cel mai mic a fost dusă de către Jupiter la Delphi unde era slăvită şi miruită în fiecare zi.

Corpul tuturor creaturilor era asemănat cu o piatră, sculptată în forma unui cub sau cizelată în aşa fel încât să formeze un piedestal iar spiritul tuturor vieţuitoarelor era comparat cu statuia elaborată ce se afla deasupra pe altar. Altarele reprezentau lumea inferioară iar focurile care ardeau pe aceste altare simbolizau esenţa spirituală care luminează corpul. Pătratul reprezintă în realitate una dintre feţele cubului, figură care îi corespunde în plan geometric şi care este de fapt simbolul său filosofic. Prin urmare, atunci când vorbeau despre pământ ca despre un element şi nu ca despre un corp, grecii, brahminii şi egiptenii se refereau întotdeauna la cele patru colţuri ale sale deşi erau conştienţi de faptul că planeta este în realitate o sferă.

Misterele erau reprezentate adesea ca pietre în formă de cub sau de piramidă deoarece doctrinele lor erau baza întregii cunoaşteri şi primul pas spre dobândirea nemuririi conştiente.

La rândul lor, aceste pietre au devenit emblema acelei condiţii de nemuritor asemănător zeilor. Caracterul neschimbat al pietrei a făcut ca aceasta să fie o emblemă potrivită pentru Dumnezeu, sursa statornică şi nemişcată a existenţei, şi pentru ştiinţele divine.

Hermes sau Mercur era simbolizat în acelaşi fel deoarece întruchipa intelectul raţional, adevărata temelie a vieţii omului. Stâlpii în formă de pătrat sau de cilindru, care aveau deasupra capul cu barbă al lui Hermes şi care era numiţi hermae erau ridicaţi în pieţele publice.

Terminus, una dintre personificările lui Jupiter, zeul graniţelor şi drumurilor, în numele căruia îşi are originea cuvântul modern *„terminal”*, era de asemenea simbolizat de o piatră dreaptă, uneori ornată cu capul vreunui zeu, piatră care era de obicei aşezată la graniţele dintre provincii şi la intersecţiile din drumurile mai importante.

Piatra filosofală este într-adevăr foarte preţioasă, căci filosofia este pe bună dreptate asemănată cu o bijuterie magică, prin atingere căreia substanţele în stare brută se transformă în nestemate. Înţelepciunea este praful alchimistului cu ajutorul căruia acesta transformă de nenumărate ori neştiinţa sa în cunoaştere raţională.

Tăbliţele cu legi

În timp ce se afla pe muntele Sinai Moise a primit de la Iehova două tăbliţe scrise de mâna Dumnezeului Israelului. Aceste tăbliţe erau construite din safirul divin, Schethiyî, pe care Fiinţa Supremă l-a aruncat în genune cu scopul de a deveni temelia întregii lumi, imediat după ce l-a luat de pe tronul său.

Această piatră sacră alcătuită din roua cerească a fost ruptă în două de respiraţia lui Dumnezeu şi pe cele două părţi au fost scrise cu foc negru legile sacre. Aceste inscripţii preţioase i-au fost înmânate de Dumnezeu în ziua de sabat lui Moise, care putea citi literele luminate din partea inversă datorită transparenţei acestei bijuterii.

Cele zece porunci sunt zece pietre preţioase strălucitoare, aşezate de Creator în marea de safir a Fiinţei, iar în adâncimile materiei reflecţiile acestor nestemate sunt considerate legile care guvernează sferele sublunare. Prin aceste zece porunci Dumnezeu şi-a imprimat voinţa asupra naturii. Această decadă era slăvită de pitagorici sub numele de tetractys, acel triunghi de puncte care îi dezvăluie iniţiatului modul de funcţionare al întregii scheme cosmice.

Numărul 10 este cifra perfecţiunii, simbolul omului, al lui Dumnezeu şi al universului. Din cauza idolatriei izraeliţilor Moise a considerat că acest popor nu este demn să primească tăbliţele din safir; aşa că acesta le-a distrus pentru ca misterele lui Iehova să nu fie pângărite.

Moise a înlocuit setul original cu două tăbliţe din piatră neşlefuită pe suprafaţa cărora a sculptat zece litere vechi. În timp ce tăbliţele iniţiale, care au luat parte la divinitatea Copacului Vieţii, deschideau drumul spre adevărurile eterne, tăbliţele din piatră făcute de Moise, luând parte la natura Copacului Binelui şi Răului, dezvăluiau numai nişte adevăruri trecătoare.

Astfel tradiția Israelului s-a întors tot în rai, din ea rămânând doar o umbră, împreună cu membrii celor douăsprezece triburi.

Școala rabinică a fost întemeiată având la bază tradițiile orale ale uneia dintre cele două tăblițe ale lui Moise și normele scrise ale celeilalte.

Părerile autorilor cu privire la mărimea și la materialul din care au fost alcătuite tăblițele lui Moise diferă considerabil. Unii spun că acestea erau atât de mici încât puteau fi ținute în palma unui om iar alții afirmă că fiecare tăbliță era enorm de grea și avea o lungime de 10-12 coți. Unii infirmă faptul că aceste tăblițe erau din piatră și spun că ele fuseseră construite dintr-un lemn numit Sedr care, conform islamicilor, crește în paradis.

Tăblițele lui Moise reprezintă cele două lumi, superioară și inferioară, sau principiile de formare patern și matern. Atunci când sunt la un loc ele simbolizează androginul cosmic. Despărțirea tăblițelor întruchipează separarea sferelor superioară și inferioară și împărțirea sexelor.

În timpul ceremoniilor religioase ale grecilor și ale egiptenilor se purta o arcă sau un vas care conținea tablele din piatră, conuri și potire de diferite dimensiuni emblematice pentru procesul de procreare.

Arca israeliților, care a fost construită având ca model scrinurile sacre din misterele lui Isis, conținea trei obiecte sfinte, fiecare dintre ele având o semnificativă interpretare falică: vasul cu mana cerească, ramura cu muguri și Tăblițele cu legile, respectiv cele trei principii ale triadei creatoare.

Mana cerească, ramura care înflorește și tăblițele din piatră sunt imagini ce corespund Kabbalei, lui Mishna și legilor scrise, adică spiritului, sufletului și corpului iudaismului.

Atunci când a fost dusă în Templul lui Solomon, Arca Făgăduinței conținea doar tăblițele cu legi. Oare aceasta dovedește faptul că tradiția secretă fusese deja pierdută și că rămăseseră doar poruncile lui Moise?

Tăblițele de piatră erau sacre pentru Iehova, deoarece acestea întruchipau puterea care a creat sfera inferioară sau demiurgică spre deosebire de tăblițele de safir care simbolizau puterea care a întemeiat Sfera Superioară sau Celestă.

Nu există nici un dubiu asupra faptului că tăblițele lui Moise au ca prototip stâlpii de piatră sau obeliscurile situate de ambele părți ale intrării într-un templu păgân.

Este posibil ca aceste coloane să dateze din timpurile îndepărtate când omul îl slăvea pe Creator în semnul zodiacal al Gemenilor; simbolul acestei zodii este și în zilele noastre întruchipat de stâlpii falici ai celor doi gemeni celești.

Hargrave Jennings scrie :

„Cele zece porunci sunt scrise câte cinci pe fiecare tăbliță, în formă de coloană. Cele cinci, din partea dreaptă, întruchipează legea, iar cele cinci din stânga reprezintă Evangheliile. Piatra din dreapta este masculină iar cea din stânga feminină. Acestea corespund celor doi stâlpi de piatră separați care se află în fața fiecărei catedrale și în fața tuturor templelor construite de către păgâni."

Același autor afirmă că legea este masculină deoarece provine direct de la Dumnezeu iar Evangheliile sunt de natură feminină deoarece provin de la om.

Tăblița cu legi din partea dreaptă îl întruchipează și pe *Jachin* sau stâlpul alb al luminii; în partea dreaptă se află *Bohas* - stâlpul întunericului. Acestea erau numele celor doi stâlpi făcuți din alamă așezați pe veranda templului lui Solomon. Aveau optsprezece coți în înălțime și erau decorate cu ghirlande de lănțișoare și plase. Pe vârful fiecărui stâlp era un castron mare numit eronat *minge sau glob* iar unul dintre castroane conținea foc și celălalt conținea apă.

Globul celest se află deasupra coloanei din dreapta și simbolizează omul divin. Globul terestru se află deasupra colanei din stânga și simbolizează omul pământean.

Acești doi stâlpi sugerează și expresiile active și pasive ale energiei divine, Soarele și Luna, sulful și sarea, binele și răul, lumina și întunericul. Între ele se află ușa care duce în casa lui Dumnezeu, și stând la porțile sanctuarului acestea ne reamintesc de faptul că Iehova este o zeitate androgină și antropomorfică.

Ca două coloane paralele ele denotă semnele Zodiacale ale Racului și ale Capricornului, care au fost puse în camerele de inițiere pentru a reprezenta nașterea și moartea, extremitățile vieții fizice. Acestea simbolizează solstițiul de vară și de iarnă cunoscut acum masonilor sub apelativele moderne *„cei doi Sfinți Ion"*.

În misteriosul copac al evreilor, acești doi stâlpi simbolizează mila și asprimea. Aceste coloane au aceeași semnificație simbolică ca obeliscurile care stau înaintea sanctuarelor din Egipt. Dacă sunt interpretate din punct de vedere cabbalistic, numele acestor doi stâlpi înseamnă *„în putere va fi creată casa Mea"*.

Notă: Dumnezeu Tatăl este Spiritul Omului Sfânt numit Dumnezeu, Cel care a creat Universul material și pe cel Spiritual. El se poate întrupa oricând pe Pământ ca și noi. Maica Pământeană este Om și Spiritul pur al Omenirii, Amaama. Dumnezeul Cerului nu este androgin. Dumnezeu Tatăl este Bărbat și o are ca soție pe cea care este Dumnezeul Lumii și este Femeie. Ei ne-au creat pe noi după chipul și asemănarea Lor. Sfântul Duh este o energie specială, este puterea, iubirea, magnetismul care-i leagă pe cei Doi. Fiul este orice ființă-om pozitivă, creată de Dumnezeu, precum și planetele și sorii, stelele etc. S-au scris munți de cărți pe această temă, dar nimeni nu vrea să privească la simplitatea înscrisurilor Biblice.

Moise primește tăblițele cu legi

Dintr-o *Biblie veche*

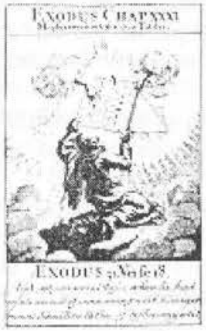

Moise, marele filosof evreu din sec. al XII-lea, în descrierea tăblițelor cu legi scrise de către degetul lui Dumnezeu, împarte toate producțiile în două ordine generale: produsele naturii și produsele artei. Dumnezeu lucrează prin natură iar omul lucrează prin artă spune el în *Guide for the Perplexed*. Astfel cuvântul lui Dumnezeu este mâna sau principiul activ prin care voința Creatorului se cunoaște pe fața creației sale. *Tannaim* sau inițiații în școala de mistere evreiești posedă o înțelegere completă a celor zece porunci. Aceste legi sunt corelate cu cele zeci grade care constituie cărarea extazului care trece printre cele patru lumi și se termină în strălucirea unui AIN SOPH.

În splendoarea iluminării mentale și spirituale preoții stăteau între stâlpii care erau niște martori muți ai virtuții perfecte a echilibrului, acel punct ipotetic echidistant față de toate extremele.

El personifică astfel natura divină a omului care se află în mijlocul constituției sale, misterioasa monadă pitagoreică care se află în prezența perechii.

Pe o parte se afla superba coloană a intelectului, pe cealaltă stâlpul cărnii. Între acești doi stâlpi se află slăvitul înțelept, dar acesta nu poate ajunge la o stare superioară până ce nu suferă pe crucea care este alcătuită din acești doi stâlpi.

Evreii considerau că cei doi stâlpi Jachin și Bohas erau picioarele lui Iehova și pentru filosoful modern acest lucru însemna că înțelepciunea și dragostea sprijină ordinea creației, terestre și cerești.

Sfântul Graal

Ca și safirul Schethiyâ, *Lapis Exilis,* corona din bijuterii a arhanghelului Lucifer a căzut din rai.

Arhanghelul Soarelui, Mihail și Zeul ascuns al Israelului s-au năpustit asupra lui Lucifer și asupra legiunilor sale de spirite rebele.

În timpul conflictului, Mihail a lovit cu sabia sa *Lapis Exilis* din coroana adversarului iar piatra cea verde a căzut prin inelele celeste în întuneric și în abis. Din coroana radiantă a lui Lucifer a fost făcut *Sang Real,* din care se spune că a băut Hristos la ultima cină. Cu toate că există unele controverse cu privire la faptul dacă Graalul era o ceașcă sau o tavă, acesta este reprezentat ca un potir de o mărime considerabilă și de o frumusețe nemaivăzută. Potrivit legendei, Iosif din Arimathea a dus Sfântul Graal la locul crucificării și în el a curs sânge din rănile lui Iisus. Mai târziu Iosif care devenise custodele păzitor al relicvelor sacre, al Sfântului Graal și al suliței lui Longinus și le-a transportat într-o țară îndepărtată.

Potrivit unei legende descendenții săi au dus relicvele în Glastonbury Abbey, în Anglia. O altă versiune spune că acestea au fost duse într-un castel pe muntele Salvat din Spania.

Acest castel a fost construit de îngeri într-o singură noapte.

Luând numele de Preston John, Parsifal, ultimul rege al graalilor a dus potirul sfânt în India și a dispărut pentru totdeauna din lumea vestică.

Căutarea Sfântului Graal a fost motivul călătoriilor cavalerilor din legendele arturiene și al ceremonialelor meselor rotunde. (vezi *„Moartea Regelui Arthur”*)

Nu a fost dată nici o interpretare corectă a misterelor Sfântului Graal. Unii sunt de părere că acești cavaleri ai Sfântului Graal erau o organizație puternică a misticilor creștini și că aceștia transmiteau înțelepciunea străveche sub forma ritualurilor și sacramentelor potirului profetic.

Căutarea potirului sfânt este de fapt eterna căutare a adevărului și Albert G. Mackey crede că acesta este o variantă a legendei masonice a cuvântului pierdut care a fost căutat atât de mult timp de breasla meşteşugarilor. Există dovezi care sprijină faptul că această poveste a Sfântului Graal este consecinţa unui mit păgân care a fost păstrat şi apoi întipărit în cultul creştinismului.

Din acest punct de vedere, Sfântul Graal reprezintă un fel de vas în care este păstrată viaţa lumii şi prin urmare acesta simbolizează trupul naturii. Culoarea sa verde ne face să-l asociem cu Venus şi cu misterul generării, cu credinţa islamică a cărei culoare sacră este verdele; sabatul la islamici are loc în ziua de vineri, ziua lui Venus.

Sfântul Graal este simbolul lumii inferioare, iraţionale şi al naturii trupeşti a omului deoarece ambele sunt receptacolele esenţelor vieţii care provin din lumile superioare. Astfel este şi misterul sângelui mântuitor, care, coborând în condiţia morţii, îl învinge pe ultimul duşman prin însufleţirea tuturor substanţelor cu propria sa nemurire. Pentru creştini, a căror credinţă mistică accentuează în primul rând elementul iubirii, Sfântul Graal reprezintă inima în care înoată în continuu apa vieţii eterne. Pentru aceştia, căutarea Sfântului Graal reprezintă căutarea adevăratului sine care, atunci când este găsit, reprezintă consumarea capodoperei.

Cupa cea sfântă poate fi descoperită numai de cei care s-au ridicat deasupra limitelor existenţei simţurilor. În poemul său mistic *The Vision of Sir Launfal*, James Russell Lowell dezvăluie adevărata natură a Sfântului Graal arătând că acesta este vizibil doar pentru cei care se află într-o anumită stare spirituală de conştiinţă. Cavalerul cel bătrân a reuşit să vadă în această cupă profeţia visului său de-o viaţă doar prin renunţarea la ambiţiile sale.

Unii scriitori consideră că există o similaritate între legenda Sfântului Graal şi poveştile zeilor martiri ai soarelui; sângele acestora a coborât din rai pe pământ şi a fost prins în ceaşca materiei fiind eliberat de acolo de către riturile de iniţiere.

Sfântul Graal nu este altceva decât Sang Real - Sângele Regal - al familiei Lui David. Din Familia Regală au făcut parte cei care I-au urmat lui Iisus pe Pământ - Merovingienii. Recomandăm pentru lectură, iniţiaţilor întrupaţi pe Pământ, extraordinara Trilogie scrisă de Barbara Thiering: *Iisus Omul, Iisus din Apocalipsă, Cartea pe care a scris-o Iisus*. Într-un comunicat din Astral ni se face un cadou extraordinar : *cu timpul va avea loc o demistificare a unei perioade destul de triste din Istoria Omenirii.* Iisus Hristos a fost una din întrupările Lui Dumnezeu pe Pământ. Maria Magdalena este Maica Pământeană, Spiritul Pur al Universului, Soţia lui Iisus Hristos. Maria

Magdalena i-a făcut trei copii - doi băieţi şi o fată - D`Amaris, cea din Biblie. Unul dintre băieţi a înfiinţat Dinastia Merovingienilor. După plecarea în secret de la Qumran, unde a avut loc crucificarea Lui Iisus - care nu a murit pe cruce -, Familia Regală s-a stabilit în localitatea Rennes-le-Château, din Franţa. Marele secret al templierilor, armata Mariei din Magdala, a fost păstrat cu sfinţenie şi transmis francmasonilor adevăraţi.

Sfântul Graal poate fi şi săculeţul care este folosit atât de des în mistere ca emblemă a germinării şi a învierii. Dacă forma de cupă se aseamănă cu cea a florii, acest lucru simbolizează regenerarea şi spiritualizarea forţelor omului.

Există multe poveşti conform cărora imaginile de piatră, datorită substanţelor care au intrat în compoziţia lor şi ceremonialelor care s-au ţinut la construirea lor, au fost însufleţite de magnetismul divinităţilor cu care se aseamănă. Unor astfel de imagini le-au fost atribuite diverse trăsături şi puteri omeneşti cum ar fi vorbirea, gândirea şi mişcarea.

Într-un exemplu care are legătură cu un fragment intitulat *„Bel and The Dragon"* şi despre care se presupune că a fost şters de la sfârşitul *„Cărţii lui Daniel"* se vorbea despre multe fenomene care aveau legătură cu statuile sfinte şi care nu pot fi explicate decât prin existenţa unor forţe supranaturale.

În istorie sunt menţionate nişte pietre care, atunci când sunt lovite, îi aruncă pe toţi cei care au auzit zgomotul într-o stare de extaz. Existau de asemenea şi imagini care şopteau ore întregi, chiar dacă camera era goală, şi pietre muzicale care produceau cele mai dulci armonii.

Pentru recunoaşterea sfinţeniei pe care grecii şi latinii le-o atribuiau pietrelor, aceştia atingeau anumiţi stâlpi atunci când ţineau un jurământ. În timpuri străvechi pietrele jucau un rol important în soarta unor persoane care erau acuzate de ceva deoarece se obişnuia ca juriul să decidă verdictul prin scăparea unor pietricele într-un săculeţ.

Grecii foloseau adesea ghicitul cu ajutorul pietrelor şi se spune că Elenei i-a fost prezisă distrugerea cetăţii Troia.

Multe superstiţii populare cu privire la aceste pietre au supravieţuit acestor aşa numite timpuri negre. Printre acestea se numără şi una despre o piatră neagră care se afla în scaunul de încoronare din Westminster Abbey. Se crede că această piatră a fost folosită de Iacob ca pernă.

Piatra neagră apare de multe ori în simbolismul religios. Aceasta era numită *Heliogabalus*, cuvânt care a derivat din *Elagabal*, Zeul Soare al fenicienilor. Această piatră era sacră Soarelui şi se crede că avea mari şi diverse puteri.

Piatra neagră din Caaba din Mecca este venerată şi în zilele noastre de către lumea islamică. Se crede că aceasta fusese albă şi că strălucea atât de tare încât putea fi văzută timp de multe zile după ce ieşeai din Mecca dar că odată cu trecerea timpului s-a înnegrit din cauza lacrimilor pelerinilor şi din cauza păcatelor oamenilor.

Magia metalelor şi a nestematelor

Conform învăţăturilor misterelor, razele corpurilor celeste aveau influenţe foarte mari asupra lumii inferioare şi acestea s-au concretizat în diferite elemente. Luând parte la virtuţile astrale ale surselor lor, aceste elemente neutralizează anumite forme lipsite de echilibru ale activităţii celeste iar atunci când sunt combinate cum trebuie contribuie la bunăstarea oamenilor. Astăzi se ştiu foarte puţine lucruri despre aceste proprietăţi magice dar lumea modernă ar considera că este foarte profitabil să găsească descoperirile filozofilor care au determinat aceste relaţii cu ajutorul unor experimente.

Din astfel de cercetări au apărut practicile de identificare a metalelor cu oasele diverselor zeităţi. De exemplu egiptenii, potrivit lui Manetho, considerau că fierul era osul lui Marte şi al lui Horus.

Prin analogie plumbul era scheletul fizic al lui Saturn, cuprul al lui Venus, argintul viu al lui Mercur, aurul al Soarelui, argintul al Lunii şi antimoniul al Pământului. Este posibil ca uraniul să fie metalul lui Uranus iar radiumul să fie metalul lui Neptun.

Exemple de HERMAE

Din *Disquisitions upon the Painted Greek Vases*, de Christie

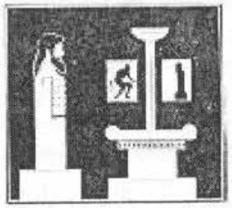

Obiceiul primitiv de venerare a zeilor în forma unor pietre a dat naştere practicii de ridicare a unor stâlpi falici în onoarea acestora. Aceşti stâlpi diferă în mărime şi în înfăţişare. Unii erau de proporţii imense şi erau împodobiţi cu inscripţii ale eroilor şi zeilor iar alţii, ca cei din Babylon, erau înalţi doar de câţiva inci şi nu erau împodobiţi fiind doar un simbol al scopului pentru care au fost ridicaţi sau un imn dedicat zeilor templului în care aceştia erau ridicaţi. Aceşti mici stâlpi aveau un înţeles

simbolic identic cu cel al stâlpilor *hermae* care se găseau pe drumurile publice şi în alte locuri publice.

Mai târziu capătul de sus al stâlpului a fost decorat cu un cap de om. Adesea au fost construite două proiecţii care corespundeau umerilor, fiecare fiind pe câte o parte. Acestea sprijineau cununile de flori care împodobeau stâlpii. Lângă aceste *hermae* se aduceau jertfe, de obicei mâncare. Ocazional aceşti stâlpi erau folosiţi pentru a sprijini acoperişul şi se numărau printre obiectele de artă care împodobeau palatele romanilor.

Vârstele Lumii

Cele patru epoci ale misticilor greci, epoca de aur, epoca de argint, epoca de bronz şi epoca de fier reprezintă expresii metaforice ale celor patru perioade din viaţă tuturor lucrurilor.

În împărţirea zilei acestea simbolizează răsăritul, miezul zilei, apusul şi miezul nopţii; în vieţile zeilor, oamenilor şi ale Universului ele simbolizează perioadele de naştere, creştere, maturitate şi decădere.

Înţelepţii greci au găsit şi o corespondenţă cu cele patru Yoga ale hinduşilor: *Krita-Yoga*, *Treta-Yoga*, *Dvapara-Yoga* şi *Kali-Yoga*.

Metoda lor de calcul este descrisă de Ullamudeian după cum urmează :

„În fiecare dintre cele 12 semne există câte 1 800 minute; multiplicaţi acest număr cu 12 şi veţi obţine 21.600; de exemplu 1.800 X 12 = 21.600. Multiplicaţi 21.600 cu 80 şi veţi obţine 1.728.000, care reprezintă durata primei epoci care se numeşte *Krita-Yuga*. Dacă acest număr este multiplicat cu 60 el va da 1.296.000, care reprezintă anii celei de a doua epoci. Acelaşi număr multiplicat cu 40 va da 864.000, care reprezintă lungimea celei de a treia epoci *Dvapara-Yuga*. Acelaşi număr multiplicat cu 20 va da 432.000, care reprezintă lungimea celei de a patra epoci, *Kali-Yuga*." (aceste multiplicări descresc în proporţie inversă cu tetractys-urile pitagorice: 1, 2, 3 şi 4)."

Pietre prețioase cu proprietăți magice

H. P. Blavatsky spune că Orfeu şi-a învățat urmaşii să influențeze publicul cu ajutorul unui magnet natural şi că Pitagora acorda o importanță deosebită culorii şi naturii pietrelor prețioase.

Ea adaugă :

„Budiştii sunt de părere că safirul produce o stare de pace, de calm şi că alungă toate gândurile rele prin stabilirea unei circulații sănătoase în om. Aşa face şi o baterie electrică cu lichidul bine direcționat, spun electricienii. Safirul, afirmă budiştii, va deschide uşi şi lăcaşe zăvorâte pentru spiritul omului; acesta produce o dorință de rugăciune şi aduce cu el mai multă pace decât oricare altă piatră prețioasă. Cel care îl poartă trebuie să aibă o viață pură şi sfântă."(vezi *Isis Unveiled*)

În mitologie există multe poveşti despre inele magice şi bijuterii care au funcții de talismane. În cea de-a doua carte a sa intitulată *„Republica"*, Platon descrie un inel care făcea ca cel care îl purta să devină invizibil. Cu ajutorul acestuia păstorul putea ajunge pe tronul Lidiei. Iosif descrie inelele magice create de Moise şi de regele Solomon iar Aristotel menționează unul care aducea dragoste şi onoare posesorului său.

În capitolul despre acest subiect, Henry Cornelius Agrippa nu numai că menționează aceleaşi inele ci şi afirmă că sub autoritatea lui Philostratus Jarchus, Apollonius din Tyana şi-a prelungit viața cu douăzeci de ani cu ajutorul a şapte inele magice care i-au fost aduse de un prinț indian. Fiecare dintre aceste şapte inele avea o nestemată care lua parte la natura unei dintre cele şapte planete conducătoare ale săptămânii şi schimbând inelele în fiecare zi, Apollonius se proteja împotriva bolilor şi a morții prin intervenția influențelor planetare.

Filosoful şi-a instruit discipolii în virtutea acestor bijuterii cu putere de talismane considerând că astfel de informații sunt indispensabile pentru adepții teurgiei.

Agrippa descrie prepararea inelelor magice după cum urmează:

„Când orice stea urcă sub un aspect norocos sau sub conjunctura Lunii, trebuie să luăm o piatră şi o iarbă care se află sub acea stea şi să facem un inel din metalul care îi corespunde acestei stele iar în el trebuie pusă piatra sau rădăcina fără să uităm de inscripționarea imaginilor, a numelor şi a personajelor." (vezi *Three Books of Occult Philosophy*)

Inelul a fost considerat pentru mult timp simbolul perfecțiunii şi nemuririi deoarece cercul de metal prețios nu avea nici început nici sfârşit.

În mistere inelele erau asemănate cu un şarpe care avea coada în gură şi erau purtate de inițiați ca dovadă materială a poziției pe care aceştia o dețineau în acel ordin. Inelele cu sigiliu, care erau gravate cu anumite embleme erau purtate de hierofanți şi se obişnuia ca un mesager să dovedească că este trimisul oficial al unui prinț sau al unui demnitar aducând odată cu mesajul inelul cu sigiliu. Verigheta era folosită pentru a sugera, în natura celui care o purta, o stare de echilibru şi de întregire. Acest inel de aur era martorul unirii lui Dumnezeu cu natura iar ceremonia care sfințea această unire a divinității şi a omenirii într-o singură natură a inițiaților mistici constituia căsătoria hermetică a misterelor.

Descriind însemnele unui magician, Eliphas Levi afirmă că :

„Duminica acesta ar trebui să ducă în mâna dreaptă o baghetă din aur care are un rubin pe ea; lunea acesta ar trebui să poarte o brățară din trei rânduri de perle, cristale; marțea ar trebui să aibă o baghetă din oțel şi un inel din acelaşi metal care are un ametist; miercurea acesta ar trebui să poarte un lănțişor de perle care conțin mercur şi un inel care are un talisman; joia ar trebui să aibă o baghetă din sticlă şi să poarte un inel care are un smarald sau un safir; vinerea ar trebui să aibă o baghetă din cupru poleit şi să poarte un inel care are o coroană sau o diademă decorată cu beril; sâmbăta ar trebui să aibă o baghetă împodobită cu o piatră onix şi să poarte un inel care este făcut din onix. (vezi *The Magical Ritual of the Sanctum Regnum*)

Pietrele și mărgăritarele zodiacale și planetare

Paracelsus, Agrippa, Kircher, Lilly și alți numeroși magicieni și astrologi au ajuns la concluzia că nestematele și pietrele prețioase corespund diverselor planete și semne zodiacale.

Următoarea listă a fost făcută din operele acestora: Soarelui îi este atribuit cărbunele, granatul, rubinul și alte pietre incandescente, uneori și diamantul; Lunii îi sunt atribuite perlele și alte forme de cristal; lui Saturn onixul, topazul, jaspul și uneori lapislazul lui Jupiter safirul, smaraldul și marmura; lui Marte ametistul, iacintul și diamantul; lui Venus berilul, smaraldul și uneori perlele, alabastrul, coralul și carneolul; lui Mercur îi sunt atribuite crisolitul, agatul și marmura.

Semnelor zodiacale aceeași specialiști le-au atribuit următoarele nestemate și pietre prețioase: Berbecului îi sunt atribuite sardonixul, hematitul, ametistul și diamantul; Taurului iacintul, carneolul, safirul, agatul și smaraldul; Gemenilor topazul, agatul, cristalul și bijuteria de acvamarin; Racului i-au fost atribuite topazul, onixul negru, calcedonia, perla, cristalul și uneori smaraldul; Leului berilul, rubinul, jaspul, sardonixul, rubinul, crisolitul, ambra și uneori diamantul; Fecioarei smaraldul, jadul, crisolitul și uneori jaspul roz și iacintul; Balanței berilul, coralul, opalul, lapislazuli și uneori diamantul; Scorpionului berilul, ametistul, sardonixul, acvamarinul, topazul, carbunculul și malahitul; Săgetătorului iacintul, topazul, crisolitul, smaraldul, carbunculul și turcoazul; Capricornului rubinul, malahitul, onixul negru, onixul alb, lignitul și piatra lunii; Vărsătorului cristalul, safirul, zirconiul și opalul; Peștilor safirul, jaspul, piatra lunii și ametistul.

Atât oglinda magică cât și globul de cristal sunt simboluri care nu prea au fost înțelese.

Vai și amar de muritorul care va accepta literal poveștile care circulă cu privire la acestea!

Acesta va descoperi, cel mai adesea cu prețul sănătății, că vrăjitoria și filosofia nu au nimic în comun deși sunt confundate adesea.

Magii perși purtau oglinzi ca emblemă a sferei materiale care reflectă divinitatea.

Globul de cristal care a fost folosit greșit foarte mult timp ca mijloc de cultivare a puterilor fizice este un simbol trinitar: (1) acesta simbolizează oul universal în a cărui adâncuri transparente există creația; (2) acesta este o imagine a zeității înainte de a ajunge în materie; (3) simbolizează sfera eterică a lumii în a cărei esențe este păstrată imaginea perfectă a tuturor activităților terestre.

Meteoriții sau pietrele din Rai erau considerate simboluri ale divinității și constituiau dovada unui pact care fusese făcut între zei și comunitatea în care cădeau aceștia.

Ocazional sunt găsite pietre cu însemne ciudate.

În China există o bucată de marmură care se aseamănă cu dragonul chinez.

Piatra Oberammergau, care a fost modelată de natură încât să se asemene cu concepția populară a feței lui Hristos, este atât de remarcabilă încât conducătorii Europei au cerut privilegiul de a o vedea.

Pietrele de o asemenea natură erau slăvite de către popoarele primitive și chiar și în zilele noastre acestea au influență asupra oamenilor bisericoși.

Inelul cu sigiliu al pitagoreicilor

din *„Imagini degli Dei degli Antichi", de* Cartari

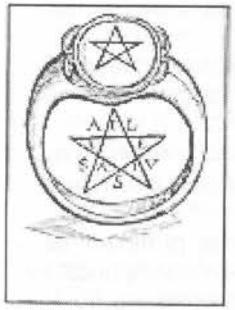

Numărul cinci era asociat de pitagorici cu arta vindecării iar pentagrama sau steaua cu cinci vârfuri reprezenta pentru aceștia simbolul sănătății. Figura alăturată reprezintă un inel magic care are o piatră prețioasă cu un *pentalpha* sau o stea formată din cele cinci poziții diferite ale literei grecești Alpha.

Despre acest subiect Mackey scrie: „Discipolii pitagoricilor, care au fost într-adevăr inventatorii săi, puneau în fiecare dintre unghiurile sale interioare câte una dintre literele cuvântului grecesc ΥΓΕΙΑ sau ale celui latin *SALUS* căci ambele simbolizează sănătatea. Astfel acesta a devenit talismanul sănătății. Aceștia îl puneau la începutul epistolelor pentru a asigura sănătatea corespondentului lor. Felul în care poate fi folosit nu le-a fost încredințat discipolilor lui Pitagora. Ca talisman acesta era folosit în tot estul împotriva spiritelor rele".

MAGIA CEREMONIALĂ ŞI VRĂJITORIA

Magia ceremonială este arta antică de evocare şi controlare a spiritelor cu ajutorul folosirii ştiinţifice a anumitor formule.

Un magician care este îmbrăcat în veşminte sacre şi care are o baghetă inscripţionată cu figuri hieroglifice, poate cu ajutorul puterii care se află în diferite cuvinte şi simboluri să controleze locuitorii invizibili ai elementelor şi ai lumii astrale.

În timp ce ceremonialul elaborat al magiei din antichitate nu era neapărat folosit în scopuri malefice, din acest ritual au apărut nişte false şcoli de vrăjitorie sau de magie neagră.

Egiptul, care este centrul de învăţare şi de naştere a multor arte şi ştiinţe, era un mediu ideal pentru experimentele transcendentale.

Aici magicienii negri din Atlantis au continuat să-şi folosească puterile supraomeneşti până când au reuşit să corupă morala misterelor primitive.

Prin înfiinţarea unei caste sacerdotale aceştia au uzurpat poziţiile care erau ocupate de iniţiaţi şi au încetat domnia guvernării spirituale.

Astfel magia neagră dicta starea de religie şi paraliza activităţile spirituale şi intelectuale ale individului cerându-i să intre în dogma formată de către preoţii vrăjitori.

Faraonul a devenit o păpuşă în mâinile Consiliului Stacojiu, un comitet alcătuit din vrăjitori care fuseseră ridicaţi la putere de către preoţime.

Aceşti vrăjitori au început distrugerea sistematică a tuturor cheilor înţelepciunii antice astfel încât nimeni să nu aibă acces la cunoaşterea necesară fără a deveni unul de-ai lor.

Aceştia mutilau ritualurile misterelor în timp ce profesau că le păstrează aşa; chiar şi când neofitul trecea prin gradele corespunzătoare el nu putea avea acces la cunoaşterea la care avea dreptul.

A fost introdusă idolatria pentru a încuraja venerarea imaginilor care fuseseră ridicate de către cei înţelepţi ca simbol al studiului şi al meditaţiei.

Emblemele şi figurile misterelor au fost interpretate fals şi au fost create teologii elaborate pentru a crea confuzie în minţile adepţilor lor.

Masele, care se scăldau în ignoranţă, au devenit în cele din urmă sclavii impostorilor spirituali.

A început să domine superstiţia iar magicienii negri au început să controleze afacerile naţionale.

Drept consecinţă omenirea încă mai suferă de sofismele preoţilor lui Atlantis din Egipt.

Fiind convinşi în întregime de faptul că Scripturile sancţionează aceste lucruri, numeroşi cabalişti medievali şi-au dedicat viaţa practicii de magie ceremonială.

Transcendentalismul cabaliştilor a fost fondat pe formula antică şi magică a regelui Solomon, considerat de evrei prinţul ceremonialelor magice.

Printre cabaliştii din evul mediu se aflau şi magicieni negri care s-au îndepărtat de conceptele nobile ale lui *Sepher Yetzirah* şi care au început să practice demonismul şi vrăjitoria. Aceştia doreau să substituie oglinzile magice care erau nişte cruciuliţe consacrate deoarece cei care duceau o viaţă virtuoasă nu reuşeau să facă acest lucru fără ajutorul unor ritualuri complicate sau al unor creaturi celeste care îl aduceau pe om în adevărata stare de întregime spirituală.

Cei care doreau să controleze spiritele elementelor prin ceremonialuri magice, făceau acest lucru pentru a-şi asigura din lumile invizibile fie cunoştinţe rare fie unele puteri supranaturale.

Micul demon roşu al lui Napoleon Bonaparte şi infamele capete oraculare ale lui De Medici sunt exemple ale rezultatelor dezastruoase care au permis fiinţelor elementare să dicteze cursul procedurilor umane.

Deoarece învăţatul demon al lui Socrate pare să fie o excepţie, acest lucru dovedeşte că statutul intelectual şi moral al magicianului are de-a face cu tipul de fiinţă pe care doreşte să o invoce. Dar chiar şi demonul lui Socrate şi-a părăsit stăpânul atunci când acesta a primit pedeapsa cu moartea.

Transcendentalismul şi toate formele de magie a fenomenelor reprezintă aliaţii vrăjitoriei lui Atlantis iar cei care uită calea dreaptă a filosofiei devin adesea victimele imprudenţelor lor.

Omul care este incapabil să-şi controleze impulsurile nu poate guverna spiritele fioroase ale elementelor.

Mulţi magicieni şi-au pierdut vieţile încercând să determine creaturile celeste să devină participanţi activi la afacerilor lor.

Când Eliphas Levi a invocat spiritul lui Apollonius din Tyana, ce a sperat să obţină?

Oare este curiozitatea un motiv suficient pentru a pune drept chezăşie devotamentul de o viaţă în scopul unui ţel periculos?

Dacă Apollonius ar fi refuzat să-şi divulge secretele celor profani există vreo posibilitate ca după moarte acesta să le dezvăluie celor curioşi? Levi nu a îndrăznit să afirme că spectrul care i-a apărut era de fapt marele filozof, căci el şi-a dat seama de înclinaţia elementelor de a lua chipul celor care au murit.

Majoritatea apariţiilor moderne ale spiritelor sunt creaturi elementare care iau chipul unor corpuri compuse din substanţe ale gândurilor oferite de persoanele care doresc să zărească aceste spectre ale unor fiinţe.

MAGIA RITUALĂ ŞI MAGIA NEAGRĂ

Teoria şi practicile magiei negre

Înţelegerea acestor teorii şi practici de magie cermonială poate fi derivată din următoarele premise.

Prima: Universul vizibil are o parte invizibilă care reprezintă planurile superioare populate de spirite bune şi frumoase; planurile inferioare care sunt întunecate reprezintă lăcaşul spiritelor rele şi al demonilor care se află sub conducerea îngerilor corupţi şi a celor zece prinţi.

A doua: Cu ajutorul unor procese secrete de magie ceremonială este posibil să contactezi aceste creaturi invizibile şi să obţii ajutorul lor. Spiritele bune îi ajută de bunăvoie pe cei care merită acest lucru dar spiritele rele îi servesc doar pe cei care doresc să distrugă.

A treia: Este posibil să contactezi spirite iar magicianul devine pentru un timp stăpânul fiinţelor elementelor.

A patra: Adevărata magie neagră este practicată cu ajutorul unui spirit demonic care serveşte vrăjitorul în timpul vieţii sale pământeşti iar după moarte magicianul devine servitorul acestui demon. Din acest motiv un magician negru va face multe lucruri pentru a îşi prelungi viaţa fizică deoarece dincolo de mormânt nu-l aşteaptă nimic.

Cea mai periculoasă formă de magie neagră este denaturarea ştiinţifică a puterilor oculte în scopul dorinţelor personale. Cea mai puţin complexă şi cea mai universală formă de egoism uman este cauza fundamentală a răului.

Un om care-şi vinde sufletul său etern pentru a obţine o putere temporară, printr-un proces misterios, va avea probleme capitale în evoluţia sa.

În diversele sale ramuri arta neagră include aproape toate formele de magie ceremonială cum ar fi necromanţia, vrăjitoria şi vampirismul. Aici sunt incluse şi hipnotismul şi mesmerismul, făcând excepţie doar atunci când sunt folosite în scopuri medicale. Cu toate că demonismul din Evul Mediu pare să fi dispărut, există destule dovezi conform cărora

în multe forme de gânduri moderne precum metafizica, psihologia şi sistemele de presiune magia neagră a suferit o metamorfoză şi, cu toate că numele său s-a schimbat, natura ei rămâne la fel.

Baphomet, capra lui Mendes

din *„Transcendental Magic" a lui Levi Eliphas*

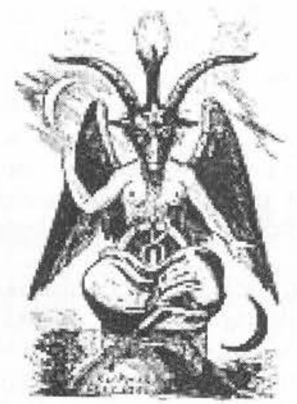

Practica magiei, fie ea albă sau neagră, depinde de capacitatea de a controla forţa de viaţa universală pe care Eliphas Levi o numeşte lumină astrală. Prin manipularea acestei fiinţe lichide au loc fenomenele de transcendentalism. Faimoasa capră a lui Mendes era o creatură mixtă care simboliza această lumină astrală. Aceasta este identică cu Baphomet, panteonul mistic al acestor discipoli ai magiei ceremoniale, Cavalerii Templieri, care le-au obţinut probabil de la arabi.

Un magician renumit din evul mediu era Dr. Johannes Faustus, cunoscut sub numele de Faust. Printr-un studiu al scrierilor magice acesta a reuşit să domine o fiinţă elementară care l-a servit foarte mulţi ani.

Există diverse legende cu privire la puterile magice pe care le avea Faust. Odată filosoful şi-a aruncat mantia asupra unui număr de ouă în coşul unei femei care făcea piaţa şi a făcut ca acestea să clocească imediat. Altă dată, după ce a căzut de pe o barcă, el a fost ridicat şi adus pe barcă iar hainele sale erau uscate.

Ca şi ceilalţi magicieni, Faust a ajuns în pragul nenorocirii; acesta a fost găsit într-o dimineaţă cu un cuţit înfipt în spate. Se crede că spiritul său a fost cel care l-a omorât.

Cu toate că Dr. Faust al lui Goethe este considerat un personaj-ficţiune, acest magician a trăit în timpul secolului şaisprezece.

Dr. Faust a scris o carte în care descrie experienţele pe care le-a avut cu spiritele, secţiune tipărită mai jos.

Doctor Johannes Faustus

Fragment din cartea lui Dr. Faust,

Wittenberg, 1524
(*traducere din cartea originală, din germană, care trebuia să fie distrusă*)

„Din tinereţe am tot studiat arta şi ştiinţa şi am citit cărţi neîncetat. Printre cele care mi-au căzut în mâini a fost şi una care conţinea tot felul de invocaţii şi de formule magice. În această carte am descoperit informaţii potrivit cărora un spirit, fie el de foc, de apă, de pământ sau de aer, poate fi obligat să îndeplinească ordinele unui magician care este capabil să-l controleze. Am descoperit şi că un spirit poate avea mai multă putere decât altul şi că poate produce anumite efecte supranaturale.

După ce am citit această carte minunată am făcut diverse experimente dorind să ating acurateţea declaraţiilor din această carte. La început nu credeam că se va întâmpla ceea ce fusese promis în carte. Dar chiar de la prima invocaţie am simţit prezenţa unui spirit foarte puternic care dorea să ştie de ce l-am invocat.

Venirea sa m-a uimit atât de mult încât nu prea ştiam ce să spun iar în cele din urmă l-am întrebat dacă doreşte să mă ajute în experimentele mele magice. El mi-a spus că dacă accept nişte condiţii mă va ajuta.

Condiţiile erau să fac un pact cu el. Nu doream acest lucru dar deoarece în ignoranţa mea nu mă protejasem cu un cerc şi mă aflam la mila acelui spirit nu am îndrăznit să-i refuz cererea şi m-am resemnat considerând că este mai înţelept să aştept să văd ce va urma.

Apoi i-am spus că dacă îmi va îndeplini dorinţele şi nevoile pentru o anumită perioadă de timp, îmi voi vinde sufletul şi voi face un pact cu el. După ce acel pact a fost aranjat, acest spirit atotputernic care se numea *Astaroth* m-a prezentat unui alt spirit care se numea *Marbuel* şi care a devenit servitorul meu. Eu l-am întrebat pe Marbuel dacă îmi poate satisface nevoile. L-am întrebat cât de rapid este şi mi-a spus că-i rapid ca vântul. Acest lucru nu m-a satisfăcut şi i-am spus că nu poate fi servitorul

meu şi că poate pleca de unde a venit. Apoi a apărut alt spirit care se numea *Aniguel*. I-am pus aceeaşi întrebare şi mi-a spus că este rapid ca o pasăre în aer. I-am răspuns că este prea încet pentru mine şi că poate pleca de unde a venit. Apoi a apărut alt spirit care se numea *Aciel* şi care la aceeaşi întrebare mi-a răspuns că este rapid ca gândul. I-am spus că el este cel care mă va sluji. Acest spirit mi-a fost credincios pentru mult timp dar nu vă pot spune cum m-a servit într-un document care are această lungime. Vă voi spune aici doar cum pot fi invocate spiritele şi cum trebuie pregătite cercurile de protecţie. Există mai multe feluri de spirite care pot fi invocate de oameni şi pot deveni servitorii lor."

Dintre acestea eu voi exemplifica doar câteva :

Aciel: este cel mai puternic dintre spiritele care slujesc oamenii. Acesta ia forma unui om plăcut şi este înalt de trei picioare. El trebuie invocat de trei ori şi abia după aceea va apărea în cercul care este pregătit pentru el. Acesta va aduce bogăţii şi lucruri de la distanţe foarte mari potrivit dorinţei magicianului. Acesta este rapid ca gândul omenesc.

Aniguel: este foarte util şi are înfăţişarea unui băiat de zece ani. El trebuie să fie invocat de trei ori. Puterea sa specială este descoperirea comorilor şi a mineralelor care sunt ascunse în pământ.

Marbuel: este un adevărat lord al munţilor şi este rapid ca o pasăre. Acesta este un spirit foarte greu de controlat. El trebuie să fie invocat de patru ori. El apare în persoana lui Marte. Acesta îi va aduce magicianului acele lucruri care cresc deasupra şi sub pământ. El este maestrul rădăcinilor de primăvară (*rădăcina de primăvară este o plantă misterioasă de culoare roşie care are proprietatea de a deschide tot ceea ce atinge. Dacă este pusă pe un lacăt, aceasta îl va desface. Hermeticii credeau că ciocănitoarea avea capacitatea de a descoperi această rădăcină de primăvară aşa că aceştia urmau pasărea până la cuibul său. Ciocănitoarea se ducea în căutarea acestei rădăcini şi când o găsea o aducea în copac. Magicianul lua rădăcina de la această pasăre. Se credea că datorită structurii sale, corpul eteric al rădăcinii era folosit ca vehicul de expresie de către anumite spirite ale elementelor care puteau deschide tot felul de lucruri*).

Aciebel: este un conducător puternic al mării și controlează tot ceea ce se află pe și sub mare. Acesta aduce lucrurile care au fost pierdute în mare cum ar fi nave și comori ascunse.

Machiel: acesta apare în forma unei fecioare foarte frumoase și cu ajutorul ei magicianul se va bucura de onoare și de demnitate. Cei pe care îi servește devin nobili, blânzi și miloși și îi ajută în toate problemele de justiție. Aceasta nu va veni dacă nu este invocată de două ori.

Baruel: este stăpânul artelor. El apare sub forma unui apărător. El îl poate învăța pe magician într-o clipă mai mult decât îl pot învăța mai mulți meșteri în douăzeci de ani. Acesta trebuie să fie chemat de trei ori.

Acestea sunt spiritele care servesc cel mai bine oamenii dar există mult mai multe pe care nu le pot descrie din lipsă de spațiu.

Acum, dacă doriți ca un spirit să vă ajute să obțineți anumite lucruri mai întâi trebuie să desenați semnul spiritului pe care doriți să îl invocați. Desenul trebuie să fie făcut în fața unui cerc înainte de răsăritul Soarelui, iar în acest cerc vor sta cei care vă asistă.

Dacă doriți asistență financiară atunci trebuie să invocați spiritul Aciel. Desenați semnul său în fața cercului!

Dacă doriți alte lucruri, desenați semnul spiritului care vi le poate oferi. În locul în care intenționați să faceți cercul trebuie să desenați o cruce cu o sabie cu care nu a fost rănit nimeni niciodată.

Cercul din interior este făcut din pergament pur și acesta trebuie agățat deasupra celor doisprezece cruci făcute din lemn și din spini.

Sabia magică

Din *„Ritualul Magic"* a lui Levi Eliphas

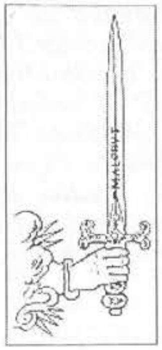

Eliphas Levi descrie pregătirea sabiei magice după cum urmează : „lama de oțel trebuie făurită în ora lui Marte cu ajutorul a niște unelte noi. Mânerul trebuie să fie făcut din argint care conține argint pur iar pe acest mâner trebuie gravate simbolurile lui Mercur, ale Lunii și semnăturile lui Gabriel și Samael. Mânerul trebuie acoperit cu niște cositor și trebuie să aibă gravat pe el simbolul lui Jupiter și semnătura lui Mihail. De la mâner spre lamă trebuie să se extindă un triunghi făcut din cupru. Acesta trebuie să conțină simbolurile lui Mercur și Venus. Pe mâner trebuie gravate cinci litere

Sepiroth după cum urmează. Lama trebuie să aibă cuvântul *Malchut* pe o parte și *Quis ut Deus* pe cealaltă. Sabia trebuie făurită într-o duminică."

Cercul magic

Din *„The Complete Book of Magic Science"* (nepublicată).

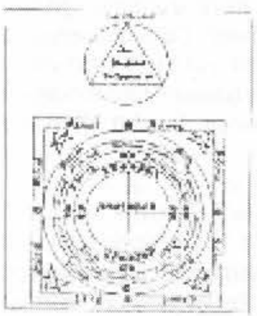

Figura aceasta este o reprezentare completă și fidelă a cercului magic așa cum era desenat acesta de oamenii medievali care doreau să invoce spirite. Magicianul care este însoțit de ajutorul său ia loc între punctul format din încrucișarea liniilor centrale numite Magister. Cuvintele de deasupra cercului reprezintă numele inteligențelor invizibile iar punctele cele mici în formă de cruce reprezintă anumite rugăciuni și invocații. Cercul mic de afară este pregătit pentru spiritul care urmează să fie chemat și atunci când este folosit are semnătura inteligenței respective înăuntrul triunghiului.

Pe pergament trebuie să scrieți numele și simbolurile după cum urmează în această imagine.

În afara primului cerc trebuie să faceți un al doilea cerc.

Mai întâi trebuie să faceți rost de un fir de mătase roșie care a fost răsucit spre stânga și nu spre dreapta.

Apoi amplasați în pământ douăsprezece cruci făcute din frunze de dafin și pregătiți o bucată lungă de hârtie nouă și albă.

Scrieți cu un stilou care nu a mai fost folosit caracterele și simbolurile așa cum apar în cel de-al doilea cerc. Înveliți această bucată de hârtie cu firul de mătase roșie și fixați-le pe cele doisprezece cruci din frunze de dafin.

Construiți încă un cerc în exteriorul cercului cu numărul doi; și acesta trebuie făcut din hârtie de pergament care nu a mai fost folosită și fixat pe doisprezece cruci din palmier sfințit.

După ce ați construit aceste trei cercuri trebuie să vă retrageți în interiorul lor până când vă veți afla în mijlocul unei pentagrame desenată în centrul primei cruci.

Pentru a fi siguri că reușiți trebuie să faceți totul ca la carte iar după ce ați pronunțat invocația sacră trebuie să pronunțați numele spiritului pe care doriți să-l chemați.

Este imperativ să pronunțați numele entității respective foarte clar.

Trebuie să notaţi cu precizie atât ziua cât şi ora căci spiritele au şi ele doar anumite perioade când pot fi invocate.

Instrucţiuni pentru invocarea spiritelor

Următorul fragment face parte dintr-un manuscris din antichitate şi îl reproducem în această carte deoarece este reprezentativ pentru ritualurile ceremonialelor magice. Textul face parte din *„Cartea Completă a Ştiinţelor Magice"* , un manuscris care nu a fost publicat şi al cărui original se găseşte în Muzeul din Londra. Aici se găsesc figuri magice colorate; acest manuscris a fost menţionat de Francis Barrett în cartea sa intitulată *„Magul"*.

Rugăciune de deschidere

„Dumnezeule omniprezent şi atotputernic, care ai conceput întreaga creaţie pentru mântuirea omenirii, Te implor să trimiţi unul din spiritele tale din ordinul lui Jupiter, unul dintre mesagerii lui Zadkiel pe care i-ai numit drept conducători ai cerurilor şi să-i ceri să execute cu supunere şi cu promptitudine tot ceea ce îi voi cere sau porunci. Totuşi, Preaslăvite Dumnezeu, să se facă voia Ta şi nu a mea prin Iisus Hristos, unicul fiu al Dumnezeului nostru. Amin!"

Invocaţia

Magicianul, după ce şi-a sfinţit în mod corespunzător veşmintele şi ustensilele, este protejat de cercul său şi invocă spiritele pentru a-i îndeplini dorinţele :

„Spirite pe care vă invoc, priviţi semnele şi Numele Sacre ale lui Dumnezeu Atotputernicul. Supuneţi-vă puterii acestei figuri magice; ieşiţi din peşterile voastre ascunse şi din locurile întunecate; încetaţi să-i mai chinuiţi pe aceşti muritori nefericiţi; veniţi în locul unde am fost creaţi de Bunătatea Divină; ascultaţi-ne poruncile şi cererile juste; să nu credeţi că în cazul în care vă împotriviţi nu vă vom mai invoca. Sunteţi obligate să ne slujiţi. Vă poruncim în numele lui Elohe Agla Elohim Adonay Gibort. Amin!

Te invoc pe tine, Zadkiel, în numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, în numele acestei binecuvântate Treimi.

Te invoc şi te conjur pe tine, Zadkiel, să răspunzi la invocările pe care le voi folosi astăzi în numele sfinte ale lui Dumnezeu: Elohe, El, Elohim, Elion Zebaoth, Escerehie, Iah Adonai, Tetragrammaton.

Te conjur pe tine, spirite Zadkiel, cu ajutorul acestor nume sfinte Hagios O Theos Iscyros Athanatos Paracletus Agla on Alpha et Omega Ioth Aglanbroth Abiel Anathiel Tetragrammaton şi cu ajutorul tuturor numelor mari şi slăvite, sfinte şi negrăite, misterioase şi puternice, cu ajutorul numelor incomprehensibile ale lui Dumnezeu să îndeplineşti poruncile care ies din gura mea şi să-l trimiţi la mine pe Pabiel sau orice alt spirit care se află în slujba ta, şi să-l determini să execute toate ordinele pe care i le voi da în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!

Te conjur pe tine, Pabiel, cu ajutorul spiritului celest, al serafimilor, heruvimilor, autorităţilor, numelor, martorilor, puterilor, arhanghelilor şi îngerilor şi cu ajutorul îngerilor sfinţi şi slăviţi cu numele de Orphaniel, Tetra-Dagiel, Salamla, Acimoy, Tată Suprem, să te arăţi astfel încât să te putem vedea şi auzi, să comunici cu noi, să ne îndeplineşti dorinţele şi să mă slujeşti în conformitate cu rugăciunile şi rugăminţile pe care I le-am adus Dumnezeului nostru Atotputernic; îţi poruncesc să-mi trimiţi de îndată unul din spiritele care te slujesc şi să-i porunceşti să-mi execute toate poruncile de bună voie, să-mi fie credincios şi să-mi apară în forma unui înger frumos, să nu permită nici unui spirit malefic să-mi facă rău, să mă înspăimânte sau să mă înşele. Aştept să apari în numele stăpânului nostru Iisus Hristos în numele căruia te-am chemat. Amin! Amin! Amin!"

Interogatoriul

După ce spiritul a apărut, răspunzând la chemarea magicianului, acesta îl va interoga după cum urmează :

- Ai venit de bună voie în numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh?

Atunci spiritul va răspunde afirmativ.

- Atunci eşti binevenit, spirite nobil. Care este numele tău?

Atunci spiritul va răspunde : Pabiel.

- Te-am chemat în numele lui Iisus din Nazaret la auzul numelui căruia toate fiinţele din ceruri, din iad şi de pe pământ se închină. Toate fiinţele mărturisesc că nu există nume mai slăvit decât cel al lui Isus, care le-a permis oamenilor să lege şi să elibereze toate lucrurile în numele său.

- Tu eşti mesagerul lui Zadkiel?

Atunci spiritul va răspunde afirmativ.

Mă vei sluji de acum încolo şi îmi vei dezvălui toate lucrurile pe care doresc să le cunosc, mă vei învăţa cum să-mi sporesc înţelepciunea şi cunoaşterea, îmi vei arăta toate secretele artei magiei şi ale ştiinţelor liberale astfel încât să pot duce mai departe numele Atotputernicului nostru Dumnezeu?

Iar spiritul vă răspunde afirmativ.

- Atunci te rog să-mi spui formula cu ajutorul căreia să te pot chema oricând şi să faci acest jurământ în faţa mea căci eu îmi voi respecta promisiunea şi te voi primi cu politeţe de fiecare dată când vei dori să mi te arăţi.

Permisiunea de a pleca

Deoarece ai venit cu gânduri bune şi ai răspuns la toate rugăminţile mele îi mulţumesc Atotputernicului Dumnezeu în numele căruia te-am chemat şi în numele căruia ai venit iar acum te poţi întoarce de unde ai venit cu condiţia să mi te arăţi de fiecare dată când te voi invoca; fie ca puterea lui Dumnezeu să fie atât cu mine, cu tine cât şi cu toate lucrurile pe care le-a creat. Amin!

Mărire ţie, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

Formularul unui pact cu spiritul lui Jupiter

Din *„Cartea Completă a Ştiinţelor Magice"*

Legătura spiritelor împreună cu sigiliul şi caracterul îngerului planetar trebuie scrise în pergament pur şi puse în faţa spiritului atunci când apare. În acel moment cel care a chemat spiritul nu trebuie să-şi piardă încrederea şi trebuie să rămână calm, ferm şi perseverent şi să ceară de la acel spirit doar bunăstarea semenilor săi. După ce

spiritul i-a îndeplinit dorinţa, acesta îi poate cere spiritului să plece.

Notă : este de preferat ca cel care a chemat spiritele să rămână în cerc timp de câteva minute după ce a rostit permisiunea de plecare iar dacă invocarea spiritului a avut loc în aer liber este de dorit ca magicianul să distrugă toate urmele cercului, etc. şi să se întoarcă acasă. Dacă chemarea spiritului s-a petrecut într-un loc retras din casă, magicianul poate păstra cercul care îi poate servi şi la următoarea invocare; acest spaţiu sau această cameră trebuie încuiată pentru ca nici un străin să nu poată avea acces la ea.

Pactul menţionat mai sus se referă exclusiv la ceremonialul magic cu spiritele pozitive.

Pactele cu demonii

Deşi magicianul negru, atunci când semnează pactul cu demonul elementar, este ferm convins că este suficient de puternic pentru a controla la nesfârşit puterile care se află la dispoziţia sa, acesta se înşală amarnic.

Odată cu trecerea anilor îşi va da seama că trebuie să-şi îndrepte energia asupra problemei autoconservării.

O lume îngrozitoare pe care a acceptat-o de bună voie datorită setei sale de putere se apropie din ce în ce mai mult în fiecare zi până când magicianul îşi dă seama că se află la marginea unui vârtej şi că poate fi înghiţit în orice clipă şi tras în adâncurile sale tulbure.

Devenind slujitorul propriului său demon şi fiindu-i frică de moarte magicianul va comite crimă după crimă pentru a-şi prelungi mizerabila existenţă terestră.

Dându-şi seama că viaţa poate fi menţinută cu ajutorul unei forţe misterioase de viaţă universală care reprezintă trăsătura comună a tuturor creaturilor, magicianul negru devine adesea un vampir care fură energia altor fiinţe.

În Evul Mediu se credea că magicienii negri se transformau în vârcolaci şi hoinăreau pe pământ în timpul nopţii, atacând fiinţele fără de apărare pentru a le sorbi sângele şi respectiv energia.

În cazul magiei negre, cel care trebuie să semneze pactul este magicianul şi nu demonul.

Când magicianul negru obligă o fiinţă elementală să-l slujească, are loc o luptă între inteligenţe, luptă care este de obicei câştigată de către demon. Magicianul trebuie să semneze pactul dintre el şi demon cu propriul său sânge căci în tainele magice este menţionat faptul că: *„acel ce controlează sângele altcuiva îi controlează şi sufletul".*

Dacă magicianul nu eşuează, fiinţa elementară îşi va respecta toate obligaţiile scrise în pact dar demonul va face până şi imposibilul pentru ca magicianul să nu respecte partea sa din contract. Atunci când magicianul, aflat în limitele cercului său, evocă spiritul pe care doreşte să-l aibă în slujbă şi îşi face cunoscută intenţia, spiritul va răspunde cam după cum urmează:

- *Nu îţi pot îndeplini dorinţa decât dacă accepţi ca, după un interval de cincizeci de ani, să-mi dai atât sufletul cât şi corpul tău, cu care să fiu liber să fac orice doresc.*

Dacă magicianul refuză, se vor discuta şi alte propuneri.

Spiritul poate spune :

- *Te voi sluji cu condiţia ca în fiecare zi de vineri dimineaţa să ieşi într-un loc public şi să dai de pomană în numele lui Lucifer. Cu prima ocazie când vei eşua, îmi vei aparţine.*

Dacă magicianul refuză şi de această dată, dându-şi seama că demonul nu îl va lăsa să-şi respecte partea sa din contract, se vor discuta şi alte propuneri până ce se va ajunge la o înţelegere.

Acest pact ar putea suna cam aşa :

- Îi promit spiritului Lucifuge, prinţul demonilor, că îi voi aduce în fiecare an un suflet de om cu care să facă tot ce pofteşte iar în schimb Lucifuge promite să-mi dăruiască toate comorile de pe pământ şi să-mi îndeplinească toate dorinţele din timpul vieţii mele terestre. Dacă nu reuşesc să-i aduc în fiecare an sacrificiul pe care l-am menţionat mai sus, atunci îi voi încredinţa sufletul meu.

Semnat ... magicianul semnează pactul cu propriul său sânge.

Pentagrama

Din *„Magia Transcendentală"* a lui Levi

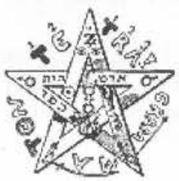

Pentagrama reprezintă simbolul microcosmosului, formula magică a omului. Este cel care se ridică din cei patru, sufletul uman care se ridică din legătura naturii animale. Adevărata lumină, steaua dimineţii. Acesta marchează locaţia a cinci centre misterioase de forţă, a căror trezire este reprezentată de secretul suprem al magiei albe.

În simbolism o figură răsturnată simbolizează întotdeauna o putere pervertită. Omul obişnuit nu are nici măcar cea mai mică idee despre proprietăţile oculte ale stelelor în cinci colţuri.

Paracelsus a scris referitor la acest subiect :

„Sunt sigur că mulţi oameni le vor lua în derâdere sigiliile, inscripţiile şi întrebuinţările, toate aceste lucruri fiind descrise în aceste cărţi, deoarece unii sunt de părere că metalele sau orice alte lucruri moarte nu pot avea anumite puteri sau efecte. Totuşi nimeni nu a putut dovedi că metalele aşa cum le cunoaştem noi sunt „moarte" căci sărurile, sulful şi chintesenţa metalelor sunt cele care conservă cel mai bine viaţa omului."

Magicianul negru nu poate folosi simbolurile magiei albe fără a fi influenţat de forţele acesteia din urmă, forţe care i-ar împiedica planurile. Prin urmare acesta trebuie să deformeze figurile astfel încât acestea să întruchipeze însăşi ideea că el deformează şi principiile pe care le reprezintă aceste figuri. Magia neagră nu reprezintă o artă fundamentală ci interpretarea greşită a unei arte. Prin urmare aceasta nu are nici un simbol care să îi aparţină şi împrumută însemnele emblematice ale magiei albe pe care le răstoarnă şi le inversează.

Pentagrama este unul dintre numeroasele exemple care ilustrează această afirmaţie. Aceasta reprezintă o stea în cinci colţuri alcătuită din cinci linii legate unele de altele. Pentagrama este simbolul etern al artelor magice şi întruchipează cele cinci proprietăţi ale Marelui Agent Magic, cele cinci simţuri ale omului, cele cinci elemente ale naturii şi cele cinci extremităţi ale corpului uman. Cu ajutorul pentagramei care se află în interiorul propriului său suflet, omul poate controla şi domni asupra tuturor creaturilor care îi sunt inferioare şi poate cere respectul fiinţelor care îi sunt superioare.

Pentagrama este folosită foarte des în magia neagră dar formele sale diferă într-unul din următoarele trei moduri: este posibil ca steaua să fie ruptă într-un punct, nepermiţându-le liniilor convergente să se atingă; aceasta poate fi răsturnată astfel încât să aibă un vârf în jos şi două în sus, sau poate fi deformată, având vârfurile de lungimi diferite.

Atunci când este folosită în magia neagră pentagrama este numită *„semnul copitei despicate"* sau pasul diavolului. Steaua cu două vârfuri în sus mai este numită și *„capra lui Mendes"* deoarece atunci când este răsturnată această pentagramă seamănă cu capul unei capre.

Când pentagrama este întoarsă și punctul superior ajunge jos, aceasta simbolizează căderea luceafărului de dimineață.

Figurile magice ale celor şapte planete, sigiliile şi emblemele îngerilor planetari

Din *„Cartea Spiritelor"*, o carte nepublicată, din Evul Mediu

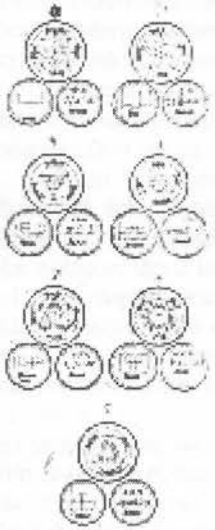

Cele șapte cercuri mari reprezintă planetele iar cele două cercuri mai mici de sub cercurile mari conțin sigiliul și emblema inteligențelor care controlează pământul.

ELEMENTELE ŞI LOCUITORII LOR

Teoria paracelsiană a submundanelor

Clasificarea ființelor elementale

Omenirea îi este datoare lui Philippus Aureolus Paracelsus (*Theophrastus Bombastus von Hohenheim*), prințul alchimiștilor și filosofilor hermetici, adevăratul posesor al secretului regal *(piatra filozofală și elixirul vieții)* pentru cea mai cuprinzătoare și lucidă prezentare a pneumatologiei *(ramura filosofiei care se ocupă cu substanțele spirituale)* oculte care există în zilele noastre.

Acesta credea că fiecare dintre cele patru elemente de bază cunoscute din antichitate (Pământul, Focul, Aerul și Apa) conțin un principiu subtil, vaporos și o substanță corporală brută. Prin urmare, aerul are o natură tangibilă și un substrat intangibil, volatil, care poate fi numit *„aer spiritual"*.

Focul este atât vizibil cât și invizibil, perceptibil și imperceptibil, o flacără spirituală, eterică, care se manifestă într-o flacără solidă, materială. Ducând această analogie și mai departe, apa constă dintr-un fluid dens și o esență potențială de natură lichidă.

Pământul este și el alcătuit din două părți esențiale, partea inferioară fiind fixă, imobilă, densă iar cea superioară mobilă, virtuală și rarefiată. Termenul general de *„elemente"* este folosit pentru a desemna etapele inferioare, fizice, ale acestor patru principii fundamentale iar sintagma *„esențe elementale"* corespunde naturii lor invizibile și spirituale.

Mineralele, plantele, animalele și omul trăiesc într-o lume alcătuită din partea brută a acestor patru elemente și își construiesc organismele lor vii din diferitele combinații ale acestora. Henry Drummond, în cartea sa intitulată *„Legea Naturală în Lumea Spirituală"* descrie acest proces după cum urmează:

„Dacă analizăm punctul material de unde încep toate formele de viață, ne vom da seama că acesta constă dintr-o substanță transparentă, fără structură, o substanță gelatinoasă care seamănă cu albușul de ou. Este alcătuită din carbon, hidrogen, oxigen şi nitrogen. Această substanţă poartă numele de protoplasmă şi reprezintă nu numai punctul structural din care îşi încep viaţa toate creaturile vii ci şi substanţa cu ajutorul cărora se dezvoltă aceste fiinţe. Simplă sau nucleată, această substanţă reprezintă baza tuturor formelor de viaţă, argila olarului."

Elementul Apă al filosofilor din antichitate a fost metamorfozat în hidrogenul din zilele noastre; aerul a devenit oxigenul, focul, nitrogenul iar pământul, carbonul. Aşa cum natura vizibilă este populată de un număr infinit de creaturii vii, şi replica spirituală a naturii vizibile este, potrivit spuselor lui Paracelsus, locuită de o serie de fiinţe pe care acesta le-a numit *„elementale"* şi care au fost cunoscute mai târziu sub numele de spirite ale naturii.

Paracelsus a împărţit aceste popoare ale elementalelor în patru grupuri distincte, respectiv: gnomii, ondinele, silfii şi salamandrele.

Filosoful considera că acestea sunt entităţi vii, că multe dintre ele au înfăţişarea asemănătoare cu cea a omului şi că locuiesc în lumile lor, necunoscute de om, deoarece simţurile noastre atât de puţin dezvoltate nu sunt capabile să funcţioneze mai departe de limita elementelor brute.

Civilizaţiile din Grecia, Roma, Egipt, China şi India credeau în satiri, spirite şi spiriduşi. Aceste fiinţe populau marea cu sirene, râurile şi izvoarele cu nimfe, aerul cu zâne, focul cu lari şi penati, pământul cu fauni şi driade. Aceste spirite ale naturii erau considerate sacre şi oamenii le aduceau ofrande împăciuitoare.

Uneori acestea puteau fi văzute datorită condiţiilor atmosferice sau unui anumit grad de sensibilitate a anumitor habotnici.

Mulţi autori au vorbit despre aceste spirite ca şi cum ar fi văzut în realitate aceşti locuitori din meleagurile îndepărtate ale naturii.

Există chiar scriitori care consideră că mulţi dintre zeii slăviţi de păgâni erau de fapt fiinţe elementale căci se credea că o parte dintre aceste spirite aveau o statură impunătoare şi o înfăţişare magnifică.

Grecii au numit o parte din aceste elemente *daemoni,* termen care se aplica în general spiritelor de ordin superior. Oamenii se închinau acestor creaturi.

Este foarte probabil ca cel mai faimos dintre aceşti *daemoni* să fie spiritul misterios care l-a învăţat pe Socrate şi despre care filosoful vorbea cu foarte multă stimă.

Acele persoane care au studiat îndelung structura invizibilă a omului îşi dau seama că demonul lui Socrate şi îngerul lui Jakob Böhme nu erau fiinţe elementale ci înseşi naturile divine ale acestor mari gânditori.

Thomas Taylor scrie în notiţele sale:

„Apuleius are dreptate atunci când îl numeşte pe *daemon* Dumnezeu, deoarece *daemonul* lui Socrate era fără îndoială dintr-un ordin superior, lucru care poate fi dedus din superioritatea intelectuală a lui Socrate asupra tuturor oamenilor din timpul său. Caracterul divin al *daemonului* lui Socrate este evident şi din mărturia acestuia atunci când vorbeşte cu Alcibiade. În timpul dialogului cu acesta Socrate afirmă: Am crezut timp îndelungat că Dumnezeu nu îmi permite să discut cu tine".

Într-o altă lucrare a sa acesta mărturiseşte că *daemonul* său este de natură divină şi este primul din ordinul acestor fiinţe.

Omului pragmatic de azi îi este foarte greu să creadă că elementele invizibile care înconjoară şi se întrepătrund cu pământul sunt populate cu fiinţe vii şi inteligente.

Totuşi unii dintre marii intelectuali din zilele noastre susţin această teorie.

Silfii lui Facius Cardin, filozoful din Milano, salamandrele văzute de Benvenuto Cellini, micul om roşu sau gnomul lui Napoleon Bonaparte şi-au găsit locul în paginile istoriei.

Literatura a perpetuat şi ea conceptul de spirite ale naturii. Vicleanul spiriduş din piesa *„Visul unei nopţi de vară"* a lui Shakespeare, fiinţele elementale din poemele lui Alexander Pope, creaturile misterioase din opera Lordului Lytton, nemuritorul Tinker Bell al lui James Barrie, faimoasele creaturi pe care le-a întâlnit Rip Van Winkle în munţii Catskill sunt personaje bine cunoscute de către cei care studiază literatura.

Folclorul şi mitologia tuturor popoarelor abundă în legende referitoare la aceste creaturi misterioase care bântuie castelele vechi, păzesc comorile din adâncurile pământului şi îşi construiesc sălaşele sub protecţia ciupercilor otrăvitoare. Zânele sunt creaturile preferate ale tuturor copiilor şi acestora le este foarte greu să recunoască că ele nu există în realitate.

Cu ceva timp în urmă până şi cele mai luminate minţi din lume credeau în existenţa zânelor şi nu se ştie încă dacă Platon, Socrate şi Iamblichus s-au înşelat atunci când au afirmat că aceste creaturi există.

Atunci când a descris substanţele din care este alcătuit corpul fiinţelor elementale, Paracelsus a împărţit carnea în două tipuri, primul fiind cel pe care l-am moştenit toţi de la Adam; este vorba despre carnea vizibilă şi corporală. Cel de-al doilea tip de carne este cel care nu provine de la Adam; este vorba despre acea carne care nu a fost supusă limitărilor omenirii. Corpurile fiinţelor elementale erau alcătuite din această carne transcendentală.

Paracelsus a afirmat că există o mare diferenţă între corpurile oamenilor şi corpurile spiritelor naturii, diferenţă prezentă şi între spirit şi materie.

„Totuşi, adaugă el, fiinţele elementale nu sunt spirite deoarece au carne, sânge şi oase; ele trăiesc şi răspândesc progenituri. Aceştia vorbesc, dorm şi mănâncă deci nu pot fi numite spirite. Acestea sunt fiinţe care ocupă un loc între oameni şi spirite şi se aseamănă cu oamenii şi spiritele, cu bărbaţii şi femeile în formă iar cu spiritele în rapiditatea de mişcare" (*Philosophia Occulta*, tradusă de Franz Hartmann).

Mai târziu acelaşi autor numeşte aceste creaturi *composita* deoarece substanţa din care sunt alcătuite pare să fie un amestec de spirit şi de materie. El foloseşte culoarea pentru a explica ideea. Aşa se întâmplă cu spiritele materiei. Acestea nu se aseamănă nici cu creaturile spirituale nici cu fiinţele materiale cu toate că sunt făcute din materie spirituală, sau ether.

Paracelsus adaugă că omul este alcătuit din diverse naturi (spirit, suflet, minte şi trup) care sunt combinate într-o unitate iar fiinţa elementală are doar un principiu, etherul din care este alcătuită şi în care trăieşte.

Cititorul trebuie să-şi amintească că prin ether înţelegem esenţa spirituală a unuia dintre cele patru elemente. Acest ether, care este o substanţă astrală, se deosebeşte de eterul de laborator, care este o substanţă chimică.

O salamandră descrisă de Paracelsus

din *„Auslegung von 30 magischen Figuren"*, Paracelsus

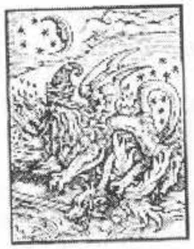

Egiptenii, caldeenii şi perşii credeau că salamandrele sunt nişte zei deoarece au o splendoare radiantă şi puteri foarte mari. Grecii, urmând exemplul altor naţiuni, ţineau în onoarea lor focul care ardea continuu.

Existe multe zone cu ether şi multe elemente şi familii distincte de spirite ale naturii. Aceste familii sunt izolate în propriul lor eter şi nu au nici un fel de contact cu locuitorii altor etheruri; aşa cum omul are centrele sale de conştiinţă care sunt sensibile la impulsurile celor patru etheruri, este posibil ca regatele elementale să comunice cu omul în anumite condiţii.

Spiritele naturii nu pot fi distruse de elemente ca focul material, pământul, aerul sau apa deoarece funcţionează într-o rată de vibraţii mai înaltă decât cea a substanţelor terestre. Fiind compuse doar dintr-un element sau principiu, acestea nu au un spirit nemuritor şi la moarte se dezintegrează înapoi în elementul din care au ieşit.

Nici o conştiinţă individuală nu este păstrată după moarte căci nu există nici un vehicul superior care să o conţină.

Fiind făcut doar dintr-o singură substanţă nu există nici un fel de fricţiune între vehicule: astfel aceştia trăiesc mult timp.

Spiritele care sunt compuse din ether de pământ trăiesc cel mai puţin; cele compuse din ether de aer trăiesc cel mai mult. Lungimea medie de viaţă este între trei sute şi o mie de ani.

Paracelsus credea că ele trăiesc în condiţii similare cu cele de pe pământ şi că sunt supuse bolilor. Aceste creaturi sunt incapabile de dezvoltare spirituală dar majoritatea dintre ele au un puternic caracter moral.

În ceea ce priveşte etherii elementelor în care există spiritele naturii, Paracelsus scria :

„Ele trăiesc în cele patru elemente: nimfele în elementul apei; sirenele în cel al aerului; salamandrele în foc şi pigmeii în pământ. Fiecare specie se mişcă doar în elementul căreia îi aparţine şi nici una dintre ele nu poate ieşi din elementul său corespunzător care este pentru ei cum este aerul pentru noi, cum este apa pentru peşti şi nici una dintre ele nu poate trăi în elementul care îi aparţine altei clase. Pentru fiecare fiinţă elementală elementul în care trăieşte este transparent, invizibil şi respirabil aşa cum este atmosfera pentru noi." (*Philosophia Occulta*, tradusă de Franz Hartmann)

Cititorul trebuie să fie atent să nu confunde spiritele naturii cu adevăratele unde de viaţă care circulă în lumile invizibile. Pe când elementalele sunt compuse doar din o esenţă eterică, îngerii, arhanghelii, şi alte entităţi superioare şi transcendentale au organisme mixte şi sunt alcătuite din o natură spirituală şi un lanţ de vehicule care exprimă natura.

În filozofie spiritele naturii au o origine brahmanică; Paracelsus şi-a obținut cunoaşterea de la înțelepții orientali cu care a intrat în contact în timpul vieții sale şi în timpul călătoriilor filosofice.

Egiptenii şi grecii îşi luau informațiile din aceeaşi sursă. Cele patru împărțiri ale spiritelor naturii trebuie analizate separat conform învățăturilor lui Paracelsus şi abatelui de Villars.

Gnomii

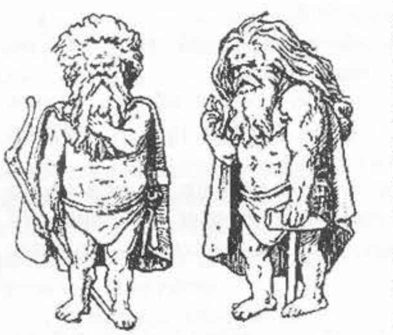

Ființele elementale care locuiesc în pământul care se numeşte ether terestru sunt grupate sub denumirea generală de gnomi (numele este derivat probabil din grecescul *genomus*, care înseamnă locuitorul pământului. Vezi *New English Dictionary*).

Aşa cum există multe tipuri de oameni care evoluează în elementele fizice şi obiective ale naturii, există şi mai multe tipuri de gnomi care evoluează în corpul eteric şi subiectiv al naturii. Aceste spirite ale pământului operează într-un element atât de aproape de vibrațiile pământului material încât au o putere imensă asupra pietrelor, florei sale şi a elementelor minerale din regatele animal şi uman.

Unii, precum pigmeii, lucrează cu pietre, nestemate şi metale şi se spune că aceştia păzesc comorile ascunse.

Ei trăiesc în peşteri subterane în ceea ce scandinavii au numit *„pământul nibelungilor”*.

În opera lui Wagner intitulată *„Inelul nibelungilor”* Alberich se autonumeşte regele pigmeilor şi forțează aceste creaturi mici să strângă pentru el comorile aflate sub suprafața pământului.

Mai există şi alți pigmei în afară de gnomi; aceştia sunt numiți spiriduşii copacilor şi pădurilor. Din acest grup fac parte satirii, driadele, spiriduşii şi micii oameni ai pădurilor.

Paracelsus afirmă că gnomii construiesc case făcute din substanțe care seamănă cu alabastrul, marmura şi cimentul dar adevărata natură a acestor materiale este necunoscută şi nu are nici un echivalent în natura fizică.

Unele familii de gnomi se adună în comunități în timp ce altele provin din substanțele cu care lucrează. Se spune că fiecare floare are propriul său spirit al naturii, care foloseşte adesea corpul fizic ca habitat.

Filozofii din antichitate, recunoscând principiul inteligenței care se manifestă la fel în fiecare departament al naturii, credeau că proprietățile selecției naturale care se manifestă în aceste creaturi care nu posedă mentalități organizate exprimă în realitate deciziile spiritelor naturii.

C. M. Gayley, în lucrarea sa intitulată *„Miturile clasice”* scrie:

> „Păgânătății îi plăcea să găsească în fiecare fenomen al naturii o urmă a divinității. Imaginația grecilor popula regiunile pământului şi mării cu divinități cărora le atribuia fenomene pe care noi le explicăm în zilele noastre cu ajutorul legilor naturale. Astfel, în numele plantei cu care lucra, ființa elementală accepta şi respingea elementele nutritive, depozita acolo materia vie, păstra şi proteja sămânța şi efectua şi alte sarcini. Fiecare specie era slujită de un tip diferit de spirit al naturii. Cei care lucrau cu arbuşti otrăvitori aveau o înfățişare ofensivă. Se spune că spiritele naturii cucutei otrăvitoare se aseamănă în mare măsură cu scheletele umane şi sunt acoperite cu un strat de carne semi-transparentă. Aceste spirite trăiesc în şi prin cucută, iar dacă aceasta este tăiată, ele rămân cu mugurii rupți până ce aceştia se vestejesc. Dacă există vreo formă de viață în cucută aceasta sugerează prezența paznicilor elementali.
>
> Până şi marii copaci au propriile lor spirite ale naturii dar acestea sunt mult mai mari decât ființele elementale ale plantelor mici. Pigmeii se îndeletnicesc şi cu tăierea cristalelor în pietre şi cu dezvoltarea unor roci de minereuri. Atunci când gnomii lucrează cu animale sau cu oameni aceştia se limitează la țesuturile care corespund propriei lor naturi. Astfel se explică faptul că ei lucrează cu oasele, deoarece acestea aparțin regatului mineral; anticii considerau că reconstruirea unor membre rupte este imposibilă fără cooperarea ființelor elementale. Gnomii au mai multe dimensiuni, majoritatea sunt mult mai mici decât oamenii iar unii dintre ei sunt capabili să-şi schimbe mărimea după bunul lor plac. Acest lucru este posibil datorită mobilității considerabile a elementelor în care lucrează. Abatele de Villars scrie despre aceste ființe: „Centrul pământului este plin de gnomi, oameni destul de mici care sunt păzitorii comorilor,

mineralelor şi pietrelor prețioase. Aceştia sunt foarte inventivi, se împacă foarte bine cu oamenii şi sunt uşor de guvernat."

Nu toți autorii care au tratat acest subiect sunt de acord în ceea ce priveşte dispoziția prietenoasă a acestor gnomi. Mulți dintre ei afirmă că aceştia sunt înşelători şi răi, dificil de condus şi deosebit de vicleni. Scriitorii sunt de acord asupra faptului că aceştia sunt prietenoşi şi loiali dacă oamenii reuşesc să le câştige încrederea.

Filozofii şi inițiații din antichitate aveau informații cu privire la aceste ființe misterioase şi micuțe şi ştiau cum să comunice cu gnomii şi cum să obțină colaborarea acestora.

Magii erau avertizați să nu trădeze niciodată încrederea ființelor elementale; în caz contrar aceste creaturi invizibile care lucrează în natura subiectivă a omului le vor provoca necazuri la nesfârşit şi în cele din urmă îi vor distruge.

Gnomii ajută magicienii atât timp cât aceştia îşi pun eforturile în slujba celorlalți dar dacă magicianul intenționează să le folosească ajutorul într-o manieră egoistă pentru a dobândi putere temporală aceste ființe se vor răzbuna.

Spiritele pământului se întâlnesc în anumite momente ale anului în nişte adunări secrete, după cum sugerează Shakespeare în piesa *„Visul unei nopți de vară"* unde elementele se adună pentru a se bucura de frumusețea şi de armonia Naturii şi de perspectivele unei recolte excelente.

Gnomii sunt conduşi de un rege pe care îl iubesc şi îl respectă. Numele acestui rege este Gohb iar supuşii săi sunt numiți spiriduşi.

Misticii medievali considerau că fiecare dintre cele patru regate ale spiritelor naturii au un colț al creației şi datorită caracterului lor pământesc gnomii primeau colțul din nord, loc cunoscut de antici ca sursa întunericului şi a morții.

Una dintre cele patru categorii a oamenilor a fost de asemenea atribuită gnomilor şi deoarece mulți dintre ei locuiau în întuneric în peşteri şi păduri întunecoase se spunea că aceştia sunt melancolici, sumbri şi deprimați.

Acest lucru nu înseamnă că ei au o astfel de dispoziție ci că ei au un control deosebit asupra elementelor cu o consistență asemănătoare.

Gnomii se căsătoresc şi formează familii iar femeile lor se numesc gnomides. Unii dintre ei poartă haine făcute din elementul în care trăiesc. Alteori veşmintele lor fac parte din ei şi cresc odată cu ei ca blana animalelor.

Se spune că gnomii se satură foarte greu şi că petrec mult timp mâncând dar că îsi câştigă mâncarea prin muncă.

Gnomii convenționali

din *„Den Aeldre Eddas Gudesange"* de Gjellerup

Cel mai des întâlnit tip de gnomi este spiriduşul, o creatură malefică şi grotescă de o înălțime cuprinsă între 12 şi 18 inci; aceştia sunt de obicei îmbrăcați în verde. Mulți dintre ei par foarte bătrâni şi au nişte bărbi lungi şi albe iar corpurile lor sunt rotunde.

Aceştia pot fi văzuți ieşind din nişte găuri ale copacilor iar uneori dispar dizolvându-se în copac.

Mulți dintre ei au un temperament irascibil şi depozitează lucrurile în locuri secrete. Există multe lucruri care dovedesc faptul că unii copii văd adesea gnomi însă contactul lor cu partea materială a naturii nu este încă complet iar aceştia funcționează în lumile invizibile.

Conform relatării lui Paracelsus :

„Omul trăieşte în elementele exterioare iar ființele elementare trăiesc în elementele interioare. Cele din urmă au case şi haine, limbi şi guverne proprii aşa cum albinele au regine iar cirezile de animale au conducători" (*Philosophia Occulta*, tradusă de Franz Hartmann.)

Paracelsus are păreri diferite de cele ale misticilor greci în ceea ce priveşte limitările de mediu impuse asupra spiritelor naturii. Filosoful elvețian crede că acestea sunt făcute din eteri invizibili. Potrivit acestei ipoteze ei sunt vizibili doar în anumite momente şi doar celor care se află în legătură cu vibrațiile eterice.

Pe de altă parte grecii credeau că spiritele naturii erau alcătuite din materie şi că puteau funcționa în lumea fizică. Adesea reamintirea unui vis este atât de plină de viață încât atunci când ne trezim chiar credem că am trecut printr-o experiență fizică.

Dificultatea de a judeca sfârşitul vederii fizice şi începutul viziunii eterice poate fi cauza acestor diferențe. Această explicație nu i se potriveşte satirului care potrivit Sf. Jerome a fost prins în timpul domniei lui Constantin şi a fost expus în fața oamenilor.

Acesta avea formă umană şi coarne şi picioare de capră. După moarte acesta a fost păstrat în sare şi dus în fața împăratului care putea depune mărturie că acesta există.

Nimfele apelor

Aşa cum gnomii funcţionau doar în elementul pământului, nimfele funcţionau în esenţa invizibilă şi spirituală a eterului numită *humid*. Acesta este asemănător cu elementul apei iar astfel nimfele pot controla cursul şi funcţionarea acestui lichid în natură.

Frumuseţea pare să fie trăsătura dominantă a acestor spirite de apă. Oriunde sunt desenate, acestea abundă în simetrie şi graţie. Controlând elementul apă, care a fost întotdeauna un simbol feminin, este natural ca spiritele de apă să fie simbolizate de o femeie.

Există mai multe grupe de nimfe. Unele locuiesc în cascade, unde pot fi văzute; altele pot fi văzute în râuri; iar altele îşi au lăcaşul în lacurile de munte.

Potrivit filosofilor din antichitate fiecare fântână are nimfa sa.

Spiritele de apă sunt cunoscute sub numele de nereide, oreade, fecioare ale apelor, sirene şi potamide.

Adesea aceste nimfe au luat numele apelor în care locuiesc. Atunci când descriu aceste fiinţe, anticii sunt de acord cu privire la nişte trăsături dominante. În general ondinele se aseamănă foarte mult cu oamenii în ceea ce priveşte înfăţişarea şi dimensiunea deşi cele care locuiesc în râuri şi în fântâni au dimensiuni mult mai mici. Se credea că aceste spirite ale apelor au capacitatea de a lua forma unui om şi de a convieţui cu noi.

Există multe legende despre aceste spirite şi despre adopţia lor de către familii de pescari dar aproape întotdeauna ondinele auzeau chemarea apei şi se întorceau pe tărâmul lui Neptun, regele mării.

Nu se ştie absolut nimic despre ondinele de sex masculin.

Spiritele apelor nu-şi construiau habitatele la fel ca gnomii; acestea trăiau în peşteri de coral aflate sub ocean sau printre recifele care creşteau pe malul râurilor sau lacurilor.

Există o legendă în care se spune că Irlanda a fost populată de o rasă ciudată de creaturi semidivine înainte de a fi locuită de celţi; odată cu venirea celţilor aceste spirite s-au retras în mlaştini şi ţinuturi mocirloase, unde au rămas până în zilele noastre.

Ondinele de dimensiuni foarte mici trăiau în case mici, acoperite cu muşchi pulverizat de către cascade. Ondinele lucrau cu esenţele şi lichidele vitale din plante, animale şi oameni şi erau prezente în toate lucrurile care conţineau sau care erau alcătuite din apă. Aceste nimfe semănau cu zeiţele din sanctuarele greceşti sau cel puţin aşa susţin cei care afirmă că au văzut aceste creaturi. Se ridicau din apă învăluite în ceaţă şi nu puteau locui mult timp departe de elementul din care proveneau.

Există multe familii de ondine şi fiecare dintre ele are limitele sale aşa că nu este posibil să tratăm acest subiect în detaliu. Aceste creaturi îşi iubesc conducătorul, pe *Nicksa*, şi o slujesc cu credinţă. Se spune că temperamentul lor este vital şi că lor li s-a oferit partea vestică din întreaga creaţie.

Aceste fiinţe sunt destul de emoţionale, foarte prietenoase cu oamenii şi dornice să slujească omenirea. Uneori ondinele sunt reprezentate călare pe delfini sau pe alţi peşti mai mari; acestea simt o afecţiune deosebită faţă de flori şi de plante, pe care le servesc aproape cu la fel de mult devotament ca gnomii.

Poeţii antici au afirmat că nimfele puteau fi auzite cântând şi că existenţa lor era menită să înfrumuseţeze pământul material.

Salamandrele

Cel de-al treilea grup de fiinţe elementale este grupul salamandrelor sau spiritelor focului, creaturi care locuiesc în etherul spiritual ce reprezintă elementul invizibil al focului din natură. Fără acestea focul material nu poate exista; nu se poate aprinde nici măcar un chibrit şi nu pot ieşi scântei prin lovirea a două pietre fără ajutorul unei salamandre; aceasta apare imediat *(sau cel puţin aşa credeau misticii din Evul Mediu)* deoarece este evocată prin fricţiune. Omul nu este capabil să reuşească să comunice cu salamandrele datorită elementului feroce în care sălăşluiesc aceste creaturi; tot ceea ce se apropie de casa acestora se transformă în cenuşă.

Filosofii din antichitate fabricau multe tipuri de tămâie cu ajutor unor compuşi preparaţi special din ierburi şi plante. Când tămâia ardea, vaporii care se ridicau făceau ca acesta să fie un mediu propice pentru apariţia acestor fiinţe elementale care erau capabile să-şi facă simţită prezenţa împrumutând miasma eterică a fumului de tămâie.

Tipurile şi ierarhiile salamandrelor sunt la fel de variate ca cele ale odinelor şi ale gnomilor. Există multe specii de salamandre care diferă în ceea ce priveşte înfăţişarea, dimensiunea şi rangul. Uneori salamandrele pot fi zărite sub forma unor mici mingi de lumină.

Paracelsus scrie :

„Salamandrele au fost văzute în forma unor mingi feroce sau a unor limbi de foc care alergau deasupra câmpurilor sau se iveau în case."(*„Filosofia Ocultă"* tradusă de Franz Hartmann).

Persoanele care au studiat spiritele naturii în Evul Mediu considerau că cel mai obişnuit tip de salamandră era cea care avea forma unei şopârle, o lungime de aproximativ un picior şi care era vizibilă precum o Urodela care strălucea, târându-se şi răsucindu-se în mijlocul focului. Un alt grup de salamandre erau în realitate nişte giganţi în flăcări, îmbrăcaţi în veşminte graţioase şi protejaţi de nişte straturi de armură inflamabilă.

Unii autori medievali, printre care şi abatele Villars, erau de părere că Zoroastru era fiul Vestei *(despre care se crede că era soţia lui Noe)* şi al salamandrei cu numele de Oromasis. Începând cu acel moment s-au menţinut focuri veşnic aprinse pe altarele perşilor în onoarea tatălui lui Zoroastru.

Una dintre cele mai importante subdiviziuni ale salamandrelor este Achtnici. Aceste creaturi apar ca nişte globuri obscure. Se spune că ele plutesc deasupra apei pe timp de noapte şi ocazional apar ca nişte furci de foc pe catargele navelor.

Salamandrele sunt cele mai rezistente şi mai puternice fiinţe elementale; conducătorul lor este un spirit magnific cu numele de Djin, care are o înfăţişare înfricoşătoare.

Aceste fiinţe erau foarte periculoase şi înţelepţii au fost avertizaţi să se ferească de ele deoarece preţul pe care îl plăteau pentru a le putea studia era mult prea mare în comparaţie cu ceea ce obţineau de la aceste fiinţe.

Sudul a fost atribuit acestor spirite ale naturii deoarece anticii asociau căldura cu acest punct cardinal.

Aceste fiinţe exercitau o influenţă specială asupra tuturor creaturilor cu un temperament pătimaş şi violent.

Atât în cazul animalelor cât şi în cazul oamenilor, salamandrele lucrează cu natura emoţională prin intermediul căldurii corpului, ficatului şi fluxului de sânge. Dacă ele nu ne-ar ajuta nu ar exista căldură.

Silfii

Atunci când înţelepţii au spus că a patra clasă de fiinţe elementale trăiesc în elementul aer ei nu s-au referit la atmosfera naturală a pământului ci la mediul spiritual, invizibil şi intangibil, o substanţa eterică care are o compoziţie asemănătoare cu atmosfera noastră, doar că mult mai subtilă.

În ultimul discurs al lui Socrate, aşa cum l-a păstrat Platon în *„Phaedo"*, filosoful condamnat spune :

„Deasupra pământului trăiesc animale şi oameni, unii în regiunea mediană, alţii *(fiinţele elementale)* în aerul de deasupra mării; alţii în insulele din apropierea continentului; cu alte cuvinte, aceste creaturi folosesc aerul aşa cum noi folosim apa şi marea, iar eterul reprezintă pentru ele ceea ce reprezintă aerul pentru noi.

Mai mult, aceste fiinţe nu se pot îmbolnăvi şi trăiesc mult mai mult decât noi, pot vedea, auzi şi simţi, posedă toate simţurile noastre doar că mult mai perfecţionate în aceeaşi măsură în care aerul este mai pur decât apa şi eterul este mai pur decât aerul.

Aceste nimfe au temple şi alte lăcaşe sacre unde sălăşluiesc zeii, ele le pot auzi vocile şi înţelege răspunsurile, sunt conştiente de prezenţa zeităţilor şi pot conversa cu ele; aceste creaturi pot vedea soarele, luna şi stelele aşa cum sunt în realitate. Deşi se credea că silfii trăiesc printre nori şi în aerul înconjurător, căminul lor adevărat se afla în vârful munţilor."

O Sirenă

Din *„Prodigiorum ac Ostentorum Chronicon"* a lui Lycosthenes

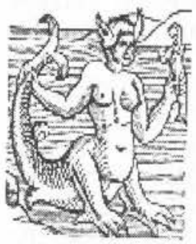

Cele mai faimoase ondine sunt fără îndoială sirenele din mitologie, despre care marinarii spuneau că trăiesc în cele şapte mări. Credinţa în existenţa acestor creaturi, cu partea superioară având forma corpului uman iar partea inferioară semănând cu un peşte, pare să fi fost inspirată de stoluri de pinguini văzuţi de la o distanţă foarte mare sau de foci. În descrierile medievale referitoare la sirene se menţiona şi faptul că aceste fiinţe aveau părul verde precum iarba de mare şi că purtau coroane făcute din florile plantelor subacvatice şi din anemonele din apa mării.

Anthony Todd Thomson afirmă în editorialul său intitulat *„Ştiinţele Oculte"*:

„Nu există nici o îndoială că zânele sunt de origine scandinavă deşi se pare că termenul de *„zână”* derivă din sau reprezintă o modificare a cuvântului persan *„peri”*; acest cuvânt descria o fiinţă imaginară benevolă care trebuia să păzească oamenii de acţiunile spiritelor malefice; se poate ca acest termen să se refere şi la *„fagurul”* gotic deoarece termenul de *„spiriduşi”* derivă din cuvântul *„alfa”*, apelativul general al întregului trib.

Dacă admitem că *„zână”* este un cuvânt derivat, putem afirma că aceste poveşti cu zâne au apărut în imperiul britanic odată cu cucerirea daneză. Se credea că acestea sunt nişte mici fiinţe ale aerului, frumoase şi pline de viaţă, benevole în ceea ce priveşte muritorii; aceste fiinţe locuiau într-o regiune numită Alfheinner; ele apăreau pe pământ la anumite intervale de timp şi lăsau urme ale vizitelor lor, nişte frumoase inele verzi unde iarba înrourată fusese călcată în timpul dansurilor lunii.”

Anticii considerau că *silfii* modelau fulgii de zăpadă şi adunau norii. Aceştia reuşeau să facă acest lucru cu ajutorul ondinelor care produceau umiditatea. Vântul era vehiculul lor preferat şi anticii le numeau spirite ale aerului. Acestea sunt cele mai înalte dintre toate fiinţele elementale. Ele trăiesc sute de ani, ajungând adesea până la o mie de ani şi nu îţi dau niciodată impresia că au îmbătrânit.

Conducătorul silfilor poartă numele de Paralda, despre care se spune că locuieşte pe cel mai înalt munte de pe pământ. Silfii de sex feminin erau numiţi silfide.

Se credea că silfii, salamandrele şi nimfele au legătură cu oracolele din antichitate, că acestea erau de fapt fiinţele care vorbeau din adâncurile pământului şi din aerul de deasupra sa.

Silfii pot lua forma unui om însă numai pentru o perioadă scurtă de timp. Dimensiunea lor variază dar de cele mai multe ori ele nu sunt mai mari decât oamenii, ci chiar mult mai mici. Se spune că silfii i-au acceptat pe oameni în comunităţile lor şi că le-au permis să locuiască cu ei pentru intervale scurte de timp; Paracelsus a scris despre un asemenea incident. Unii cred că muzele grecilor erau în realitate silfi căci se spune că aceste spirite se adună în jurul minţii visătorului, artistului sau poetului şi îl inspiră cu cunoştinţele lor referitoare la frumuseţile naturii.

Silfilor le-a fost atribuit colţul de est al creaţiei. Temperamentul lor este inconstant, excentric şi voios.

Calităţile particulare pe care le au oamenii de geniu sunt rezultatul colaborării cu silfii, a căror ajutor aduce cu el inconsistenţa silfică. Munca silfilor cu gazele corpului omenesc şi indirect cu sistemul nervos face ca inconsecvenţa să fie aparentă. Aceştia nu au un domiciliu fix ci rătăcesc din loc în loc şi reprezintă puteri care sunt prezente totdeauna cu toate că sunt invizibili în universul activ.

Observaţii generale

Unii dintre antici considerau că regatele elementelor erau capabile de a duce război unul împotriva celuilalt şi recunoşteau în luptele elementelor certuri între aceste regate ale spiritele naturii.

Atunci când fulgerul lovea o stâncă şi o despica se credea că salamandrele erau atacate de gnomi. Deoarece nu se puteau ataca în planul esenţelor eterice datorită faptului că nu existau corespondenţe de vibraţii între cei patru eteri, ei trebuiau să se atace printr-un numitor comun,adică prin substanţa materială a universului fizic asupra căreia aveau un anumit grad de putere.

Aveau loc războaie şi înăuntrul grupelor; o armată de gnomi ataca o altă armată şi astfel începea un război civil.

Filosofii rezolvau problema inconsistenţelor aparente ale naturii prin individualizarea şi personificarea tuturor forţelor sale crezând că şi aceştia au temperamente diferite de cele ale oamenilor.

Cele patru semne fixe ale Zodiacului au fost atribuite celor patru regate ale elementelor. Se credea că *gnomii sunt din Taur*, *nimfele din Scorpion*; *salamandrele din Leu* şi *silfii din Vărsător*.

Biserica creştină a adunat toate entităţile elementelor sub numele de demoni. Acest lucru este o greşeală căci pentru oamenii cu intelect mediu demon înseamnă un lucru rău iar spiritele naturii nu sunt mai rele decât mineralele, plantele şi animalele. Mulţi dinte preoţii creştini susţineau că s-au întâlnit şi au vorbit cu fiinţele elementelor.

După cum am spus deja spiritele naturii sunt muritoare cu toate că unii filosofi au spus că aceştia puteau deveni nemuritori cu ajutorul adepţilor şi iniţiaţilor care înţelegeau principiile subtile ale lumii invizibile. Deoarece dezintegrarea are loc în lumea fizică aceasta are loc în duplicatul eteric al substanţei fizice. În condiţii normale, la moarte spiritul naturii este absorbit iarăşi în esenţa primară din care a fost individualizat. Orice creştere revoluţionară este înregistrată doar în conştiinţa acelei esenţe prime sau a acelui element şi nu în entitatea temporar individualizată a elementului.

Neavând organismul compus al omului şi nici vehiculele sale spirituale şi intelectuale spiritele naturii sunt subumane în inteligenţa lor raţională dar din funcţiile lor care sunt limitate la un element a rezultat un tip special de inteligenţă, tip superior oamenilor în acele linii de cercetare care îi corespund elementului în care trăiesc acestea.

Termenii *incubus* şi *succubus* sunt denumirea pe care au dat-o preoţii elementelor. Incubus şi succubus sunt creaturi malefice pe când elementele reprezintă un termen colectiv pentru toţi locuitorii celor patru esenţe elementale.

Potrivit lui Paracelsus, incubus şi succubus sunt creaturi malefice care trăiesc în gândurile şi emoţiile corpului astral *(aceşti termeni sunt folosiţi şi pentru organismele vrăjitorilor şi ale magicienilor negri)*. Larvae nu sunt fiinţe imaginare pe când aceştia sunt produsul imaginaţiei. Înţelepţii antici îi numeau cauza invizibilă deoarece aceştia locuiesc în eter şi îi corup pe cei slabi din punct de vedere moral. Din acest motiv ei frecventează atmosfera lupanarelor şi scufundărilor şi se ataşează de cei ghinionişti.

Permiţând ca simţurile să-i moară, individul intră temporar în contact cu aceşti locuitori ai planului astral. Fiinţele *Houris*, văzute de dependenţii de opiu şi de monştrii care turmentează victimele care ulterior suferă de delir, sunt fiinţe celeste care sunt vizibile doar pentru cei care practică răul şi care îi atrag.

Foarte diferit de elemente şi de incubus şi succubus este vampirul, pe care Paracelsus l-a numit corpul astral al unei persoane care este fie în viaţă fie moartă. Vampirul caută să-şi prelungească existenţa în planul fizic prin absorbirea energiei vitale din vieţi şi folosirea acestor energii în scopuri proprii.

În *„De Ente Spirituali"*, Paracelsus scrie despre aceste fiinţe malefice:

„O persoană sănătoasă şi pură nu poate deveni obsedată de vampiri deoarece astfel de Larvae pot influenţa oamenii doar dacă aceştia le permit să intre în minţile lor. O minte sănătoasă nu poate fi invadată fără voinţa stăpânului său. Dacă acestor fiinţe li se permite să intre ele trezesc pasiuni în bărbaţi şi femei, produc gânduri rele care afectează creierul; ele ascut intelectul animal şi sufocă simţul moral. Spiritele malefice obsedează doar acei oameni în care predomină natura animală. Minţile care sunt luminate de spiritul adevărului nu pot fi posedate; doar cei care sunt ghidaţi de impulsurile inferioare pot deveni sclavii acestor influenţe." (vezi *Paracelsus* de Franz Hartmann)

Un concept ciudat este cel creat de contele de Gabalis cu privire la concepţia imaculată care reprezintă uniunea unei fiinţe elementare cu un om.

Printre progeniturile unei astfel de uniuni el îi menţionează pe Hercule, Ahile, Enea, Tezeu, Platon, Melchisedek, Apollonius din Tyana şi Merlin magicianul.

FARMACOLOGIA HERMETICĂ, CHIMIA ŞI TERAPEUTICA GREU DE ÎNŢELES

Palingenesis

Arta vindecării era iniţial unul dintre secretele preoţimii iar misterul sursei sale este obscur. Toate formele superioare de cunoaştere se aflau iniţial în posesia castelor sacerdotale.

Templul reprezenta leagănul civilizaţiei.

Preoţii, exercitându-şi prerogativele divine au dat legi; au numit conducători pe care îi controlau; aveau grijă de nevoile oamenilor şi îi ghidau pe cei morţi.

Toate ramurile de ştiinţă erau monopolizate de preoţime care îi admiteau în sânul lor doar pe cei care erau calificaţi din punct de vedere intelectual şi moral.

Următorul citat din *„Statesman"* a lui *Platon* tratează acest subiect :

„În Egipt, regele nu are voie să domnească dacă nu are puteri preoţeşti. Dacă a ajuns la tron prin violenţă acesta trebuie să se înroleze în preoţime".

Candidaţii care doresc să se înroleze în ordinele religioase treceau prin încercări grele pentru a dovedi că sunt demni de acest lucru. Aceste încercări erau numite iniţieri. Cei care reuşeau să treacă de aceste încercări cu succes erau acceptaţi ca fraţi de către preoţi şi erau iniţiaţi în învăţăturile secrete. Printre antici, filosofia, ştiinţa şi religia nu erau considerate ca fiind unităţi separate: fiecare era privită ca o parte integrală a întregului. Filosofia era ştiinţifică şi religioasă. Înţelepciunea perfectă era rezultatul armonizării celor trei expresii ale activităţii morale şi mentale.

În timp ce fizicienii morali sunt de părere că Hipocrate este părintele medicinii, anticii considerau că nemuritorul Hermes este fondatorul artei vindecării. Clemens Alexandrinus spunea că aceste cărți îi aparțin lui Hermes care a împărțit scrierile sacre în șase clasificări generale dintre care una, *Pastophorus,* se ocupa de știința medicinii. *Smaragdine* sau Tabla de Smarald care a fost găsită în valea lui Ebron și care îi este atribuită lui Hermes este în realitate formula chimică a unui ordin secret.

Hippocrates, faimosul doctor grec, care a trăit în sec 5 înainte de Hristos a disociat arta vindecării de alte științe ale templului și astfel a stabilit un precedent de separare.

Una dintre consecințele acestui lucru este materialismul științific.

Anticii și-au dat seama de interdependența acestor științe.

Modernii nu au realizat acest lucru si astfel sisteme incomplete de învățare încearcă să mențină un individualism izolat. Obstacolele cu care se confruntă cercetarea științifică din zilele noastre sunt rezultatul limitelor impuse de prejudiciile celor care nu doresc să accepte percepțiile concrete care transcend cele cinci simțuri umane.

Sistemul paracelsian al filosofiei medicale

În timpul Evului Mediu axiomele și formulele mult ignorate ale înțelepciunii hermetice au fost asamblate încă o dată și au fost făcute încercări sistematice de testare a acurateței lor.

Lui Theophrastus of Hohenheim care se numea Paracelsus *(nume care înseamnă mai mult decât celsus)* lumea îi datorează o mare parte din cunoașterea pe care o posedă acum cu privire la medicină.

Paracelsus și-a dedicat întreaga viață studiului și expunerii filosofiei hermetice. Fiecare noțiune și teorie a fost studiată de acesta și cu toate că membrii fraternității i s-au opus, lumea ocultă știe că acesta va fi recunoscut ca cel mai bun doctor din toate timpurile.

Cu toate că lui Paracelsus i s-au reproșat temperamentul exotic și neortodox iar călătoriile sale au fost numite vagabondaj, el a fost unul dintre puținii care s-au gândit să reconcilieze arta vindecării cu sistemele religioase și filosofice ale păgânismului și creștinismului.

Apărându-și dreptul de a căuta cunoașterea în toate părțile pământului și printre toate clasele societății, Paracelsus scria:

„Prin urmare consider că acesta este un lucru lăudabil și nu de condamnat căci mi-am urmat cu demnitate scopurile. De aceea voi respecta natura care este martorul tuturor lucrurilor. Cel care îi investighează căile trebuie să călătorească cu picioarele prin cărțile sale. Ceea ce este scris se analizează prin litere dar natura se analizează din pământ în pământ. Acesta este codul naturii și astfel trebuie întoarse frunzele sale."

(*Paracelsus*, de John Maxson Stillman)

Paracelsus era un mare observator iar cei care îl știau cel mai bine îl numeau *„cel de-al doilea Hermes"* și *„Trismegistus din Elveția".* Acesta a cutreierat toată Europa și ținuturile din est doborând superstiții și descoperind doctrine despre care se spunea că erau pierdute. De la țigani el a învățat să folosească lucrurile de bază, de la arabi a învățat să facă talismane și să influențeze corpurile cerești. Paracelsus era de părere că vindecarea celor bolnavi era mult mai importantă decât menținerea unui standard medical ortodox și astfel și-a sacrificat ceea ce unii numesc carieră medicală demnă fiind persecutat și atacat de sistemele terapeutice din timpul vieții sale.

În mintea sa exista ipoteza că toate lucrurile din Univers sunt bune la ceva, lucru care explică faptul că el tăia ciuperci de pe morminte și strângea roua pe farfurii de sticlă la miezul nopții.

Acesta era un adevărat explorator al naturii.

Mulți sunt de părere că el este cel care a descoperit mesmerismul și că Mesmer considera că arta este rezultatul studierii scrierilor doctorului elvețian.

Disprețul pe care îl avea Paracelsus față de sistemul medicinii care era la modă în timpul vieții sale și convingerea că acest sistem nu este adecvat sunt exprimate mai bine de el :

„Numărul de boli care apar din cauze necunoscute este mult mai mare decât cele care apar din cauze mecanice iar pentru astfel de boli doctorii noștri nu au nici un leac deoarece neștiind cauzele ei nu pot găsi leacul corespunzător. Tot ceea ce pot face este să observe pacientul și să își dea cu părerea cu privire la condiția sa. Pacientul este satisfăcut dacă medicii nu îi fac nici un rău și dacă nu îl împiedică să se facă bine. Cei mai buni dintre doctorii noștri din popor sunt cei care fac cel mai puțin rău; dar din nefericire unii își otrăvesc pacienții cu mercur iar alții îi lasă să sângereze până la moarte. Există unii dintre ei care au învățat atât de mult încât învățătura i-a făcut să-și piardă mințile iar altora le pasă mai mult de profitul lor decât de sănătatea pacienților. O boală nu-și schimbă starea pentru a putea fi cunoscută de doctor dar doctorul ar trebui să înțeleagă cauzele bolii. Un doctor trebuie să fie servitorul naturii și nu dușmanul ei; acesta ar trebui să fie capabil să o ghideze în lupta pentru viață și să nu arunce obstacole în calea recuperării."

(*Paragranum*, tradusă de Franz Hartmann)

Credința că toate bolile își au originea în natura invizibilă a omului este un concept fundamental al medicinii hermetice deoarece filosofii hermetici nu desconsiderau corpul uman și credeau că natura materială a omului este o formă de emanare a principiilor sale invizibile și spirituale. Urmează un rezumat al principiilor hermetice ale lui Paracelsus.

Simbolismul hermetic și alchimic

Teoriile
greu de înțeles cu privire la cauzele bolilor

Prima pagină a cărții lui Alze

din *Musæum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*

Această pagină reprezintă un exemplu al simbolismului hermetic și alchimic. Steaua cu șapte vârfuri ale metalelor sacre este aranjată astfel încât un vârf să fie în jos. Acest vârf îl simbolizează pe Saturn, distrugătorul. Imediat la stânga punctului negru se află cuvântul VITRIOL care este format din șapte litere ale celor șapte cuvinte latine din afara cercului. Există o substanță vitală în natură în care trăiesc toate lucrurile. Această substanță este numită *archaeus sau forța de viață vitală* și este sinonimă cu *lumina astrală* sau aerul spiritual al anticilor.

Despre această substanță Eliphas Levi a scris :

„Lumina, agentul creativ, a cărei vibrații reprezintă mișcarea și viața tuturor lucrurilor; lumina, latentă în etherul universal și

radiind în jurul centrelor care, fiind saturate, proiectează la rândul lor mișcare și viață formând astfel curenți creativi; lumina care este astrală în stele, animală în animale, umană în oameni; lumina care crește toate plantele, care face metalul să strălucească, care produce toate formele naturii și care echilibrează totul cu ajutorul legilor simpatiei universale, aceasta este lumina care expune fenomenul de magnetism, ce era slăvit de Paracelsus, care tonifică sângele, fiind eliberată în aer și inhalată de către plămâni." (*The History of Magic*)

Această energie spirituală își are originea în corpul spiritual al pământului. Fiecare lucru care a fost creat are două trupuri, unul vizibil și substanțial și altul invizibil și transcendent. Cel din urmă este alcătuit dintr-un duplicat etheric al formei fizice; acesta reprezintă vehiculul lui *archaeus* și poate fi numit *corp vital*.

Această umbră etherică nu este disipată după moarte, ci rămâne până când forma fizică se dezintegrează în întregime. Aceste dubluri eterice care sunt văzute prin cimitire au făcut să apară credința oamenilor în fantome. Fiind mai fină ca substanță decât corpul trupesc, dublura etherică este mai susceptibilă la impulsuri și la inarmonie.

Deranjarea acestui corp de lumină astrală provoacă multe boli. Paracelsus era de părere că o persoană care are o atitudine mentală morbidă își poate otrăvi natura eterică și această infecție care ajunge în forța vitală de viață se va manifesta ca o boală fizică. Toate plantele și mineralele au o natură invizibilă și sunt compuse din acest archaeus dar fiecare se manifestă în mod diferit.

În ceea ce privește corpurile de lumină astrală ale florilor, James Gaffarel, în 1650, a scris următoarele :

„Eu cred că deși sunt cioplite în bucățele, pisate în mortar, și chiar arse până la cenușă acestea rețin totuși *(printr-un anumit secret și prin puterea minunată a naturii)* atât în suc cât și în cenușă aceeași formă și imagine pe care o aveau înainte. Cu toate că acestea nu sunt vizibile ele pot fi văzute de către ochi de artist.

Poate că acest lucru li se va părea ridicol celor care citesc doar titlurile cărților. Dar cei care doresc pot confirma acest lucru dacă citesc lucrările lui M. du Chesne, S. de la Violette, care este unul dintre cei mai buni chimiști din epoca noastră. El afirmă că a consultat un doctor din Cracovia care ținea în pahare cenușa ierburilor cunoscute.

Când cineva, din curiozitate, voia să vadă vreuna din aceste plante, de exemplu un trandafir, în unul dintre acele pahare el lua cenușa păstrată a trandafirului și o ținea deasupra unei lumânări aprinse iar în curând începea să simtă căldura iar cenușa începea să se miște.

După aceea se ridica și se dispersa în jurul paharului apărând un nor întunecat. Acesta se diviza în mai multe părți și ajungea să reprezinte un trandafir. Unul proaspăt și perfect ca cei care cresc pe un copac de trandafiri." (*Unheard of Curiosities Concerning Talismanical Sculpture of the Persians*)

Paracelsus, dându-și seama că dublul eteric este cea mai importantă cauză a bolilor a încercat să rearmonizeze substanțele acestuia aducându-l în contact cu alte trupuri a căror energie vitală putea oferi elementele de care avea nevoie sau erau atât de puternice încât îl ajutau să depășească condițiile de boală care existau în aura bolnavului.

Cauzele sale invizibile fiind astfel îndepărtate, boala dispărea rapid.

Paracelsus îl numea *„vehiculul lui archaeus sau al forței de viață vitale, mumia"*. Un exemplu adecvat de *„mumie este vaccinul"* care reprezintă vehiculul unui virus semiastral. Orice lucru care servește drept mijloc de transmitere a lui archaeus fie el organic sau anorganic, fizic sau spiritualizat era numit mumia.

Cea mai universală formă de *mumie* era *etherul,* pe care știința modernă l-a acceptat ca substanța ipotetică care servește drept mediator între tărâmul energiei vitale și cea al substanțelor organice sau anorganice.

Controlul acestei energii virtuale este aproape imposibil cu excepția unuia dintre vehiculele sale, mumia.

Un exemplu adecvat este mâncarea. Omul nu mănâncă animale moarte sau organisme de plante dar atunci când încorporează structurile acestora în corpul său el obține controlul asupra mumiei sau dublului eteric al acelei plante sau al acelui animal. După ce a obținut acest control, organismul uman direcționează fluxul archaesului și îl folosește după placul său.

Paracelsus spunea :

„Ceea ce alcătuiește viața se află în mumia iar prin împărțirea mumiei împărțim viață."

Acesta este secretul proprietăților tămăduitoare ale talismanelor și amuletelor deoarece mumia substanțelor din care sunt compuse servește drept canal de conectare a persoanei care le poartă cu anumite manifestări ale forței vitale de viață.

Potrivit lui Paracelsus, așa cum plantele purifică atmosfera acceptând în constituția lor dioxid de carbon care este expirat de oameni și de animale, așa și plantele și animalele pot accepta elemente de boală care le-au fost transferate de oameni.

Aceste forme de viață inferioare au organisme și nevoi diferite de cele ale oamenilor și sunt adesea capabile să asimileze aceste substanțe fără să se îmbolnăvească.

Alteori planta sau animalul moare fiind sacrificat pentru ca creatura cea mai inteligentă și cea mai folositoare să supraviețuiască.

Paracelsus a descoperit că în ambele cazuri pacientul scăpa treptat de boală. Când viața inferioară a asimilat complet mumia străină de la pacient, sau a murit și s-a dezintegrat din cauză că nu a putut face acest lucru, pacientul și-a revenit de tot. Au fost necesari mulți ani de cercetare pentru a determina care plantă sau animal acceptă mai ușor mumia diverselor boli.

Paracelsus a descoperit că în multe cazuri plantele dezvăluiau prin forma lor organele corpului omenesc pe care le serveau foarte eficient.

Sistemul medical al lui Paracelsus se baza pe o teorie conform căreia prin îndepărtarea mumiei eterice bolnave din organismul pacientului și făcând ca aceasta să fie acceptată în natură era posibil să schimbi fluxul archeusului de la pacient, flux care revitaliza și hrănea boala.

Vehiculul său de manifestare fiind transplantat, archaeus însoțea neapărat mumia iar pacientul se însănătoșea.

Teoria hermetică despre cauzele bolilor

Potrivit filosofilor hermetici, existau patru cauze principale ale bolilor. Prima era cea a spiritelor rele. Se credea că aceste creaturi s-au născut din acțiuni degenerate și că trăiau cu energiile vitale ale celor de care se atașau. O altă cauză era deranjarea naturii spirituale și a naturii materiale; dacă acestea două nu reușeau să se coordoneze ele produceau boli.

Cea de-a treia cauză era atitudinea mentală anormală sau nesănătoasă. Melancolia, emoţiile morbide, excesul de sentimente, cum ar fi pasiunile, dorinţele, ura afectau mumia şi aveau consecinţe în corpul fizic. Aici ele se manifestau sub forme de ulcer, tumori, cancer, febră şi tuberculoză.

Anticii considerau a germenele bolii este o unitate a mumiei care a fost impregnată cu emanările influenţelor malefice cu care a intrat în contact. Cu alte cuvinte, germenii erau creaturi care se năşteau din acţiunile şi gândurile malefice ale oamenilor *(propriile lor gânduri precum şi ale altora)*.

Cea de-a patra cauză a bolilor era ceea ce orientalii numeau karma adică legea compensării care cerea ca individul să plătească pentru indiscreţiile şi delictele pe care le-a săvârşit în trecut.

Doctorii trebuiau să fie foarte atenţi atunci când interveneau în această lege ca să nu stea împotriva planului dreptăţii divine.

A cincea cauză era reprezentată de mişcarea şi aspectele corpurilor celeste. Stelele nu opreau boala ci mai degrabă îi dădeau un impuls. Hermeticii considerau că un om puternic şi înţelept îşi poate conduce stelele dar că o persoană slabă şi negativă se lasă mai degrabă condusă de acestea.

Toate aceste cinci cauze ale bolii sunt de natură suprafizică. Ele trebuie analizate prin raţionament inductiv şi deductiv; doctorul trebuie să ia în considerare şi viaţa şi temperamentul pacientului.

A şasea cauză a bolii constă în abuzarea de facultăţi, organe şi funcţii, ca în cazul întinderii unui membru sau suprasolicitării nervilor.

A şaptea cauză se referă la prezenţa în sistem a unor substanţe străine, impurităţi şi obstrucţii. Aici sunt incluse dietele, aerul, lumina soarelui şi prezenţa unor corpi străini.

Lista nu conţine şi accidentările întâmplătoare căci acestea nu sunt considerate boli.

Există numeroase metode prin care se poate exprima legea Karmei.

Potrivit hermeticilor, boala poate fi prevenită sau combătută cu succes în şapte moduri:

În primul rând cu ajutorul vrăjilor şi invocaţiilor, medicul poruncindu-i spiritului malefic care a provocat boala să plece din corpul pacientului. Această procedură se baza pe relatările biblice referitoare la omul posedat de demoni, om pe care Iisus l-a vindecat ordonându-i demonului să iasă din persoana respectivă şi să intre într-o turmă de porci. Se poate întâmpla ca spiritele malefice să intre în corpul pacientului la cererea unor fiinţe care doresc să-i facă rău. În acest caz medicul trebuie să-i poruncească spiritului să se întoarcă la cel care l-a trimis. Au existat situaţii în care spiritele malefice au ieşit din gura pacientului în forma unor nori de fum sau din nări în forma unor flăcări. Se spune că aceste spirite pot părăsi corpul pacientului şi sub formă de păsări sau de insecte.

A doua metodă de vindecare este cu ajutorul vibraţiilor. Dezechilibrele din cadrul corpului sunt neutralizate prin rostirea unor vrăji şi intonarea numelor sacre sau prin cântatul la nişte instrumente muzicale şi acompanierea vocală. Uneori pacientului i se arată diverse obiecte de culori diferite deoarece anticii cunoşteau principiul terapeuticii culorilor.

Vindecarea mai poate avea loc cu ajutorul talismanelor, farmecelor şi amuletelor.

Anticii credeau că planetele controlează funcţiile corpului omului şi că făcând farmece cu ajutorul diferitelor metale puteau combate influenţele malefice ale diverselor stele.

Dacă o persoană anemică suferea de lipsă de fier, cunoscându-se că că fierul este controlat de planeta Marte, i se administra pentru a o vindeca.

Prin urmare, pentru ca pacientul să fie influenţat de această planetă, în jurul gâtului său medicul lega un talisman făcut din fier; acest talisman avea pe el şi nişte instrucţiuni secrete despre care se spunea că au puterea de a invoca spiritul lui Marte. Dacă exista prea mult fier în organism, pacientul trebuia să poarte un talisman alcătuit dintr-un metal care se află în opoziţie cu cel de pe planeta Marte. În acest mod energia lui Marte putea fi îndepărtată şi pacientul revenea la normalitate.

A patra metodă de vindecare constă în folosirea diferitelor ierburi. Deşi foloseau talismane metalice medicii din antichitate nu erau de acord sub nici o formă cu întrebuinţarea medicinii minerale cu uz intern.

Remediile lor preferate erau ierburile şi plantele. La fel ca metalele, fiecare plantă era atribuită uneia dintre planete. După ce diagnosticau cu ajutorul stelelor boala şi cauza sa, medicii îi administrau pacientului un antidot din plante.

Rugăciunea reprezintă cea de-a cincea metodă de tămăduire a bolilor. Toate popoarele din antichitate considerau că zeităţii i se face milă de bolnavi şi că aceasta intervine pentru a le uşura suferinţa. Paracelsus susţinea că credinţa poate vindeca orice boală.

Persoanele care posedă un grad suficient de credinţă sunt destul de puţine.

A şasea metodă este mai degrabă o metodă de prevenire decât de vindecare. Aceasta se bazează pe un regim şi o dietă fizică zilnice adecvate organismului. Individul nu se poate îmbolnăvi atât timp cât evită lucrurile care îi pot provoca diverse boli.

Anticii considerau că în mod normal toți oamenii sunt sănătoşi şi că boala este consecința faptului că oamenii nu respectă legile naturii.

A şaptea metodă se referă la *„medicina practică"*; aceasta constă din sângerări, curățări şi alte tratamente de acest gen. Aceste proceduri erau folositoare numai dacă erau întrebuințate moderat; folosite în exces, ele puteau fi foarte dăunătoare. Mulți oameni au decedat cu 25 sau 50 de ani înainte de a le veni timpul ca urmare a extragerii unei cantități prea mari de sânge din corpul lor.

Paracelsus folosea toate cele şapte metode de vindecare şi până şi cei mai înverşunați duşmani ai săi recunoşteau că acesta obținea rezultate remarcabile. În apropierea vechiului său domeniu din Hohenheim exista o regiune unde cădea foarte multă rouă în anumite perioade.

Paracelsus a descoperit că dacă aduna roua sub anumite configurații planetare putea obține o cantitate de apă cu proprietăți tămăduitoare miraculoase deoarece aceasta absorbea principiile corpurilor celeste.

Johannis Baptistae von Helmont

din *„Ausgang der Artznen-Kunst"*, de Helmont

La începutul secolului şaptesprezece von Helmont, alchimistul belgian, în timp ce făcea experimente cu rădăcina unei A ..., a atins-o cu vârful limbii fără a înghiți vreo substanță. El descrie rezultatul după cum urmează :

„Imediat capul mă apăsa de parcă ar fi fost legat cu o sfoară, iar apoi am experimentat ceva unic. Am observat cu mirare că nu mai simțeam si gândeam cu capul ci cu regiunea stomacului ca şi cum conştiința mea s-ar fi mutat în stomac. Fiind îngrozit de acest fenomen ciudat m-am întrebat şi m-am analizat cu atenție; dar am devenit şi mai convins că puterea mea de percepție era mai mare şi mai înțelegătoare. Această claritate intelectuală era asociată cu o mare plăcere. Nu dormeam, nu visam; eram perfect treaz iar sănătatea mea era într-o stare foarte bună. Uneori aveam extaze dar acestea nu aveau nici o legătură

cu condiția stomacului cu care gândeam şi simțeam iar cooperarea capului era exclusă.

Între timp prietenii mei se temeau că aş putea înnebuni. Dar credința mea în Dumnezeu şi faptul că m-am supus dorinței Sale au alungat această frică. Această stare a continuat timp de două ore după care am început să amețesc. Apoi am gustat frecvent din A ..., dar nu am mai simțit niciodată aceste senzații." (Van Helmont, *Demens idea.* Retipărită în *The Mistletoe and Its Philosophy*)

Van Helmont este unul dintre cei care au descoperit accidental secretele preoților timpurii dar nici unul dintre aceştia nu au dovada unei înțelegeri adecvate a secretelor hermetice antice.

Din descrierea lui von Helmont este posibil ca iarba menționată de el să îi fi paralizat temporar sistemul nervos cerebrospinal, rezultatul acestui lucru fiind faptul că conştiința sa a trebuit să funcționeze în plexul solar.

De fapt spiritul lui fiind sedat de substanța halucinogenă se decorporalizase şi, la nivelul centrului solar - unde se face legătura cu cordonul arginitiu, simțea extrasenzorial informațiile spiritului, adică ce i se transmitea prin acest cordon - lucru mai rar întâlnit chiar şi la inițiați, dar nu imposibil, ştiind că de centrul manipura depinde capacitatea mentală a unor spirite întrupate. (N.N.)

Ştiința plantelor medicinale şi farmacologia

Păgânii considerau că plantele de pe câmpuri sunt sacre deoarece ei credeau că zeii le-au creat pentru a vindeca bolile omului.

Dacă sunt preparate şi aplicate în mod corespunzător, toate rădăcinile şi tulpinile pot fi folosite pentru uşurarea suferinței sau pentru dezvoltarea puterilor spirituale, mentale, morale sau fizice.

P. Davidson, în *„Vâscul şi Filosofia Acestuia"* aduce următorul tribut plantelor :

„S-au scris numeroase cărți despre limbajul florilor și al plantelor, poetul din antichitate stătea de vorbă cu ele în cel mai dulce și plin de afecțiune mod cu putință, regii se bucurau atunci când primeau esențele lor, esențe cu care se parfumau; însă florile reprezintă mult mai mult pentru adevăratul medic, pentru marele preot al naturii.

Nu există nici o plantă și nici un minereu a cărui proprietăți să le cunoaștem în totalitate.

De unde știu oamenii de știință că fiecare din proprietățile descoperite deja nu ascund multe puteri secrete în natura plantei respective? Florile au fost numite *„stelele pământului”* așa că nu este posibil ca acestea să nu fie frumoase. Nu este oare adevărat că ele au zâmbit încă de la naștere în strălucirea Soarelui din plină zi și că dorm liniștite din momentul în care se așterne strălucirea stelelor? Oare ele nu au venit dintr-o altă lume, o lume mai spirituală, pe planeta pământ; oare nu ar trebui să ne dăm seama că Dumnezeu a creat fiecare plantă de pe câmp înainte ca aceasta să se afle în pământ și înainte ca aceasta să înceapă să crească ?”

Multe dintre popoarele primitive foloseau leacurile medicinale și obțineau rezultate remarcabile. Chinezii, egiptenii și indienii americani întrebuințau plantele pentru a vindeca boli pentru care știința modernă nu a găsit încă nici un remediu.

Doctorul Nicholas Culpeper, care s-a stins din viață în 1654, a fost probabil cel mai renumit dintre medicii care se ocupau cu știința plantelor. Dându-și seama că sistemele medicale din vremea sa nu dădeau nici un fel de rezultat, el și-a îndreptat atenția asupra plantelor de pe câmp și a descoperit o metodă de vindecare care i-a adus faimă la nivelul întregii țări.

Din corespondențele dintre știința plantelor și astrologie înaintate de acest medic aflăm că fiecare plantă se află sub jurisdicția uneia dintre planete.

Culpeper considera că bolile erau controlate și de configurațiile celeste și a rezumat sistemul său de vindecare după cum urmează:

„Puteți combate bolile cu ajutorul plantelor din planeta opusă planetei care a provocat boala respectivă: prin urmare, puteți vindeca bolile cauzate de Jupiter cu plante care aparțin

planetei Mercur, bolile aștrilor cu ajutorul plantelor lui Saturn, și invers. Uneori bolile pot fi vindecate și prin atracție, fiecare planetă contribuind la tămăduirea bolilor pe care le cauzează; Soarele și Luna pot vindeca ochii, Saturn splina, Jupiter ficatul, Marte vezica biliară și fierea iar Venus bolile organelor de reproducere.”

Experții europeni în știința plantelor nu au putut redescoperi decât o parte din secretele hermetice antice ale egiptenilor și grecilor. Aceste popoare au pus bazele majorității științelor și artelor moderne.

Nicholas Culpeper

Din *„Semeiotica Uranica”*

Acest medic, astrolog și expert în știința medicinală și-a petrecut cea mai mare parte a vieții cutreierând pădurile și dealurile din Anglia și catalogând sute de plante medicinale.

Deoarece nu era de acord cu metodele neobișnuite ale colegilor săi, Culpeper a afirmat :

„Deoarece acest volum nu este nici foarte plăcut și nici foarte util, a trebuit să mă consult cu cei doi frați ai mei, doctorul Rațiune și doctorul Experiență. Am vizitat mama natură care mi-a dat multe sfaturi și cu ajutorul doctorului Perseverență mi s-au îndeplinit dorințele. Fiind sfătuit de doctorul Onestitate, pe care puțini îl mai cunosc în zilele noastre, am decis să fac cunoscut acest volum întregii lumi.”

Johnson a afirmat că acest medic merită întreaga recunoștință a posterității.

La acea vreme metodele de vindecare erau secrete și nu erau împărtășite decât inițiaților în mistere. Diverse ungeri cu mir, poțiuni și substanțe erau născocite pentru a acompania ritualurile ciudate.

Nu avem foarte multe informații despre eficiența acestor medicamente. Tămâia și parfumurile erau și ele folosite destul de des.

Barret descrie după cum urmează teoria pe care se bazau acestea:

„Deoarece Spiritul este vaporul pur, lucid, subtil, aerisit şi maleabil al sângelui nostru, nimic nu este mai indicat pentru colir decât aceşti vapori a căror substanţă se potriveşte cu spiritul nostru."

Anticii au studiat îndelung otrăvurile şi în unele comunităţi se obişnuia să li se administreze o substanţă alcătuită din ierburi mortale persoanelor care fuseseră condamnate la moarte. Aşa a murit filosoful Socrate.

Infamul Borgia din Italia a dus arta otrăvirii pe cele mai înalte culmi ale sale. Numeroşi savanţi au fost ucişi în mod eficient şi discret datorită cunoştinţelor de chimie pe care la acea vreme nu le poseda decât familia Borgia.

Preoţii egipteni au descoperit extracte medicinale care puteau induce o stare de clarviziune temporară; ei întrebuinţau aceste amestecuri în ritualurile de iniţiere în mistere.

Medicamentele erau uneori amestecate cu mâncarea care le era oferită candidaţilor iar altă dată acestea erau aduse şi prezentate drept poţiuni sacre.

Imediat după ce îi erau administrate aceste droguri, neofitul era cuprins de o stare de ameţeală. Acesta se vedea plutind în spaţiu şi deşi corpul său fizic era complet nesimţitor *(preoţii având grijă ca acesta să nu se îmbolnăvească)* candidatul trecea printr-o serie de experienţe stranii pe care era capabil să le povestească în momentul în care era din nou conştient.

În epoca în care trăim ne este foarte dificil să înţelegem o artă care fusese atât de mult dezvoltată, o artă capabilă să inducă orice stare mentală dorită cu ajutorul ierburilor, parfumurilor şi tămâii. Această artă era cunoscută de toţi preoţii din antichitate.

H. P. Blavatsky, cel mai de seamă ocultist din secolul al XIX-lea, a afirmat :

„Plantele au şi ele anumite proprietăţi mistice iar secretele ierburilor care induc o stare magică de vis au fost pierdute de ştiinţa europeană, cu excepţia opiumului şi haşişului. Efectele fizice ale acestor plante asupra organismului uman sunt considerate dovezi ale unei tulburări mintale temporare. Femeile din Thessalia şi Epirus, hierofanţii de sex feminin din ritualurile lui Sabazius nu au lăsat secretele lor să moară odată cu distrugerea sanctuarelor. Aceste secrete au fost păstrate, dar acele persoane care sunt familiarizate cu proprietăţile corpului cunosc şi proprietăţile plantelor."

Compuşii medicinali erau folosiţi pentru a induce o stare de clarviziune temporară şi în cazul oracolelor; această metodă era aplicată la oracolul din Delphi. Cuvintele care erau rostite în timpul acestei stări de transă erau considerate sacre.

Clarvăzătorii din zilele noastre, deşi se află sub control cu ajutorul catalepsiei pe care şi-o impun ei înşişi, dau mesaje asemănătoare cu cele ale profeţilor din antichitate, dar de cele mai multe ori spusele lor nu sunt foarte precise, deoarece aceştia nu cunosc forţele secrete ale naturii.

Misterele considerau că în timpul stadiilor superioare ale iniţierii zeii înşişi luau parte la instruirea candidaţilor sau măcar erau de faţă, lucru care reprezenta o adevărată binecuvântare. Deoarece zeităţile sălăşluiau în lumile invizibile şi veneau doar cu corpurile lor spirituale, neofitul nu era în stare să le recunoască fără ajutorul medicamentelor care stimulau centrul de clarviziune din conştiinţa sa.

Mulţi iniţiaţi în misterele antice au afirmat că au comunicat cu fiinţele nemuritoare şi că au văzut zeii. Când standardele păgânilor au fost corupte, misterele s-au scindat. Persoanele cu adevărat luminate s-au separat de restul şi au dispărut fără urmă, luând cu ele şi cele mai importante secrete ale lor. Ceilalţi s-au transformat treptat până ce s-au dezintegrat. Unele formule secrete mai puţin importante au ajuns în mâinile păgânilor, care le-au profanat; aşa s-a întâmplat şi în cazul bacanalelor: drogurile erau amestecate cu vin şi acest amestec a reprezentat adevărata cauză a acelor orgii.

În anumite părţi ale pământului se credea că există fântâni, izvoare şi surse naturale unde apa posedă anumite proprietăţi sacre datorită mineralelor prin care şi-a croit drum. Adesea se construiau temple în apropierea acestor locuri şi în unele cazuri peşterile naturale care se aflau din întâmplare în vecinătatea acestor ape erau închinate zeităţilor.

Persoanele care doreau să fie iniţiate şi cele care veneau pentru a cere vise profetice de la zei se pregăteau printr-un post care dura un interval mai lung sau mai scurt de timp. După aceea iniţiaţii trebuiau să servească nişte feluri de mâncare pregătite special şi nişte băuturi misterioase, precum apa din Lethe şi apa Mnemosinei din peştera lui Trophonius.

Drogurile erau cu uşurinţă amestecate cu mâncarea sau turnate în băuturi în funcţie de starea corpului sau a minţii în care trebuia turnat recipientul şi de natura viziunilor pe care persoana respectivă dorea să le aibă.

Anumite secte ale creştinismului au fost acuzate că foloseau aceste extracte din plante în aceleaşi scopuri ca şi păgânii.

Secta Asasinilor a demonstrat un aspect destul de important în ceea ce priveşte problema acestor amestecuri.

În secolul al XI-lea această grupare a capturat fortăreaţa din muntele Alamont şi s-a stabilit în Irak.

Hassan Sabbah, fondatorul acestui ordin, cunoscut ca *„bătrânul din munţi”* este bănuit că şi-a controlat adepţii cu ajutorul acestor preparate cu efecte narcotice.

Hassan îi făcea pe supuşii săi să creadă că se află în Paradis, unde vor rămâne o veşnicie, cu condiţia să-l asculte în timp ce se aflau în viaţă.

De Quincey descrie efectele fiziologice ale acestui extract de mac şi afirmă că este posibil ca folosirea acestui drog să fi dat naştere ideii de paradis care se afla în minţile tuturor membrilor ordinului Asasinilor.

Filosofii din toate timpurile au afirmat că Universul vizibil nu reprezintă decât o parte neînsemnată din întreg şi că prin analogie corpul fizic al omului este cea mai puţin importantă parte din structura sa complexă.

Majoritatea sistemelor medicale din zilele noastre ignoră cu desăvârşire partea suprafizică a omului. Aceştia nu acordă decât foarte puţină atenţie cauzelor şi îşi concentrează eforturile în vederea îmbunătăţirii efectelor.

Paracelsus, observând aceeaşi înclinaţie şi la medicii din epoca sa, a făcut următoarea remarcă :

„Există o mare diferenţă între puterea care îndepărtează cauzele invizibile ale bolii şi care este magică şi cea care face ca efectele externe să dispară, şi care este fizică.”

Boala nu este o stare normală ci o dovadă a faptului că există nişte inadaptabilităţi la nivelul organelor şi ţesuturilor. Sănătatea permanentă poate fi obţinută doar odată cu restaurarea armoniei.

Principala calitate a medicinii hermetice constă în faptul că aceasta recunoaşte că dezechilibrele spirituale şi psihofizice sunt responsabile în principal pentru condiţia numită *„boală fizică”*.

Terapia prin sugestie era folosită cu succes de către preoţii-medici din antichitate. La amerindieni, *„vracii”* vindecau bolile cu ajutorul invocaţiilor, farmecelor şi dansurilor misterioase. Este admirabil faptul că aceşti vrăjitori reuşeau să vindece aproape toate bolile, deşi nu erau la curent cu metodele de tămăduire de care dispunem în zilele noastre.

Ritualurile magice folosite de preoţii egipteni pentru tratarea bolilor se bazau pe înţelegerea mecanismelor de funcţionare a minţii omului şi efectele acesteia asupra constituţiei fizice a omului.

Nu există nici o îndoială asupra faptului că lumea egipteană cunoştea principiul fundamental al vibroterapiei. Aceştia obţineau anumite reacţii vibratoare cu ajutorul unor cânturi şi incantaţiilor, accentuând anumite sunete; această terapie risipea congestiile şi ajuta natura să repare membrele rupte şi organismele epuizate.

Aceştia aplicau cunoaşterea legilor vibraţiilor constituţiei spirituale a omului. Intonând diferite incantaţii, aceştia stimulau centrele latente şi sporeau sensibilitatea naturii subiective.

Multe secrete ale egiptenilor au fost păstrate în *„Book of Coming Forth by Day”*. Deşi acest manuscris din antichitate a fost foarte bine tradus, puţine sunt persoanele care înţeleg secretul şi semnificaţia acestor pasaje magice. Rasele orientale au foarte multe reuşite în ceea ce priveşte dinamica sunetelor. Acestea sunt conştiente de faptul că fiecare cuvânt rostit are o putere deosebită şi că prin aranjarea anumitor cuvinte se pot crea vâltori de forţă în Universul invizibil, influenţând astfel substanţa fizică.

Cuvântul sacru care a dat naştere lumii, formula pierdută pe care masoneria încă o mai caută şi numele divin simbolizat de AUM, tonul creator al hinduşilor, reprezintă dovezi ale importanţei acestui principiu al sunetului.

Aşa-numitele noi descoperiri ale ştiinţei moderne nu sunt adesea decât redescoperiri ale unor secrete pe care le cunoşteau foarte bine atât preoţii cât şi filosofii din antichitate. Faptul că omul şi-a tratat semenii într-un mod cu totul inuman a dus la pierderea acestor formule şi informaţii; dacă aceste secrete s-ar fi păstrat, noi am fi reuşit să rezolvăm multe dintre problemele cu care se confruntă civilizaţia noastră.

Rasele au distrus toate secretele predecesorilor lor cu ajutorul săbiilor şi armelor de foc şi apoi au realizat că aveau nevoie de înţelepciunea pe care au distrus-o.

Silabele chimice

Din *„Metamorphosis Planetarum"* a lui De Monte-Snyders

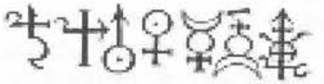

De Monte-Snyders declară că fiecare din semnele alăturate formează un cuvânt alcătuit din şapte silabe, cuvântul reprezentând materia primă sau substanța brută a Universului. Deoarece orice substanță este alcătuită din şapte puteri combinate în conformitate cu anumite legi cosmice, constituția omului şi a Universului ascunde un mare mister.

De Monte-Snyders scrie referitor la aceste şapte caractere :

„Toți cei care doresc să cunoască adevăratul nume şi caracterul materiei prime trebuie să ştie că prin combinația acestor caractere iau naştere silabe iar din acestea se obțin *verbum significativum.*"

CABALA, (QUABBALAH, KABBALA), DOCTRINA SECRETĂ A ISRAELULUI

Albert Pike, citând din cartea *„Magia Transcendentală"*, afirmă că doctrina Cabalei a avut o importanță deosebită pentru esoterismul masonic :

„Oricine este copleşit de admirație atunci când accede în sanctuarul Cabalei, căci această doctrină este atât de logică, de simplă şi în acelaşi timp absolută. Asocierea imperativă a ideilor şi a semnelor, sfințirea realităților esențiale cu ajutorul caracterelor primitive, trinitate cuvintelor, literelor şi numerelor, o filozofie la fel de simplă ca alfabetul, profundă şi infinită precum cuvântul; teoreme mai complete decât cele ale lui Pitagora; o teologie rezumată la numărarea degetelor; infinitul care poate fi cuprins în palma unui copil; zece cifre şi 22 de litere; un triunghi, un pătrat şi un cerc, acestea sunt toate elementele Cabalei. Acestea sunt principiile elementare ale cuvântului scris, reflecția cuvântului rostit care a creat Lumea !"

Teologia evreilor era împărțită în trei părți :

Prima era *Legea*, a doua era *Sufletul legii*, a treia era *Sufletul sufletului legii.*

Legea era predată tuturor copiilor din Israel.

Mishna sau *Sufletul legii*, era dezvăluit doar rabinilor şi profesorilor; iar *Quabbalah, Sufletul sufletului legii*, era ascuns şi doar inițiații cei superiori dintre evrei cunoşteau principiile sale secrete.

Conform anumitor mistici evrei, Moise a urcat muntele Sinai de trei ori, rămânând în prezența lui Dumnezeu câte patruzeci de zile de fiecare dată.

În primele patruzeci de zile au fost scrise tablele legilor care i-au fost date profetului; în celelalte patruzeci de zile acesta a primit sufletul legilor iar în ultimele patruzeci de zile Dumnezeu l-a inițiat în misterele Cabalei.

Moise a ascuns în primele patru cărți ale lui Pentateuch instrucțiunile secrete pe care Dumnezeu i le dăduse, iar timp de secole studenții Kabbalei au încercat să descopere doctrina secretă a Israelului.

Aşa cum natura spirituală a omului este ascunsă în trupul său fizic la fel şi legea nescrisă este ascunsă în învăţăturile scrise ale codului mozaic.

Cabala *(Kabbala, Quabbalah)* înseamnă tradiţia ascunsă, legea nescrisă, şi potrivit unui rabin aceasta i-a fost dată omului pentru ca prin învăţarea principiilor sale acesta să poată înţelege misterele Universului din jurul lui şi dinlăuntrul său.

Originea Cabalei este un subiect de controversă. Iniţiaţii în misterele cabalistice credeau că principiile sale au fost predate de Dumnezeu unei şcoli de îngeri înainte de căderea oamenilor. Apoi îngerii i-au comunicat aceste secrete lui Adam, astfel încât prin cunoaşterea obţinută din înţelegerea principiilor sale, omenirea să revină la starea dinainte de căderea sa.

Îngerul Raziel a plecat din Rai pentru a-l instrui pe Adam în misterele Cabalei. Diferiţi îngeri au iniţiat patriarhii în aceste lucruri dificile. Tophiel a fost profesorul lui Shem, Raphael a lui Isaac, Metatron a lui Moses şi Mihail a lui David. (vezi *Faiths of the World.*)

Christian D. Ginsburg a scris :

„De la Adam acestea au trecut la Noe şi apoi la Abraham, prietenul lui Dumnezeu, care a emigrat cu el în Egipt, unde patriarhul a dezvăluit o parte din doctrina sa. Astfel, egiptenii au obţinut o cunoaştere a sa, şi alte naţiuni estice le-au introdus în sistemele lor filosofice. Moise, care a fost instruit în toată înţelepciunea din Egipt, a fost iniţiat mai întâi în pământul în care a fost născut, pe care a început să-l cunoască în timpul călătoriilor sale în sălbăticie, unde a primit lecţii de la îngeri. Moise i-a iniţiat pe cei şaptezeci de bătrâni în secretele doctrinei sale şi le-au transmis din mână în mână. Dintre toţi cei care au format linia tradiţiei, David şi Solomon au fost cei mai iniţiaţi în Cabala." (vezi *The Kabbalah*)

Potrivit lui Eliphas Levi, cele mai bune cărţi ale Cabalei sunt *Sepher Yetzirah, Cartea Formării, Sepher ha Zohar, Cartea Splendorii,* şi *Apocalypse*, cartea revelaţiei. Datele la care au fost scrise aceste cărţi nu sunt cunoscute. Cabaliştii sunt de părere că *Sepher Yetzirah* a fost scris de Abraham.

Cu toate că este cea mai veche dintre cărţile de cabalistică aceasta a fost probabil scrisă de Rabbi Akiba, A.D. 120.

Se presupune că *Sepher ha Zohar* a fost scris de Simeon ben Jochai, un discipol al lui Akiba. Rabbi Simeon a fost condamnat la moarte în anul 161 î.e.n. de către Lucius Verus, coregent al împăratului Marc Aureliu Antoniu. A reuşit să scape împreună cu fiul său şi s-a ascuns într-o peşteră. Acolo a transcris manuscrisul lui Elias, care le apărea la intervale regulate de timp.

Simeon a stat în peşteră timp de 12 ani, timp în care a dezvoltat complicatul simbolism al *„Feţei Superioare"* şi *„Feţei Inferioare"*. În cele din urmă Simeon a decedat şi *„lampa Israelului"* s-a stins. Moartea şi îngroparea sa au fost acompaniate de multe fenomene supranaturale. Legenda continuă prin a relata că doctrinele secrete ale Cabalei au existat de la începutul Lumii dar că rabinul Simeon a fost primul om care a îndrăznit să le transpună într-o formă scrisă.

1200 de ani mai târziu cărţile pe care le-a scris au fost găsite şi publicate în folosul omenirii de către Moses de León.

Se pare că Moses de León a întocmit *Zoharul* în anul 1305 e.n. şi că s-a inspirat din secretele scrise ale misticilor evrei. Apocalipsa care îi este atribuită Sfântului Ion cel Divin nu poate fi datată în mod exact şi identitatea autorului său nu a fost dovedită niciodată.

Datorită faptului că este foarte scurtă şi de o importanţă deosebită pentru gândirea cabalistă, *Sepher Yetzirah* este reprodusă în întregime în acest capitol. Din câte se ştie, *Sepher ha Zohar* nu a fost niciodată tradusă în întregime în engleză însă versiunea în franceză este disponibilă. *Zoharul* conţine un vast număr de taine filosofice şi această operă conţine o parafrază a celor mai importante aspecte ale sale.

Cele şaptezeci şi două de nume ale lui Dumnezeu

Din *„Oedipus Aegyptiacus"* a lui Kircher

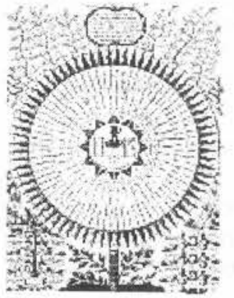

Această gravură rară prezintă numele lui Dumnezeu în şaptezeci şi două de limbi, nume inscripţionate pe petalele unei plante de floarea soarelui simbolică. Deasupra cercului se află cele 72 de puteri ale lui Dumnezeu potrivit Cabalei iudeilor. În josul gravurii se află doi copaci, cel din stânga purtând simbolurile planetelor, iar cel din dreapta semnele Zodiacului şi numele triburilor lui Israel.

Doctrinele esoterice ale Cabalei sunt în concordanță cu învățăturile secrete ale școlilor de filozofie dar această doctrină își dezvăluie tainele înțelepților și le ascunde de cei ignoranți într-un mod cu totul neobișnuit.

La lumina interpretărilor biblice din secolul 20 devine evident faptul că cărțile sacre nu erau documente istorice și că regii, înțelepții, profeții și sfinții din biblie pe care cei care au studiat Biblia i-au slăvit timp de secole nu reprezintă în realitate decât atribute personificate ale omului.

Puțini sunt cei care-și dau seama de influența pe care a exercitat-o filosofia Cabalei asupra gândirii medievale creștină și ebraică. Cabala a subliniat că în cadrul cărților sfinte există o doctrină ascunsă care reprezintă cheia acelor scrieri. Acest lucru este simbolizat de cheile încrucișate pe coiful papal. Zeci de minți luminate au început să caute acele adevăruri prin care să mântuiască omenirea. Lucrările lor au demonstrat faptul că eforturile lor nu au fost în zadar.

Teoriile Cabalei au o legătură inextricabilă cu tainele alchimiei, hermetismului și francmasoneriei. Cuvintele *„cabala"* și *„hermetism"* sunt acum considerate sinonime atunci când se referă la tainele și esoterismul din antichitate. Cabala simplă, din primele secole ale erei creștine, a evoluat treptat până ce a devenit un sistem teologic, care a devenit ulterior atât de complex încât ne este aproape imposibil să-i înțelegem dogmele.

Cabaliștii împărțeau întrebuințarea științei lor sacre în cinci secțiuni.

Cabala naturală era folosită doar pentru a ajuta investigatorul în studiul său cu privire la misterele naturii.

Analogiile Cabalei au fost formulate pentru a scoate în evidență relația dintre toate lucrurile existente în natură și le-a dezvăluit înțelepților că toate creaturile și substanțele sunt au fost create din același material și că omul, micul univers, este o replică în miniatură a lui Dumnezeu sau marele univers.

Cabala contemplativă s-a dezvoltat pentru a cunoaște misterele sferelor celeste cu ajutorul facultăților intelectuale superioare. Cu ajutorul acesteia, facultățile de gândire abstractă pot percepe planurile nesfârșite ale infinitului și creaturile care există în acest infinit.

Cabala astrologică le arată celor care studiază această știință puterea, magnitudinea și substanța din care sunt alcătuite corpurile siderale și le oferă informații referitoare la compoziția mistică a planetei pământ.

Cabala magică a fost studiată de cei care doreau să controleze demonii și inteligențele neumane din lumile invizibile. Aceasta era o metodă eficientă de vindecare a bolnavilor cu ajutorul talismanelor, amuletelor, farmecelor și invocațiilor.

Potrivit spuselor lui Adolph Franck, *Sepher Yetzirah* diferă de celelalte cărți sacre prin aceea că nu explică lumea și fenomenele sprijinindu-se pe ideea de Dumnezeu sau pretinzând că interpretează voința supremă a acestuia.

Această carte îl dezvăluie mai degrabă pe Dumnezeu prin creațiile sale. Atunci când s-a pregătit această carte pentru cititorul nostru, ne-am bazat pe cinci traduceri diferite. Forma care a rezultat, deși întruchipează trăsăturile dominante ale fiecăreia din cele cinci traduceri, nu reprezintă o traducere directă a textului latin sau ebraic. Deși noi am dorit să redăm mai degrabă esența cărții decât cuvintele exacte din manuscris, nu am deviat foarte mult de la opera originală.

Din câte se știe, prima traducere în engleză a fost făcută de Dr. Isidor Kalisch în 1877. În traducerea sa, textul în ebraică însoțește cuvintele din engleză. Traducerea lui a fost folosită ca punct de pornire pentru următoarea interpretare, dar în această lucrare au fost înglobate și alte materiale, și multe pasaje au fost rescrise pentru a simplifica ideea generală.

Am avut la îndemână și o copie în engleză a manuscrisului *„Cartea artei Cabalei"*, scris de doctorul John Pistor. Acest document nu este datat; judecând după felul în care a fost scris, înclin să cred că această copie a fost făcută în cursul secolului al XVIII-lea.

Al treilea volum pe care l-am folosit drept referință este traducerea *Sepher Yetzirah* a lui Wynn Westcott. A patra carte este *Sepher Yetzirah* așa cum apare în scrierile sfinte și în literatura timpurie din est și a fost editată de profesorul Charles F. Horne. A cincea lucrare este o carte recent publicată; este vorba despre *„The Book of Formation"*, a lui Knut Stenring cu o introducere de Arthur Edward Waite. Am avut la îndemână și alte patru copii ale acestui manuscris, două în germană, una în ebraică și una în latină.

Anumite fragmente din *Sepher Yetzirah* sunt considerate mai vechi și mai autentice decât restul dar controversa în ceea ce le privește este complet neproductivă așa că nu voi mai spune nimic în această privință. Pasajele îndoielnice sunt incluse în document exact în locul unde trebuie să fie.

SEPHER YETZIRAH, CARTEA GENEZEI

Capitolul 1

1. Yah, regele Universului, Creatorul tuturor lucrurilor, atotputernic, milostiv, Elohim nemuritorul, sublim şi Preasfânt, cel care şi-a gravat numele şi a creat Universul în 32 de etape misterioase de înţelepciune (ştiinţă), cu ajutorul celor trei serafimi, respectiv a numerelor, literelor şi sunetelor care se află în el.

2. Zece proprietăţi şi 22 de litere reprezintă temelia tuturor lucrurilor. Din acestea trei sunt numite *„mame"*, şapte *„duble"* şi doisprezece *„simple"*.

3. Cele zece numere (Sephiroth) sunt analoage celor zece degete de la mâini şi de la picioare: cinci contra cinci.

În centru, între ele se află legământul cu Dumnezeu.

În lumea spirituală avem făgăduiala vocii (a cuvântului) iar în lumea corporală circumcizia cărnii (ritualul lui Abraham).

4. Aceste numere ale lui Sephiroth sunt zece, nu nouă şi nu unsprezece. Pătrundeţi această cunoaştere şi fiţi înţelepţi. Cercetaţi îndelung misterul. Studiaţi toate lucrurile cu ajutorul celor zece numere. Redaţi Cuvântul Creatorului său şi conduceţi-l înapoi pe tronul său. El este singurul Creator. Atributele sale sunt în număr de zece şi nelimitate.

5. Cele zece numere inefabile au zece nemărginiri, după cum urmează :

- *începutul şi sfârşitul infinit;*
- *binele infinit şi răul infinit;*
- *înălţimea infinită şi adâncimea infinită;*
- *estul infinit şi vestul infinit;*
- *nordul infinit şi sudul infinit;*
- *deasupra lor se află Regele cel Credincios. El domneşte asupra tuturor lucrurilor şi creaturilor care există de pe meleagurile sale.*

6. Ivirea celor zece sfere (Sephiroth) din nimic reprezintă o săgeată a fulgerului sau o flacără strălucitoare. Aceste sfere nu au nici început şi nici sfârşit. Cuvântul lui Dumnezeu se află în ele atunci când pleacă şi când se întorc. Ele ascultă ordinele lui Dumnezeu şi se închină în faţa tronului său.

7. Sfârşitul şi începutul celor zece numere sunt legate unul de altul şi acestea depind unele de celelalte aşa cum flacăra depinde de cărbunele în flăcări. Pentru Dumnezeu nu există *„un al doilea"*. Şi ce se poate număra înainte de unu?

8. referitor la numărul (10) sferelor existenţei, mai bine v-aţi sigila buzele şi v-aţi păzi bine inima. Dacă gura va vrea să vorbească iar inima va dori să se consulte cu gândirea, controlaţi-le pe amândouă şi faceţi-le să tacă.

9. Acestea sunt cele zece emanaţii ale numerelor ivite din haos:

1) Spiritul lui Elohim, slăvit şi binecuvântat fie Elohim.

Vocea, spiritul şi cuvântul său sunt Sfântul Duh.

2) El a făcut aerul din spirit, a creat 22 de sunete-literele. Trei dintre ele sunt fundamentale şi sunt numite mame, şapte sunt duble iar douăsprezece sunt simple; însă spiritul este primul şi se află deasupra tuturor.

3) El a extras apa primordială din aer. A făcut 22 de litere din noroi şi din argilă, litere ce reprezintă o graniţă, un zid înconjurat de metereze. A turnat zăpadă peste ele şi astfel a apărut pământul.

4) A creat focul din apă. I-a creat pe serafimi şi pe heruvimi şi i-a numit îngerii săi păzitori. Şi împreună cu aceştia şi-a construit lăcaşul veşnic.

TETRAGRAMMATON

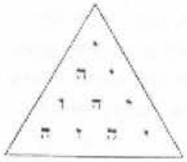

Aranjând cele patru litere ale numelui sfânt, י ה ו ה, (*I H V H*), în forma tetractysului pitagoric obţinem cele 72 de puteri şi de nume ale lui Dumnezeu. Rezolvarea acestei probleme este următoarea :

.	=	I	=	10	=	10
. .	=	H I	=	5+10	=	15
. . .	=	V H I	=	6+5+10	=	21
. . . .	=	H V H I	=	5+6+5+10	=	26
				Numele lui Dumnezeu	=	72

(5) Acesta a selectat trei consoane (I, H, V) din cele simple, un secret care aparține celor trei mame, sau primelor elemente; א מ ש (A, M, Sh), aer,apă, eter. El le-a sigilat cu spiritul său şi le-a dat un mare nume iar cu acest nume a sigilat Universul în şase direcții. Acesta a sigilat înălțimea cu י ה ו (I, H, V).

(6) Acesta s-a întors spre lumea de dedesubt şi a sigilat adâncurile cu ה י ו (H, I, V).

(7) Acesta s-a întors înainte şi a sigilat estul cu ו י ה (V, I, H).

(8) Acesta s-a întors înapoi şi a sigilat vestul cu ו ה י (V H, I).

(9) Acesta s-a întors spre dreapta şi a sigilat sudul cu י ו ה (I, V, H).

(10) Acesta s-a întors spre stânga şi a sigilat nordul cu ה ו י (H, V, I).

***Notă** : Această aranjare a literelor marelui nume este cea dată de Rev. Dr. Isidor Kalisch.*

10. Acestea sunt cele zece existențe care au ieşit din nimic. Din spiritul lui Dumnezeu emana aer; din aer, apă; din apă, foc; din foc, înălțimea şi adâncul, estul şi vestul, nordul şi sudul.

CAPITOLUL AL II - LEA

1. Există douăzeci şi două litere de bază. Trei dintre ele sunt primele elemente (Apa, Aerul, Focul) fundamentale sau mamele; şapte sunt literele duble iar douăsprezece sunt literele simple. Cele trei litere fundamentale א מ ש au drept bază balanța. La un capăt al scării sunt virtuțile iar la celălalt capăt viciile care sunt plasate în echilibru de către limbă. Dintre literele fundamentale מ (M) este mută ca apa, ש (Sh) sâsâitor ca focul, א (A) reprezintă o balanță între ele.

2. După ce cele douăzeci şi două de litere au fost create şi stabilite de Dumnezeu, El le-a combinat, cântărit şi le-a schimbat, formând cu ele toate ființele care există şi care vor exista.

3. El a stabilit douăzeci şi două de litere de bază, formate de voce şi impregnate în aer cu ajutorul răsuflării. Apoi a făcut ca acestea să fie audibile în cinci feluri diferite ale gurii : guturale, א ה ח ע; palatinale, ג י כ ק; linguale, ד ט ל נ ת; dentale, ז ש ס ר ץ; labiale, ב ו מ ף.

4. El a fixat cele douăzeci şi două de litere de bază într-o sferă asemănătoare unui perete cu două sute treizeci şi una de porți şi a întors sfera înainte şi înapoi. Întoarsă spre înainte, sfera simboliza binele; când era inversată, ea reprezenta răul. Trei litere pot servi drept exemplu. Nu

există nimic mai bun ca ע נ ג (O, N, G), plăcerea şi nimic mai rău ca ג נ ע (N, G, O), ciuma.

5. Cum a reuşit acest lucru? A combinat, cântărit şi schimbat; א (A) cu toate celelalte litere care îi urmează, iar toate literele cu א (A), iar apoi cu ב (B) şi tot aşa. De aici au rezultat două sute treizeci şi unu de formații sau porți, prin care înaintează puterile literelor; fiecare creatură şi fiecare limbă a rezultat din singurul nume şi din combinațiile literelor sale.

6. Acesta a creat realitatea din nimic. A chemat non entitatea în existență. Acest lucru a fost arătat din exemplul de combinare a literei א (A) cu toate celelalte litere iar toate celelalte litere au fost combinate cu א (A). Prin vorbire el a creat fiecare creatură şi fiecare cuvânt prin puterea unicului nume. De exemplu, gândiți-vă la cele douăzeci şi două de substanțe elementare care au rezultat din substanța primitivă א.

Crearea fiecărei ființe din cele douăzeci şi două de litere este o dovadă că în realitate există douăzeci şi două de părți ale unui singur corp.

CAPITOLUL AL III - LEA

1. Primele trei elemente (literele mamă, א מ ש) se aseamănă cu o balanță. În una se află scara virtuții iar în cealaltă se află scara viciilor, acestea fiind plasate în echilibru de limbă.

2. Cele trei mame, א מ ש închid un mister minunat şi necunoscut şi sunt sigilate de şase aripi mai ales de aer, apă, foc fiecare dintre acestea fiind împărțite într-o putere activă şi în una pasivă. Mamele au dat naştere taților iar aceştia au dat naştere generațiilor.

3. Dumnezeu a stabilit trei mame, א מ ש, şi le-a combinat, cântărit şi schimbat în univers, în an şi în om.

4. Cele trei mame א מ ש, din Univers sunt Aerul, Apa şi Focul. Raiul a fost creat din focul elementar, pământ, adică din mări şi uscat, din apa elementară şi din aerul atmosferic sau din spirit, care stabileşte balanța între ele. Astfel au fost create lucrurile.

5. Cele trei mame, א מ ש, produc în an căldură, frig şi o stare moderată. Căldura a fost creată din foc, frigul din apă, iar starea moderată din aer, care le echilibrează.

6. Cele trei mame, א מ ש, produc în om sânul, abdomenul şi capul. Capul a fost format din foc, abdomenul din apă iar pieptul din aer, care le echilibrează.

7. Dumnezeu a litera א (A) să predomine în aerul primordial, a încoronat-o, a combinat-o cu altele două şi a sigilat aerul în univers,starea moderată în an şi pieptul în om.

8. El a lăsat litera מ (M) să predomine în apa primordială, a încoronat-o, a combinat-o cu altele două şi a sigilat pământul în univers, frigul în an şi abdomenul în om.

9. El a lăsat litera ש (Sh) să predomine în focul primordial, a încoronat-o, a combinat-o cu altele două şi a sigilat raiul în univers, căldura în an, iar capul în om.

CAPITOLUL AL IV - LEA

1. Cele şapte litere duble ב ג ד כ פ ר ת (B, G, D, K, P, R, Th), au o duplicitate de pronunţare, aspirate şi neaspirate, mai ales ת פ, ר ר, פ פ, כ כ, ד ד, ג ג. Ele servesc drept model de duritate şi de moale, de putere şi de slăbiciune.

2. Cele şapte litere duble simbolizează înţelepciunea, bogăţia, fertilitatea, viaţa, puterea, pacea şi graţia.

3. Cele şapte litere duble simbolizează şi antiteza la care este expusă viaţa omului. Opusul înţelepciunii este nebunia; al bogăţiei este sărăcia; al fertilităţii este sterilitatea; al vieţii este moartea; al puterii este servitudinea; al păcii este războiul şi al frumuseţi este diformitatea.

4. Cele şapte litere duble indică cele şase dimensiuni, înălţimea, adâncimea, vestul şi estul, nordul şi sudul şi sfântul templu care le susţine pe toate în centru.

5. Literele duble sunt şapte şi nu şase, sunt şapte şi nu opt;gândiţi-vă la acest lucru, căutaţi şi descoperiţi misterul său ascuns şi plasaţi-l pe Creator iarăşi pe tronul său.

6. Cele şapte litere duble au fost desemnate, stabilite, purificate, cântărite şi schimbate de Dumnezeu. El a format cu ele şapte planete în univers, şapte zile în an şi şapte porţi ale simţurilor în om. Din aceste şapte litere el a format şapte ceruri, şapte pământuri şi şapte sabaturi. Prin urmare a iubit cifra şapte mai mult decât oricare alt număr.

7. Cele şapte planete din univers sunt: Saturn, Jupiter, Marte, Soarele, Venus, Mercur şi Luna. Cele şapte zile din an sunt cele şapte zile ale săptămânii (*poate cele şapte zile ale Creaţiei*). Cele şapte porţi ale omului sunt: doi ochi, două urechi, două nări şi gura.

8. **Notă** : Knut Stenring oferă o altă prezentare a planetelor şi zilelor săptămânii în şapte strofe. Kircher are o ordine diferită. Rev. Dr. Isidor Kalisch, Wm. Wynn Westcott şi „*The Sacred Books and Early Literature of the East*", adoptă o altă ordine.

Literele evreieşti potrivit SEPHER YETZIRAH

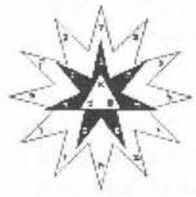

În triunghiul central se află cele trei litere mamă iar apoi cele şapte litere duble - planetele şi cerurile. În jurul stelei negre se află semnele zodiacale care sunt simbolizate de cele doisprezece litere simple. În mijlocul stelei se află tronul invizibil a celui mai bătrân dintre bătrâni - Supremul Creator.

1. El face ca litera ב (B) să predomine în înţelepciune,o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel Luna în univers, prima zi în an şi ochiul drept al omului.

2. El face ca litera ג (G) să predomine în bogăţie, o încoronează o combină cu alte litere şi formează astfel planeta Marte în Univers, a doua zi în an şi urechea dreaptă a omului.

3. El face ca litera ד (D) să predomine în infertilitate, o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel Soarele în univers, a treia zi a anului şi nara dreaptă a omului.

4. El face ca litera כ (K) să predomine în viaţă, o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel planeta Venus în univers, a patra zi în an şi ochiul stâng al omului.

5. El face ca litera פ (P) să predomine în putere, o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel planeta Mercur în Univers, a cincea zi a anului şi urechea stângă a omului.

6. El face ca litera ר (R) să predomine în pace, o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel planeta Saturn în Univers, a şasea zi a anului şi nara stângă a omului.

7. El face ca litera ת (Th) să predomine în pace, o încoronează, o combină cu alte litere şi formează astfel planeta Jupiter în Univers, a şaptea zi a anului şi gura omului.

8. Cu ajutorul celor şapte litere duble El a creat şapte pământuri, şapte ceruri, şapte continente, şapte mări, şapte râuri, şapte deşerturi, şapte zile, şapte săptămâni; şi în mijlocul tuturor acestor lucruri palatul Lui Sfânt. Există un ciclu de şapte ani iar la fiecare şapte ani are loc jubileul. Dumnezeu iubeşte numărul şapte mai mult decât orice alt lucru din ceruri.

9. Dumnezeu a unit astfel cele şapte litere duble. Cu două pietre se construiesc două case, cu trei pietre şase case, cu patru 24, cu cinci 120, cu şase 720 iar cu şapte 5 040 de case.

CAPITOLUL AL V - LEA

1. Cele 12 litere simple ה ו ז ח ט י ל נ ס ע צ ק (H, V, Z, Ch, T, I, L, N, S, O, Tz, Q) simbolizează cele 12 proprietăţi fundamentale: vorbirea, gândirea, mişcarea, văzul, auzul, munca, raportul sexual, mirosul, somnul, mânia, gustul şi mirtul.

2. Aceste litere simple corespund celor douăsprezece direcţii: estul de la altitudine, nord-estul şi estul de la adâncime; sudul de la altitudine, sud-estul şi sudul de la adâncime; vestul de la altitudine, sud-vestul şi vestul de la adâncime; nordul de la altitudine, nord-vestul şi nordul de la adâncime. Acestea sunt braţele Universului.

3. După ce literele simple au fost create, analizate, măsurate şi schimbate de Dumnezeu, acesta a creat pornind de la ele 12 semne zodiacale ale universului, 12 luni ale anului şi 12 organe vitale în corpul omului.

4. Semnele zodiacale sunt: Berbecul, Taurul, Gemenii, Cancerul, Leul, Fecioara, Balanţa, Scorpionul, Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi Peştii. Lunile anului sunt: Nisan, Iiar, Sivan, Tammuz, Ab, Elul, Tisri, Marcheshvan, Kislev, Tebet, Sebat şi Adar. Influenţa asupra organelor corpului uman este, după cum urmează: două mâini, două picioare, doi rinichi, vezica biliară, intestinul subţire, ficatul, esofagul, stomacul şi splina.

5. **Notă** : în următoarele 12 rânduri Knut Stenring oferă informaţii referitoare la aranjarea celor 12 proprietăţi :

1. Dumnezeu a făcut ca litera ה (H) să domine vorbirea, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele Berbecul în Univers, luna Nisan şi piciorul drept al corpului omului.

2. Dumnezeu a făcut ca litera ו (V) să domine gândirea, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele Taurul din Univers, luna Iiar şi rinichiul drept al corpului omului.

3. Dumnezeu a făcut ca litera ז (Z) să domine mişcarea, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele Gemenii din Univers, luna Sivan şi piciorul stâng al corpului omului.

4. Dumnezeu a făcut ca litera ח (Ch) să domine vederea, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Cancerului din Univers, luna Tammuz şi mâna dreaptă a corpului omului.

5. Dumnezeu a făcut ca litera ט (T) să domine auzul, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Leului din Univers, luna Ab şi rinichiul stâng din corpul omului.

6. Dumnezeu a făcut ca litera י (I) să domine munca, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Fecioarei, luna Elul şi mâna dreaptă a corpului omului.

7. Dumnezeu a făcut ca litera ל (L) să domine raportul sexual, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Balanţei din Univers, luna Tisri şi vezica biliară din corpul omului.

8. Dumnezeu a făcut ca litera נ (N) să domine mirosul, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Scorpionului din Univers, luna Marchesvan şi intestinul subţire din corpul omului.

9. Dumnezeu a făcut ca litera ס (S) să domine somnul, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Săgetătorului din Univers, luna Kislev şi stomacul din corpul omului.

10. Dumnezeu a făcut ca litera ע (O) să domine mânia, צ (Tz) Capricornului din Univers, luna Tebet şi ficatul din corpul omului.

11. Dumnezeu a făcut ca litera צ (Tz) să domine gustul, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Vărsătorului din Univers, luna Sebat şi esofagul din corpul omului.

12. Dumnezeu a făcut ca litera ק (Q) să domine mirtul, a încoronat-o, a combinat-o cu celelalte şi a modelat după ele zodia Peştilor, luna Adar şi splina din corpul omului.

6. Le-a organizat pe poziţie, le-a aranjat ca pe nişte provincii şi le-a întocmit ca pe un zid. Le-a dat arme şi le-a pus să se lupte unele cu celelalte *(Elohim a făcut acelaşi lucru în celelalte sfere).*

CAPITOLUL AL VI - LEA

1. Există trei litere mamă sau elemente primare, א מ ש (A, M, Sh), de la care au luat naştere trei progenituri primordiale, aerul, apa şi focul; din acestea au luat fiinţă cele şapte planete cu îngerii lor, şi cele 12 puncte oblice (semne zodiacale).

2. Există trei martori credincioşi care pot susţine această ipoteză: universul, anul şi omul. Există cele 12 litere, balanţa, mamele, şi cele şapte litere duble. Deasupra se află dragonul, dedesubt lumea şi în cele din urmă inima omului. Deasupra tuturor se află Dumnezeu care domneşte peste toate creaturile vii.

3. Primele elemente sunt aerul, apa şi focul; focul se află deasupra, apa dedesubt iar aerul stabileşte echilibrul dintre celelalte două elemente. Simbolurile sunt: focul cară apa. Litera מ (M) este mută, ש (Sh) şuieră precum focul, א (A) se află între ele.

4. Dragonul este un fel de rege al Universului. Sfera celestă reprezintă în an ceea ce un rege reprezintă pentru imperiul său. Inima reprezintă pentru corpul omului ceea ce un rege reprezintă pe câmpul de luptă.

5. Dumnezeu a creat perechi de contrarii: binele se luptă cu răul, răul cu binele. Binele purcede din bine, răul purcede din rău. Binele purifică răul, răul corupe binele. Binele aparţine celor buni iar răul celor răi.

6. Există trei proprietăţi autonome: una este principiul pozitiv, cealaltă principiul negativ iar al treilea principiu este cel care le echilibrează pe celelalte două.

7. Există şapte litere, trei contra trei şi una în mijlocul lor. 12 litere se ocupă de război: trei cauzează iubire şi trei ură, trei sunt dătătoare de viaţă iar trei sunt distrugătoare.

8. Cele trei organe ale iubiri sunt inima şi cele două urechi, cele trei organe ale urii sunt ficatul, vezica biliară şi limba. Organele dătătoare de viaţă sunt cele două nări şi splina. Părţile distrugătoare din corpul omului sunt gura şi cele două deschideri din părţile inferioare ale corpului. Peste toate acestea domneşte Dumnezeu, regele cel credincios. Dumnezeu este unul singur peste trei, trei sunt peste şapte, şapte peste doisprezece şi toate au legătură unele cu altele.

9. Există 22 de litere cu ajutorul cărora Dumnezeu Atotputernicul a creat Universul, toate creaturile şi toate lucrurile care ne sunt încă necunoscute.

10. Când patriarhul Abraham a înţeles aceste mari adevăruri, Dumnezeu i s-a arătat, l-a numit prietenul său, l-a sărutat pe frunte şi i-a făcut o făgăduinţă. Cele zece degete de la mâini reprezintă făgăduinţa limbii (spirituală), cele zece degete de la picioare reprezintă făgăduinţa circumciziei (materială). După ce Abraham a jurat să păstreze secretul celor 22 de litere, Dumnezeu a scufundat literele în apă, le-a ars în foc şi le-a imprimat în vânt, apoi le-a împărţit între cele şapte planete şi le-a oferit celor douăsprezece semne zodiacale.

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE COSMOGONIEI CABALISTICE AIN SOPH

Şi Oul cosmic

Cabaliştii consideră că divinitatea reprezintă un principiu incomprehensibil care poate fi descoperit doar prin eliminarea, într-o anumită ordine, a tuturor atributelor sale cognoscibile. După ce toate lucrurile care pot fi cunoscute au fost îndepărtate, ceea ce rămâne este Ain Soph, *starea eternă* de *„a fi”*. Deşi este imposibil de definit, absolutul domină spaţiul. Atât de abstractă încât nu o putem concepe, această stare *Ain Soph reprezintă starea necondiţionată a tuturor lucrurilor.*

Substanţele, esenţele şi inteligenţele se manifestă în caracterul impenetrabil al acestei stări dar absolutul în sine nu are nici substanţă, nici esenţă şi nici inteligenţă. Starea de „a fi” poate fi asemănată cu un vast câmp cu sol fertil pe care cresc o mulţime de plante, fiecare cu o culoare, o formă şi un parfum deosebit şi totuşi cu rădăcinile în aceeaşi mlaştină întunecată, mlaştină care nu seamănă deloc cu formele care se hrănesc din ea. Aceste „plante” sunt universul, zeii şi omul, toate hrănite cu această stare Ain Soph şi toate avându-şi sursa în aceeaşi esenţă imposibil de definit; spiritele, sufletele şi corpurile lor au fost modelate de aceeaşi esenţă şi blestemate, precum planta, să se întoarcă în pământul negru de unde au venit.

Cabaliştii se refereau la Ain Soph ca fiind cel mai vechi mister dintre toate. Se considera că Ain Soph nu are sex. Simbolul său era un ochi închis. Deşi s-a adeverit zicala că nu poţi defini Ain Soph fără a o pângări, rabinii au venit cu anumite teorii referitoare la modalităţile în care Ain Soph îşi proiecta creaţiile în afara sa şi i-au atribuit acestei „ne-fiinţe absolute” anumite simboluri care îi ilustrează, cel puţin parţial, puterile. Aceştia au simbolizat natura Ain Soph printr-un cerc care reprezintă eternitatea. Acest cerc ipotetic îngrădeşte o zonă nedefinită de forme de viaţă incomprehensibile iar graniţa circulară a acestor forme este infinitul nemăsurat.

Potrivit acestui concept, Dumnezeu nu este numai Centrul ci şi Zona. Centralizarea este primul pas spre limitare. Prin urmare, centrele care se formează în substanţa lui Ain Soph sunt finite deoarece sunt predestinate să se dizolve în timp ce Ain Soph este infinit(ă) deoarece reprezintă condiţia esenţială a tuturor lucrurilor.

Forma circulară care i-a fost atribuită lui Ain Soph simbolizează faptul că spaţiul este îngrădit în mod ipotetic de un glob ca de cristal în afara căruia nu se mai află nimic, nici măcar vidul. În interiorul acestui glob, emblematic pentru Ain Soph, au loc atât Creaţia cât şi disoluţia. Orice element şi orice principiu care vor fi folosite în eternitatea naşterii, maturizării şi descompunerii cosmice se află în cadrul substanţelor transparente ale acestei sfere intangibile.

Acesta este „oul cosmic” care nu va fi spart până în ziua în care toate lucrurile se vor întoarce în locul de unde au venit.

În timpul procesului de creare viaţa difuză a lui Ain Soph se retrage de la circumferinţă în centrul cercului şi fixează un punct care este primul punct vizibil, limita primitivă a tuturor lucrurilor.

Când esenţa divină se retrage astfel de la graniţa circulară până în centru, aceasta lasă în urmă abisul sau ceea ce cabaliştii numesc *„marea privaţiune”*. În Ain Soph se stabileşte o condiţie cu o natură dublă, unde anterior nu exista decât o singură natură. Prima condiţie este punctul central, strălucirea primitivă obiectivizată a vieţii eterne, subiective. Deasupra acestei lumini strălucitoare se află întunericul cauzat de depravarea vieţii, întuneric care este tras în centru pentru a crea primul punct sau piatra preţioasă universală.

Isaac Myer descrie acest proces după cum urmează :

> „Ain Soph a pătruns întâi în toate lucrurile după care a creat din propria sa natură abisul, adâncimea sau spaţiul, aerul primitiv, Azoth; dar acest spaţiu nu este perceput de către cabalişti ca un spaţiu vid ci ca apele unei mări cristaline haotice în care străbate o anumită rază de lumină inferioară celei care a creat lumile şi ierarhiile.”

Cabaliştii considerau că corpul omului este învelit într-un oval de irizare în formă de bule, oval ce poartă denumirea de „oul auric”. Aceasta este sfera cauzală a omului, sferă ce are cu corpul fizic al omului aceeaşi relaţie pe care Ain Soph o are cu universul pe care l-a creat.

Acest ou auric reprezintă sfera Ain Soph a entităţii ce a fost denumită om. Conştiinţa supremă a omului se află în această aură care se extinde în toate direcţiile şi încercuieşte în întregime corpurile sale inferioare.

Aşa cum conştiinţa din Oul cosmic se retrage într-un punct central, pe care Îl numim Dumnezeu, conştiinţa oului auric din om este

concentrată în acel punct ce poartă numele de ego (*Eul, spiritul omului*). La fel cum universul din natură este format cu ajutorul puterilor latente din oul cosmic, şi toate lucrurile folosite de către om în toate reîncarnările sale din regatele naturii derivă din puterile latente din cadrul oului său auric.

Omul nu iese niciodată din acest ou. Rămâne acolo chiar şi după moarte. Naşterea, moartea şi reîncarnările sale au loc în interiorul acestui ou şi nu pot fi divizate până în momentul în care omenirea se va elibera din *„roata necesităţii”*.

Sistemul cabalistic al Lumilor

Pe o diagramă circulară puteţi vedea nişte inele concentrice care reprezintă din punct de vedere grafic cele 40 de grade ale vibraţiei care emană din Ain Soph, numite de cabalişti sfere. Cercul X 1 reprezintă graniţa exterioară a spaţiului. Acesta circumscrie zona lui Ain Soph. Natura lui Ain Soph este divizată în trei părţi, reprezentate de spaţiile dintre X 1 şi X 2, X 2 şi X 3, X 3 şi A 1.

Astfel :

X 1 şi X 2,	אין,	AIN, vidul spiritului pur
X 2 şi X 3,	אין סוף,	AIN SOPH, fără granițe şi fără limite
X 3 şi A 1	אין סוף אור,	AIN SOPH AUR, fără limite

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că începutul substanţei supreme, Ain, a pătruns de unul singur în zona cercului; inelele interioare nu-şi făcuseră încă apariţia. Atunci când esenţa divină s-a concentrat, inelele X 1 şi X 2 au devenit perceptibile deoarece Ain Soph reprezintă o mărginire a lui Ain, iar Ain Soph Aur sau lumina este o altă mărginire demnă de luat în calcul. De aceea Divinitatea are trei aspecte, şi din această natură triplă puterile şi elementele creaţiei se reflectă în abisul rezultat ca urmare a mişcării lui Ain Soph spre centru.

Mişcarea continuă a lui Ain Soph spre centrul său a avut ca rezultat stabilirea unui punct în centru. Punctul era numit Dumnezeu şi era considerat individualizarea supremă a esenţei universale.

Cu privire la acest lucru, Zohar spune :

„Când ceea ce era ascuns în ascuns a dorit să se dezvăluie, el a făcut mai întâi doar un punct: infinitul era necunoscut în întregime și nu difuza nici un fel de lumină înainte de apariția acestui punct luminos.”

Numele acestui punct este „Eu sunt”, care era numit de evrei *Eheieh*. Cabaliștii i-au dat mai multe nume acestui punct.

Despre acest subiect Christian D. Ginsberg scrie :

„Punctul este numit Prima Coroană deoarece ocupă cea mai înaltă poziție. El este numit Îmbătrânit deoarece reprezintă prima emanare. Este numit și Punctul Primordial. Se mai numește și Capul Alb, Lunga față a lui Macroprosophus și Înălțimea Supremă deoarece controlează și guvernează toate celelalte emanații.

Când albul punct strălucitor a apărut pentru prima dată acesta a fost numit Kether care înseamnă Coroană și din el radiau cele nouă globuri care s-au aranjat în forma unui copac. Acestea nouă, împreună cu prima coroană, constituiau primul sistem al lui *Sephiroth*. Acestea zece erau primele limite ale celor zece puncte abstracte din natura lui Ain Soph.

Puterea lui Ain Soph nu cobora în aceste globuri ci mai degrabă se reflecta asupra lor, așa cum lumina Soarelui se reflectă pe Pământ și pe alte planete.

Aceste zece globuri au fost numite safirele strălucitoare și se crede că mulți rabini erau de părere că acest cuvânt, safir, reprezintă baza cuvântului Sephira.

Zona care a fost privată de retragerea lui Ain Soph în punctul central, Kether, avea acum patru globuri concentrice numite Lumi sau Lfere iar lumina celor zece Sepiroth se reflecta în acestea pe rând.

Acest lucru a avut drept consecință stabilirea a patru copaci simbolici, fiecare auzind reflecțiile celor zece globuri Sephiroth.”

Triada evreiască

Marele Om al Universului, Adam Kadmon. Cele cincizeci de porți ale existenței

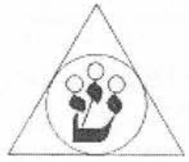

Cabaliștii foloseau litera ש, Shin pentru a simboliza trinitatea primului copac Sephiroth. Cercul central de deasupra celorlalte două este primul Sephira - *Kether*, capul alb, Coroana. Celelalte două cercuri reprezintă *Chochmah*, tatăl și *Binah*, mama. Din unirea Tatălui divin și a Mamei divine au rezultat lumile și generațiile tuturor viețuitoarelor.

Cele trei puncte asemănătoare unor flăcări ale literei ש au fost folosite pentru a ascunde această triadă creativă a cabaliștilor.

Cele patruzeci de sfere ale Creației, ale lui Ain Soph, sunt împărțite în patru lanțuri de lumi, după cum urmează :

- A 1 la A 10, *Atziluth*, Lumea numelor Divine.
- B 1 la B 10, *Briah*, Lumea Creației.
- C 1 la C 10, *Yetzirah*, Lumea ierarhică a Formării.
- D 1 la D 10, *Assiah*, Lumea elementală a substanțelor.

Fiecare dintre aceste lumi are câte zece puteri sau sfere, un glob părinte și altele nouă care ies din el sub forma unor emanații, fiecare glob născându-se din cel precedent.

Pe planul lui *Atziluth*, cele mai divine și înalte dintre toate lumile, Ain Soph a stabilit primul său punct în marea cea divină, cele trei sfere ale lui X. Acest punct conține în el toată Creația, dar în această stare divină și necontaminată punctul se mai numește și *primul care a apărut*.

Cabaliștii nu considerau că Dumnezeu este o personalitate ci mai degrabă o fundație divină.

Acesta a fost numit *prima coroană* și din el s-au născut celelalte cercuri ale lumii lui *Atziluth* : A 2, A 3, A 4, A 5, A 6, A 7, A 8, A 9 și A 10.

În cele trei lumi inferioare, aceste cercuri sunt inteligențe, planuri și elemente, dar în această primă lume divină ele sunt numite inelele numelor sacre.

Primele zece cercuri de lumină care au ieşit din Ain Soph şi cele zece nume ale lui Dumnezeu care i-au fost atribuite de cabalişti sunt următoarele :

Din Ain Soph 1 a ieşit A 1, *„prima coroană”* şi numele primei puteri a lui Dumnezeu a fost *Eheieh* care înseamnă *„Eu sunt”*.

Din A 1 a ieşit A 2, *„prima înțelepciune”* şi numele celei de-a doua puteri a lui Dumnezeu era *Jehovah*, care înseamnă *„esența ființei”*.

Din A 2 a ieşit A 3, *„prima înțelegere”* şi numele celei de-a treia putere a lui Dumnezeu era *Jehovah Elohim* care înseamnă *Dumnezeul Dumnezeilor*.

Din A 3 a ieşit A 4, *„prima milă”* şi numele celei de-a patra putere a lui Dumnezeu era *El* care înseamnă *Dumnezeu creatorul*.

Din A 4 a ieşit A 5, *„prima severitate”* şi numele celei de-a cincia puteri a lui Dumnezeu era *Elohim Gibor*, care înseamnă *Dumnezeu cel atotputernic*.

Din A 5 a ieşit A 6, *„prima frumusețe”* şi numele celei de-a şasea puteri a lui Dumnezeu era *Eloah Vadaath*, care înseamnă *Dumnezeu cel puternic*.

Din A 6 a ieşit A 7, *„prima victorie”* şi numele celei de-a şaptea puteri a lui Dumnezeu era *Jehovah Tzaboath* care înseamnă *Dumnezeul gazdelor*.

Din A 7 a ieşit A 8, *„prima glorie”* şi numele celei de-a opta puteri a lui Dumnezeu era *Elohim Tzaboath*, care înseamnă *Dumnezeul Dumnezeilor gazdelor*.

Din A 8 a ieşit A 9, *„prima creație”* şi numele celei de-a noua puteri a lui Dumnezeu era *Shaddai, El Chai*, care înseamnă *omnipotent*.

Din A 9 a ieşit A 10, *„primul regat”* şi numele celei de-a zecea puteri a lui Dumnezeu era *Adonai Melekh*, care înseamnă *Dumnezeu*.

Din A 10 a ieşit B 1, *„a doua coroană”* şi astfel a fost creată lumea lui *Briah*.

Cele zece emanații de la A 1 la A 10 sunt numite Creațiile Creației.

Cabaliştii le numeau *cele zece rădăcini ale copacului vieții*. Ele sunt aşezate în forma unei figuri umane numită Adam Qadmon (Kadmon), omul care a fost făcut din noroi, omul universal prototipic. În lumea lui *Atziluth*, puterile lui Dumnezeu se manifestă pur. Aceste zece radiații pure şi perfecte nu coboară în lumile inferioare ci reflectă asupra substanțelor din lumile inferioare.

Din prima, Lumea lui *Atziluth*, acestea reflectă în cea de-a doua Lume, cea a lui *Briah*. Deoarece reflecția nu are strălucirea imaginii originale, în Lumea lui Briah cele zece radiații îşi pierd o parte din puterea lor infinită. O reflecție este întotdeauna identică cu lucrul reflectat doar că este mai ştearsă.

În cea de-a doua Lume, de la B 1 la B 10, ordinea sferelor reprezintă numele, dar cele zece cercuri de lumină sunt mai puțin strălucitoare şi mai tangibile, şi aici sunt numite cele zece spirite, creaturi divine care asistă la stabilirea ordinii şi a inteligenței în Univers. După cum am observat deja, B 1 s-a născut din A 10 şi este inclus în toate sferele care îi sunt superioare. Din B 1 vor ieşi nouă globuri, B 2, B 3, B 4, B 5, B 6, B 7, B 8, B 9 şi B 10, care alcătuiesc *Lumea lui Briah*. Aceste zece subdiviziuni sunt de fapt cele zece puteri ale *lui Atziluth* reflectate în substanța acestei lumi.

B 1 este conducătorul acestei Lumi deoarece conține celelalte inele din lumea sa şi inelele celei de-a treia şi de-a patra Lumi, C şi D. În *Lumea lui Briah* cele Zece sfere de lumină sunt numite arhanghelii lui Briah.

Ordinea puterilor lor

Din A 10 a ieşit B 1, cea de-a doua coroană care este numită *Metatron* şi înseamnă îngerul prezenței.

Din B1 a ieşit B 2, cea de-a doua înțelepciune care este numită *Raziel* şi care este zeitatea care i-a dezvăluit *misterele cabalistice* lui Adam.

Din B 2 a ieşit B 3, cea de-a doua înțelegere (*inteligența*) care este numită *Tsaphkiel, contemplarea* lui Dumnezeu.

Din B 3 a ieşit B 4, cea de-a doua milă care este numită *Tsadkiel, Justiția* lui Dumnezeu.

Din B 4 a ieşit B 5, cea de-*a doua severitate* care este numită *Samael, severitatea* lui Dumnezeu.

Din B 5 a ieşit B 6, cea de-*a doua frumusețe* care este numită *Michael, frumusețea* (*strălucirea*) lui Dumnezeu.

Din B 6 a ieşit B 7, cea de-*a doua victorie* care este numită *Haniel, grația* lui Dumnezeu.

Din B 7 a ieşit B 8, cea de-*a doua glorie* care este numită *Raphael*, doctorul divin.

Din B 8 a ieşit B 9, cea de-*a doua creație*, care este numită *Gabriel*, zeul om.

Din B 9 a ieşit B 10, cel de-*al doilea regat* care este numit *Sandalphon*, Mesia.

Din B 10 a ieşit C 1, cea de-*a treia coroană* şi astfel a apărut *Lumea lui Yetzirah.*

Cei zece arhangheli *ai lui Briah* sunt zece ființe spirituale menite să folosească cele zece puteri ale lui Dumnezeu care există în lumea lui *Atziluth*, care înconjoară întreaga Lume a Creației. Toate lucrurile care trăiesc în lumile inferioare există mai întâi în aceste inele intangibile din Sferele Superioare, astfel încât creația este procesul care face ca tangibilul să devină intangibil prin extinderea intangibilului în diverse rate vibratorii. Cele zece globuri ale puterii lui Briah se oglindesc în cea de-a treia Lume a lui *Yetzirah*, unde devin un Zodiac spiritual şi invizibil care se află în spatele centurii de constelații.

În această a treia lume sunt zece globuri din lumea originală a lui Atziluth, care sunt limitate însă au putere în comparație cu starea de substanță în care trăieşte omul.

În cea de-a treia lume, de la C 1 la C 10, globurile devin ierarhii ale creaturilor celeste şi sunt numite *Corurile Yetzirah*.

Toate acestea sunt incluse în C 1 care reprezintă puterea care controlează lumea lui Yetzirath şi care include în interiorul său întreaga Lume D.

Ordinea acestor globuri şi numele ierarhiilor care le alcătuiesc sunt date mai jos :

Din B 10 a ieşit C 1, cea de-a treia coroană; ierarhia este Cherubim, *Chaioth Ha Kadosh*, animalele sfinte.

Din C 1 a ieşit C 2, cea de-a treia coroană; ierarhia este Cherubim, *Orphanim*, roțile.

Din C 2 a ieşit C 3, cea de-a treia înțelegere; ierarhia este Tronurile, *Aralim*, cele puternice.

Din C 3 a ieşit C 4, cea de-a treia milă; ierarhia este Domniile sau Dominările, *Chashmalim*, cele strălucite.

Din C 4 a ieşit C 5, cea de-a treia severitate; ierarhia sa este puterea, *Seraphim*, şerpii.

Din C 5 a ieşit C 6, cea de-*a treia frumusețe*; ierarhia este *virtutea, Melachim, regii.*

Din C 6 a ieşit C 7, cea de-*a treia victorie*; ierarhia este *Elohim, zeii.*

Din C 7 a ieşit C 8, cea de-a treia glorie; ierarhia este *arhanghelii, Ben Elohim, fiii lui Dumnezeu.*

Din C 8 a ieşit C 9, cea de-*a treia creație*; ierarhia este numită *îngerii, Cherubim, improvizațiile fiilor.*

Din C 9 a ieşit C 10, cel de-*al treilea regat*; ierarhia este *omenirea, Ishim, sufletele oamenilor drepți.*

Din C 10 a ieşit D 1, cea de-*a patra coroană* şi astfel a fost creată *lumea lui Assiah.*

Din lumea lui Yetzirah, lumina celor zece sfere se reflectă în lumea lui *Assiah*, care este cea mai joasă dintre cele patru. Cele zece globuri ale lumii lui *Atziluth* iau aici forma unei materii fizice iar astfel a fost creat sistemul sideral. Lumea lui *Assiah* sau lumea elementală a substanței este cea în care a coborât omenirea când a fost izgonit Adam.

Grădina lui Eden reprezintă cele trei lumi spirituale iar din cauza păcatelor sale omul a fost forțat să coboare în sfera substanței.

Toate forțele spirituale ale lumii superioare A, B, C sunt distorsionate şi perverse atunci când coboară în cea de-a patra lume şi au ca rezultat crearea demonilor care corespund spiritelor bune din lumile spirituale.

În misterele antice, materia era considerată sursa răului iar spiritul sursa binelui, deoarece materia inhibă şi limitează astfel încât omul nu îşi poate recunoaşte potențialele divine.

Deoarece materia nu lasă omenirea să aibă parte de darul din naştere, aceasta este numită adversarul, puterea răului. Cea de-a patra lume, D este lumea sistemelor solare care nu cuprinde doar pământul ci toate sistemele solare din Univers.

PLANUL ACTIVITĂŢII DIVINE

Cele trei sephiroturi
Cele treizeci şi două de poteci ale înţelepciunii

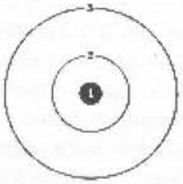

Potrivit cabaliştilor, Viaţa Creatorului Suprem se află în fiecare substanţă, în spaţiu şi în timp, dar din raţiuni grafice cel suprem este limitat de cercul trei, care poate fi numit *„linia de limită a existenţei divine"*. Viaţa divină se află în cercul 3 şi este concentrată în punctul 1 care devine astfel personificarea vieţii impersonale şi este numit *„prima coroană"*. Forţele creatoare care trec prin punctul 1 se manifestă ca universul obiectiv în spaţiul intermediar, cercul 2.

Exista mai multe păreri cu privire la aranjarea globurilor acestei lumi, de la D 1 la D 10. Conducătorul acestei lumi este D 1 numit de unii şi *raiul pătimaş* sau *prima mişcare*.

Din acest foc emană Zodiacul material, D 2 care este diferit de zodiacul spiritual invizibil al lumii lui *Yetzirath*. Din Zodiacul D 2 sunt diferenţiate sferele planetelor.

Cele trei sfere ale *Lumii lui Assiah* sunt după cum urmează :

Din C 10 a ieşit D 1, cea de-*a patra coroană*; *Rashith Ha-Galagalum*, prima mişcare, noroiul care reprezintă începutul universului material.

Din D 1 a ieşit D 2, cea de-a patra înţelepciune; *Masloth, Zodiacul, cele şase stele fixe.*

Din D 2 a ieşit D 3, cea de-*a patra înţelegere*; *Shabbathai, Sfera lui Saturn.*

Din D 3 a ieşit D 4, cea de-*a patra milă*; *Tzedeg, Sfera lui Jupiter.*

Din D 4 a ieşit D 5, cea de-*a patra severitate; Madim, sfera lui Marte.*

Din D 5 a ieşit D 6, cea de-*a patra frumuseţe; Shemesh, Sfera Soarelui.*

Din D 6 a ieşit D 7, cea de-*a patra victorie; Nogah, Sfera lui Venus.*

Din D 7 a ieşit D 8, cea de-*a patra glorie; Kokab, Sfera lui Mercur.*

Din D 8 a ieşit D 9, cea de-*a patra creaţie; Levanah, Sfera Lunii.*

Din D 9 a ieşit D 10, cel de-*al patrulea regat, Cholom Yosodoth, Sfera celor patru elemente.*

Copacul Sephirotic al lui Kirher

Înserând încă o sferă înaintea primei sfere, respectiv Primum Mobile, Kircher mută toate sferele mai jos cu o poziţie fapt care are ca rezultat eliminarea sferei elementelor şi transformarea sferei D 10 în sfera Lunii.

În *Lumea lui Assiah* se pot găsi demonii şi ademenitorii. Acestea sunt reflecţii ale celor zece globuri ale lui Atziluth, însă datorită deformării imaginilor ce reies din substanţele brute ale lumii lui Assiah în care se proiectează, devin creaturi malefice pe care cabaliştii le numesc *„scoici"*.

Există zece ierarhii ale acestor demoni, care sunt puse în corelaţie cu cele zece ierarhii ale spiritelor bune care alcătuiesc Lumea *Yetzira*. Mai există şi zece arhidemoni care corespund celor zece arhangheli ai lui *Briah*.

Schema cabalistă a celor patru Lumi

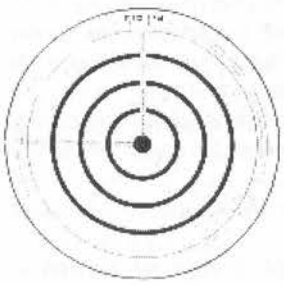

În această diagramă linia îngroşată dintre X3 şi A1 reprezintă graniţa punctului iniţial, iar cercurile concentrice din interiorul acestei linii simbolizează emanaţiile şi lumile care au luat naştere din acest punct. Acest punct se află în interiorul inelelor din exterior X1, X2 şi X3 şi reprezintă prima statornicire a unei existenţe individuale; Universul inferior simbolizat de cele 40 de cercuri concentrice din interiorul punctului arată creaţia inferioară care a evoluat având ca punct de pornire şi fiind conţinută de natura primei coroane pe care o putem numi Dumnezeu.

În această coroană trăiesc puterile divine, fiinţele celeste, lumile siderale şi omul. Nu trebuie să uităm faptul că toate inelele din interiorul

A1 trebuie să fie percepute ca fiind îngrădite de punctul de origine *(primar)*; acest punct este la rândul său încercuit de marele inel X1 sau de *„Oul auric”* al lui *Ain Soph*.

Fiecare inel conține în natura sa toate celelalte inele și este la rândul său conținut de toate inelele din exteriorul său. Astfel A1 punctul primar, controlează și conține cele 39 de inele pe care le îngrădește, toate acestea luând parte la natura sa în funcție de poziția pe care o ocupă. Prin urmare, întreaga zonă de la A 1 la D 10 inclusiv reprezintă punctul inițial iar inelele simbolizează segmentările care au avut loc în interiorul său și creațiile care au luat naștere din el după stabilirea sa în mijlocul naturii abstracte a lui Ain Soph.

Puterile inelelor cresc spre centrul diagramei deoarece puterea este măsurată cu ajutorul numărului de lucruri aflate sub controlul fiecărui inel. Astfel fiecare inel controlează inelele din interiorul său și este la rândul său controlat de cele din exteriorul său. În timp ce A1 controlează 39 de inele în afara inelului său, B1 controlează doar 29 de inele cu excepția propriului său inel. Prin urmare A1 este mai puternic decât B1.

Deoarece cel mai mare grad de soliditate sau de permanență spirituală se află la circumferință și cel mai înalt grad de densitate materială este în centrul diagramei, pe măsură li se diminuează puterea, inelele devin din ce în ce mai materiale.

Astfel D10 simbolizează elementele chimice actuale de pe pământ.

Nivelul vibrațiilor crește pe măsură ce inelele se apropie de centru. Vibrația lui A2 este mai mică decât cea a lui A1 însă mai mare decât cea a lui A3.

A1 este cea mai înaltă iar D10 este cea mai joasă sferă a creației. Deși A1, Conducătorul Creației, controlează cercurile marcate cu A, B, C și D, acest inel reprezintă mai puțin decât cele trei cercuri ale lui Ain Soph, X1, X2 și X3 și prin urmare este controlat la rândul său de inefabilul creator din substanța căruia a luat ființă.

Magicienii negri folosesc demonii și alte creaturi de acest gen pentru a le sprijini eforturile infame, însă odată cu trecerea timpului demonii îi distrug pe cei care fac legământ cu ei.

Cele zece ordine ale demonilor și arhidemonilor din lumea lui Assiah sunt următoarele :

D 1, *coroana malefică*; ierarhia este numită *Thaumiel*, replica lui Dumnezeu sau ordinul celor cu două capete; arhidemonii sunt *Satana și Moloch*.

După D 1 urmează D 2, *înțelepciunea malefică*; ierarhia este numită *Chaigidiel* sau cei care *împiedică trecerea*; arhidemonul este *Adam Belial*.

După D 2 urmează D 3, *înțelegerea malefică*; ierarhia poartă numele de *Satharial*, *tăinuirea lui Dumnezeu* iar arhidemonul este *Lucifuge*.

După D 3 urmează D 4, *milostenia malefică*; ierarhia se numește *Gamchicoth* sau ordinul celor care tulbură ordinea; arhidemonul este *Astaroth*.

După D 4 urmează D 5, *asprimea malefică*; ierarhia poartă numele de *Golab* sau *ordinul celor care dau foc* și incendiază; arhidemonul este *Asmodeus*.

După D 5 urmează D 6, *frumusețea malefică*; ierarhia este numită *Togarini* sau *ordinul certăreților*, arhidemonul este *Belphegor*.

După D 6 urmează D 7, *victoria malefică*; ierarhia poartă numele de *Harab Serap* sau *corbul* de care te poți dispensa; arhidemonul este *Baal Chanan*.

După D 7 urmează D 8, *gloria malefică*; ierarhia este numită *Samael* sau ordinul celor care *încâlcesc treburile*; arhidemonul este *Adramelek*.

După D 8 urmează D 9, *temelia malefică*; ierarhia poartă numele de *Gamaliel* sau ordinul celor *obsceni*; arhidemonul este *Lilith*.

După D 9 urmează D 10, *regatul malefic*; ierarhia este numită *Nahemoth* sau *ordinul celor impuri*; arhidemonul este *Nahema*.

Cabaliștii afirmă că lumile, inteligențele și ierarhiile au fost înființate în conformitate cu viziunea lui Ezekiel.

Lumea lui Atziluth este simbolizată *de omul* din viziunea lui Ezekiel, *Lumea lui Briah de tron*, *Lumea lui Yetzirah de cer* iar *Lumea lui Assiah de creaturile vii*. Aceste sfere reprezintă roțile din interiorul roților profetului. Cabaliștii au fixat câte o figură umană în fiecare din cele patru lumi : A1 reprezintă capul iar A10 picioarele omului lui Atziluth; B1 reprezintă capul iar B10 reprezintă picioarele lui Briah; C1 reprezintă capul iar C10 picioarele lui Yetzirah; D1 reprezintă capul iar D10 picioarele lui Assiah. Aceștia patru sunt numiți *„oamenii celor patru lumi”*; se spune că aceștia sunt androgini și reprezintă prototipurile omenirii.

Se crede că, la fel ca Universul, *corpul omului este expresia materială a zece globuri sau sfere de lumină*. Prin urmare omul este numit *microcosmos sau lumea mică*, creat după imaginea lumii mari din care face parte. Cabaliștii au reprezentat și un om universal misterios cu capul la A1 și picioarele la D10. Probabil că aceasta este semnificația secretă a omului din visul lui Nabucodonosor, cu *capul în Lumea lui Atziluth, braţele şi mâinile în Lumea lui Briah, sistemul reproducător în Lumea lui Yetzirah iar picioarele în Lumea lui Assiah.*

Acesta este marele om al Zoharului, despre care Eliphas Levi scrie:

„La început suntem surprinşi de profunditatea noţiunilor şi de sublima simplitate a imaginilor Zoharului.

Se spune că ştiinţa echilibrului reprezintă rezolvarea misterelor ştiinţei oculte. Forţele neechilibrate pier în vid.

Aşa au trecut în neființă şi regii din lumea de demult şi prinții giganților. Au căzut precum copacii fără rădăcină şi nu le-am mai găsit locul.

Datorită acestui conflict al acestor forțe neechilibrate Pământul devastat a rămas gol şi fără formă până când Spiritul lui Dumnezeu i-a găsit un loc în Rai şi a împuţinat numărul apelor.

Toate aspiraţiile Naturii aveau ca scop unitatea formei sau sinteza vie *(prin echilibrarea forțelor, iar fața lui Dumnezeu, învăluită în lumină, se ridica deasupra mărilor vaste şi se reflecta în apele lor).* Cei doi ochi ai săi erau vizibili, străluceau şi semănau cu nişte raze de lumină care se încrucişau cu cele ale reflecţiei. Sprânceana şi ochii lui Dumnezeu formau un triunghi în rai iar reflecţia sa forma un al doilea triunghi pe suprafaţa apei. Aşa a apărut numărul şase *(şi dublul triunghi),* simbolic pentru Creaţia Universală."

Textul, care ar fi fost neinteligibil în forma sa originală, este tradus aici cu ajutorul interpretării.

Autorul subliniază faptul că forma umană pe care i-o atribuie zeităţii este doar o imagine a semnificaţiei sale şi că Dumnezeu nu poate fi reprezentat cu ajutorul gândirii omului sau prin orice alt mijloc.

Pascal a spus că :

„Dumnezeu este un cerc, al cărui centru este peste tot, şi a cărui circumferinţă nu se află nicăieri".

Dar cum ne putem imagina un cerc fără circumferinţa sa?

Zoharul preia antiteza acestei imagini paradoxale şi ar spune mai degrabă că circumferinţa se află pretutindeni şi cercul este cel care nu poate fi găsit nicăieri.

Totuşi în această carte echilibrul universal al lucrurilor este comparat cu un cântar şi nu cu un cerc. Se menţionează faptul că echilibrul se găseşte pretutindeni şi că acelaşi lucru este valabil şi pentru punctul central unde este suspendată balanţa.

Zoharul *pare în consecinţă mult mai profund decât Pascal.*

„Zoharul reprezintă Geneza Luminii *iar* Sepher Yetzirah reprezintă Scara Adevărului.

Cele 32 de simboluri absolute ale vorbirii sunt numerele şi literele. Fiecare literă dă naştere unui număr, unei idei şi unei forme astfel încât matematica poate fi aplicată inclusiv formelor şi ideilor în virtutea unor rapoarte şi unor corespondenţe perfecte. Cu ajutorul cunoştinţelor din Sepher Yetzirah mintea omului învaţă să se sprijine pe adevăr şi pe raţiune; aici găsim o explicaţie logică pentru orice formă de progres, progres posibil datorită evoluţiei numerelor.

Astfel Zoharul reprezintă *Adevărul absolut* în timp ce Sepher Yetzirah ne pune la dispoziţie metoda prin care putem dobândi acest adevăr şi ne învaţă să-l aplicăm." (*Istoria Magiei*)

Prin aşezarea omului la punctul D10 este dezvăluită adevărata sa natură. Acesta există în patru lumi, din care una singură este vizibilă. Este subliniat faptul că părţile şi membrele sale din planul material reprezintă, prin analogie, ierarhii şi inteligenţe în lumile superioare.

Legea întrepătrunderii este din nou evidentă.

Deşi în interiorul omului se află întregul univers (*cele 43 de sfere se întrepătrund cu D10*) el nu este conştient de acest lucru deoarece nu poate exercita nici o formă de control asupra lucrurilor sau fiinţelor care îi sunt superioare. Toate aceste sfere superioare domină omul într-o anumită măsură după cum demonstrează funcţiile şi activităţile sale.

Moartea intervine ca urmare a abaterii impulsurilor vieţii inelelor superioare departe de corpurile inferioare.

„Controlul inelelor transcendentale asupra propriei lor reflecţii materiale poartă numele de viaţă iar spiritul omului este, în realitate, un nume atribuit inteligenţelor sale, inteligenţe care se concentrează asupra substanţei printr-un punct numit ego, punct care se află chiar în mijlocul lor. X 1 se află în afara graniţelor oului auric uman şi această diagramă devine o secţiune încrucişată a constituţiei omului sau a constituţiei cosmice dacă este pusă în corelaţie cu Universul. Cu ajutorul tainelor secrete ale şcolii cabaliste, omul poate învăţa să parcurgă inelele până ce se întoarce la Ain Soph. Procesul prin care se poate realiza acest lucru poartă numele de cele cincizeci de porţi ale luminii.”

Kircher, cabalistul iezuit, a afirmat că Moise a trecut prin 49 din cele 50 de porţi şi că numai Iisus a putut trece de poarta cu numărul 50.

Cea de-a treia ediţie a lui *Sepher Yetzirah* a fost tradusă din ebraică de Wynn Westcott, care a adăugat la cele cincizeci de porţi ale inteligenţei, care emană din Binah, cea de-a doua Sephira.

Sursa de informaţie este *„Oedipus Aegyptiacus”*, de Kircher. Porţile sunt împărţite în şase ordine dintre care primele patru au câte zece subdiviziuni iar a cincea şi a şasea au doar una.

Primul ordin al porţilor este numit elementar iar împărţirile zonelor urmează: (1) *haos*, prima materie; (2) *lipsite de forme*, vide, lipsite de viaţă; (3) *abisul*; (4) *originea elementelor*; (5) *pământul*; (6) *apa*; (7) *aerul*; (8) *focul*; (9) *diferenţa calităţilor*; (10) *amestecul şi combinaţia*.

Cel de-al doilea ordin este numit decada evoluţiei iar subdiviziunile sale sunt: (11) *diferenţierea mineralelor*; (12) *apariţia principiilor vegetale*; (13) *seminţele din amestec*; (14) *ierburile şi copacii*; (15) *fructificarea în viaţa vegetală*; (16) *originea formelor inferioare ale vieţii animale*; (17) *apariţia insectelor şi a reptilelor*; (18) *peştii şi viaţa vertebrată din ape*; (19) *păsările şi vertebratele din aer*; (20) *patrupezii*, *animalele vertebrate de pe pământ*.

Cel de-al treilea ordin se numeşte decada omenirii iar categoriile sale sunt: (21) *apariţia omului*; (22) *corpul omenesc material; (23) sufletul uman; (24) misterul lui Adam şi al Evei; (25) omul complet şi microcosmosul*; (26) *darul feţelor omeneşti*; (27) *darul celor cinci puteri către suflet*; (28) *Adam Kadmon, omul ceresc*; (29) *fiinţele angelice*; (30) *omul în imaginea lui Dumnezeu*.

Cel de-al patrulea ordin se numeşte *lumea sferelor* iar categoriile sale sunt următoarele: (31) *raiul Lunii*; (32) *raiul lui Mercur*; (33) *raiul lui Venus*; (34) *raiul Soarelui*; (35) *raiul lui Marte*; (36) *raiul lui Jupiter*; (37) *raiul lui Saturn*; (38) *firmamentul*; (39) *prima mişcare*; (40) *raiul empiric*.

Cel de-al cincilea ordin se numeşte *lumea angelică* iar subdiviziunile sale sunt: (41) *Ishim - fiii focului*; (42) *Orphanim - Cherubim*; (43) *Aralim - Tronurile*; (44) *Chashmalim - Dominions (Domnii)*; (45) *Seraphim - Virtuţile*; (46) *Malachim - Puterile*; (47) *Elohim - Principiile*; (48) *Ben Elohim - Îngerii*; (49) *Cherubim - Arhanghelii*. (*ordinul îngerilor este un subiect controversat iar orânduirea de mai sus diferă de cea care a fost acceptată în alte secţiuni ale acestui volum. Rabinii nu sunt de acord cu această secvenţă a numelor angelice*).

Cel de-al şaselea ordin, arhetipul constă doar dintr-o poartă: (50) *Dumnezeu, Ain Soph*, el care nu a fost văzut de nici un ochi muritor. Cea de-a cincizecea poartă porneşte de la Creaţie spre principiul creativ iar cel care trece prin ea se întoarce în condiţia nelimitată şi necondiţionată a tuturor lucrurilor.

Aceste porţi dezvăluie un anumit proces evolutiv iar rabinii au declarat că cel care atinge cel mai mare grad de înţelegere trebuie să treacă prin toate ordinele acestei vieţi, fiecare dintre ele constituind câte o poartă în acel spirit, trecând din lumea inferioară în cea superioară.

Copacul (Arborele) Sephirothic

Arborele Sephiroth poate fi considerat un compendium foarte valoros al filosofiei secrete, care era iniţial sufletul şi spiritul lui Chasidism.

Cabala (Quabbalah) *este o moştenire nepreţuită a Israelului*, dar în fiecare an, cei care îi înţeleg principiile, sunt din ce în ce mai puţini.

Evreii de astăzi, care nu-şi dau seama de profunzimea acestor doctrine, sunt foarte ignoranţi, moderni, şi consideră Cabala ca fiind un rău care trebuie doborât sau o superstiţie ridicolă care a supravieţuit magiei din epoca întunecată.

Fără această cheie pe care o oferă Cabala, misterele spirituale ale Vechiului şi Noului Testament vor rămâne nedesluşite.

Arborele Sephirothic este alcătuit din zece globuri care sunt aranjate în trei colane verticale şi sunt legate prin 22 de canale.

Cele zece globuri sunt numite Sephiroth, iar lor le sunt atribuite numerele de la 1 la 10.

Cele trei coloane care susţin Arborele Sephirothic

Cele trei colane sunt numite *milă, severitate şi blândeţe*, şi reprezintă puteri reconciliante.

Coloanele mai reprezintă: *înţelepciunea, puterea şi frumuseţea*, care formează suportul Universului, căci este scris că fundaţia tuturor lucrurilor este copacul. Cele douăzeci şi două de canale sunt literele alfabetului ebraic şi sunt atribuite pachetului de cărţi simbolice de Tarot.

Eliphas Levi declară că prin aranjarea cărţilor de Tarot potrivit unei anumite ordini, omul poate descoperi multe lucruri cu privire la Dumnezeu, universul său şi el. Când cele zece numere care aparţin globurilor sunt combinate cu cele de 22 de litere, rezultatul este suma 32, număr care aparţine cărărilor cabalistice ale înţelepciunii. Aceste cărări care sunt asociate uneori cu cei 32 de dinţi din gură, sau cu cei 32 de nervi ai creierului divin, sunt analoage celor 32 de grade ale masoneriei, care ridică candidatul la demnitatea unui prinţ.

Cabaliştii consideră important faptul că în Scripturile ebraice originale numele lui Dumnezeu ar trebui să apară de 32 de ori în primul capitol al Genezei *(în traducerile din engleză ale Bibliei numele apare de 33 de ori)*. În analiza mistică a corpului omenesc, potrivit rabinilor, cele 32 de segmente conduc spre templul înţelepciunii, craniul.

Cei patru arbori (copaci) cabalistici descrişi în capitolul precedent au fost combinaţi mai târziu de iniţiaţii evrei într-o singură diagramă şi au fost denumiţi nu numai Sephirothuri ci şi arhetipuri sau Adam. Conform unor autorităţi, acesta este Adam cel ceresc şi nu un om terestru, a cărui creaţie este descrisă în capitolele de la începutul Genezei.

Din substanţele acestui om divin a fost format universul. În el va rămâne şi va continua substanţa sa primară.

Zeitatea nu este conţinută în Sephiroth, care reprezintă doar nişte vehicule ale esenţei creative.

Adolph Franck aseamănă Sephiroth-urile cu nişte globuri de sticlă care sunt umplute cu o lumină pură de culoarea sferelor sale dar a cărei natură esenţială rămâne neschimbată.

Cei zece arbori Sephiroţi care compun trupul prototipic al lui Adam, numerele care au legătură cu ei şi părţile universului cărora le corespund, sunt următoarele :

No.	SEPHIROTH	UNIVERSUL	ALTERNATIVA
1	Kether- coroana	Primum Mobile	Raiul
2	Chochmah-înţelepciunea	Zodiacul	Primum Mobile
3	Binah -înţelegerea	Saturn	Zodiacul
4	Chesed-milostenia	Jupiter	Saturn
5	Geburah-asprimea	Marte	Jupiter
6	Tiphereth-frumuseţea	Soarele	Marte
7	Netsah-victoria	Venus	Soarele
8	Hod-gloria	Mercur	Venus
9	Jesod-temelia	Luna	Mercur
10	Malkhuth-regatul	Elementele	Luna

Trebuie să subliniem faptul că Sephiroth-urile şi trăsăturile care le-au fost atribuite, ca şi tetractysurile pitagoreicilor, sunt doar nişte simboluri ale universului cosmic cu multitudinea sa de părţi.

Adevăratul înţeles al acestor embleme nu trebuie neapărat să fie dezvăluit prin scris sau prin vorbire, ci trebuie considerat rezultatul studiului şi al meditaţiei.

În *Sepher ha Zohar* este scris că există o doctrină scrisă, care poate fi văzută de toţi oamenii. Cei care ştiu să înţeleagă, nu se uită la veşmânt, ci la ceea ce se află dincolo de el, la codul filosofic şi intelectual. Cei mai înţelepţi dintre toţi, servitorii regelui ceresc, se uită la doctrina spirituală care este eterna rădăcină a tuturor legilor.

Cu privire la acest adevăr Eliphas Levi declară că: *„nimeni nu poate intra în casa secretă a înţelepciunii dacă nu poartă pelerina lui Apollonius of Tyana şi dacă nu duce în mână lampa lui Hermes"*.

Pelerina simbolizează calităţile de stăpânire de sine pe care trebuie să le aibă căutătorul iar lampa care arde în continuu reprezintă mintea iluminată şi intelectul perfect echilibrat, fără de care nu pot fi rezolvate misterele celor antici.

Arborele Sephirothic este înfăţişat uneori ca un trup omenesc care stabileşte identitatea adevărată a omului ceresc, - *Adam Kadmon* -, ideea Universului.

Cele trei globuri divine sunt considerate analoge celor zece membri sacri ai lui *Protogonos*, potrivit următoarei orânduiri: *Kether* este *coroana capului prototipic* şi se referă probabil la glanda pineală; *Chochmah* şi *Binah* reprezintă *emisferele dreaptă* şi *stângă* a creierului omenesc; *Chesed* şi *Gerburah* reprezintă *brațul drept* şi respectiv *brațul stâng* şi simbolizează membrele creatoare active ale Marelui Om; *Tiphereth* reprezintă *inima* şi potrivit unora toate măruntaiele; *Netsah* şi *Hod* reprezintă *piciorul drept* şi respectiv *piciorul stâng* sau *stâlpii de susținere a lumii*; *Jesod* reprezintă *sistemul reproducător* sau *temelia*; *Malkhuth* reprezintă *tălpile piciorului*; *Jesod* este considerat *sistemul reproducător masculin* iar *Malkhuth* este *sistemul reproducător feminin*.

Marele om reprezentat astfel este imaginea imensă din visul lui Nabucodonosor, cu capul de aur, brațele şi pieptul de argint, corpul de alamă, picioarele de fier şi tălpile de argilă.

Cabaliştii medievali le-au mai atribuit câte una din cele zece porunci şi câte o zecime din Scripturi fiecăreia din cele 22 de litere.

În ceea ce priveşte emanațiile din Kether, care se stabilesc ca triadele puterilor creative, numite în *Sepher ha Zohar* trei capete care au câte trei fețe, H. P. Blavatsky scrie :

„Acesta a fost primul Sephiroth care le conține în el pe celelalte nouă Sephiroth sau inteligențe. În unitatea şi totalitatea lor acestea reprezintă omul arhetipal, *Adam Kadmon*, πρωτόγονος, care în individualitatea sa este dual sau bisexual, grecescul *Didumos*, deoarece el este prototipul omenirii. Astfel obținem cele trei trinități, fiecare conținând câte un cap. În primul cap sau față îl găsim pe Sephira, androginul, în vârful triunghiului superior, care emite Hachama sau înțelepciunea, o potență masculină şi activă numită şi Jah, הי - şi apoi Binah, הניב, sau *Inteligența*, potența feminină şi pasivă, care este reprezentată de numele Jehovah יהוה."

Cei patru arbori Sephirothici

Cele patruzeci de cercuri concentrice care sunt tăiate circular, reprezentate în capitolul precedent, sunt aranjate aici ca patru copaci, fiecare constând din zece cercuri. Aceşti copaci (*arbori sephiroți*) dezvăluie organizarea ierarhiilor care controlează destinele creației.

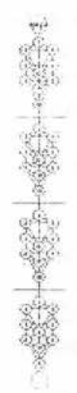

Copacii sunt la fel în toate cele patru lumi, dar puterile care se află în globuri se exprimă diferit prin substanța fiecărei lumi, astfel rezultând unele deosebiri.

Acestea trei formează prima trinitatea sau *prima față* a lui Sephiroth. Această triadă emana *Hesed*, דסה, sau mila, o potență activă masculină care este numită şi El şi din care emană *Geburah,* הרובג, sau justiția numită şi Eloha, o potență feminină şi pasivă; din uniunea acestor două a ieşit *Tiphereth* טפארת, frumusețea, clemența, Soarele spiritual cunoscut sub numele divin de Elohim şi astfel s-a format cea de-a doua triadă. Acestea emană, la rândul lor, potența masculină *Netzah*, הצנ, fermitatea sau Jehovah Sabaoth care a dat naştere potenței feminine pasive, Hod, דוה, splendoarea sau Elohim Sabaoth; cele două au produs *Jesod*, דוסי, fundația care au produs *El-Chai*, şi astfel s-a format cea de-a treia trinitate. Cel de-al zecelea Sephiroth este mai degrabă o pereche şi este reprezentat în diagrame ca cercul cel mai jos. El este *Malchuth* sau regatul, תוכלמ, şi *Shekinah*, הניכש, numit şi *Adonai* şi *Cherubim* printre gazdele angelice. Prima triadă este *Lumea intelectuală*; cea de-a doua este *Lumea percepției*, iar cea de-a treia este *Lumea materială*.

Printre cabalişti există o clasificare a Arborelui Sephirothic în cinci părți, în care distribuirea globurilor are loc în ordinea următoare:

(1) *Macroprosophus,* sau marea față este denumirea aplicată lui *Kether*, care este primul şi cel mai slăvit Sephiroth, şi care include cele nouă potențe ale lui Sephiroth.

(2) *Abba,* Marele Tată este denumirea dată lui *Chochmah - Înțelepciunea Universală*, prima emanare a lui Kether, dar potrivit lui Ibn Gebirol, Chochmah reprezintă Fiul, Logos sau Lumea care s-a născut din uniunea lui Kether cu Binah.

(3) *Aima,* Marea mamă, este numele atribuit lui Binah, sau cea de-a treia Sephira, care este o denumire cunoscută. Acesta este Duhul Sfânt din a cărui corp s-au născut generațiile următoare. Aceasta îi corespunde Demiurgului Femeie.

(4) *Microprosopul* este compus din şase Sephiroți: Chesed, Geburah, Tiphereth, Netsah, Hod şi Jesod. *Microprosopul* este numit Adam sau *Zauir Anpin, iar Macroprosopul*, sau Adam Superior este numit *Arikh Anpin.*

Primul Adam este reprezentat de steaua cu şase vârfuri, sau triunghiurile întrepătrunse ale lui Zion, şi prin cele şase fețe ale cubului.

Acesta reprezintă direcțiile nord, este, sud, vest, sus și jos și cele șase zile ale Creației.

În lista care cuprinde părțile Microprosophus, MacGregor-Mathers o include și pe Binah, ca fiind partea superioară a primului Adam, constituția sa devenind astfel septenară.

Dacă Microprosophus este considerat ca fiind alcătuit din șase părți, atunci globurile sale sunt analoge celor șase zile ale Creației iar cel de-al zecelea glob, Malkhuth, este analog celorlalte.

(5) *Mireasa* lui *Microprosopului* este Malchuth (*Malkuth*) - centrul Sephiroth-ului, constituția sa cuaternară fiind alcătuită din unirea celor patru elemente. Aceasta este Eva cea divină care este scoasă dintr-o parte a *Microprosopului* și care combină potențele copacului cabalist într-o singură sferă care poate fi numită om.

Un tabel al corespondențelor Sephiroth

din *„Collectio Operum"*, de Fludd.

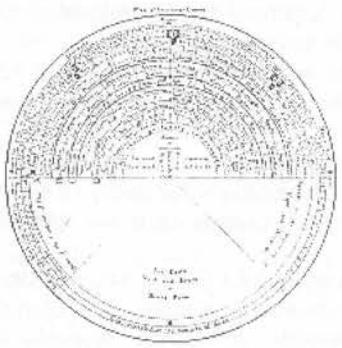

Diagrama alăturată a fost tradusă din latină și este considerată ca având o valoare unică pentru studenții Cabalei; acesta este un exemplu de-al lui Robert Fludd despre asamblarea acestor corespondențe. Acesta este unul dintre cei mai eminenți conspiratori și masoni. De fapt a fost numit *„primul conspirator englez"*. Fludd a scris mai multe documente valoroase cu privire la Enigma conspiratorilor. Cea mai importantă dintre lucrările sale a fost publicată în același timp cu cele ale lui Bacon, a lui Shakespeare și a primilor autori conspiratori.

Arborele sephirothic al cabaliștilor

Tradus din *„Oedipus Aegyptiacus", de Kircher*

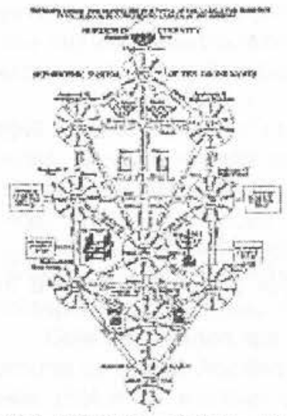

După ce am demonstrat că acești cabaliști au împărțit Universul în patru Lumi, fiecare fiind alcătuită din zece sfere, este necesar să vedem cum au fost aranjate cele zece sfere ale fiecărei Lumi în ceea ce se numește copacul sephirothic. Acest copac este alcătuit din zece cercuri, care reprezintă numerele de la 1 la 20 și care sunt conectate prin 22 de canale, cele 22 de litere ale alfabetului ebraic. Cele zece numere împreună cu cele 22 de litere au ca rezultat numărul ocult 32, care potrivit lui *Mishna*, simbolizează cele 32 de cărări ale înțelepciunii. Potrivit cabaliștilor, literele și numerele reprezintă cheia spre cunoaștere căci printr-un sistem secret de aranjare a acestora sunt dezvăluite misterele Creației. Din acest motiv ele sunt numite *cărările înțelepciunii*. Faptul ocult este ascuns cu grijă în cele 32 de grade ale masoneriei.

Există câte un copac în fiecare dintre cele trei lumi despre care am vorbit în capitolul precedent.

Primul se află în Lumea lui *Atziluth* iar cele zece cercuri reprezintă cele zece globuri de lumină care se află în mijlocul lui *Ain Soph*. Puterile și trăsăturile acestui copac sunt reflectate în fiecare dintre aceste trei lumi inferioare. Forma copacului rămâne la fel dar puterea sa se diminuează pe măsură ce acesta coboară. Pentru a-și complica și mai mult doctrina, cabaliștii au creat un alt arbore, care este compus din celelalte sephirothuri din celelalte lumi, și care este alcătuit din zece globuri. În acest arbore au fost condensate toate tainele literaturii cabalistice.

Potrivit misterelor Sephirothice, *ordinul creației* sau *fulgerul de lumină divină* circulă prin cele patru lumi conform ordinelor emanațiilor divine. Acesta este descris astfel: din Ain Soph, din nimic și din tot, din potența eternă și necondiționată s-a născut *Macroprosop*, fața cea lungă despre care s-a scris:

„în creierul său există zilnic treisprezece mii de miriade ale lumii care îşi trag existenţa din el şi care sunt ţinute în el."(vezi *The Greater Holy Assembly*)

Macroprosop-ului, voinţa direcţionată a lui Ain Soph, îi corespunde lui Kether, coroana lui Sephiroth, şi acesta dă naştere la cele nouă sfere a căror sumă o reprezintă. Cele 22 de litere din alfabetul ebraic, prin diverse combinaţii prin care au fost stabilite legile universului, constituie sceptrul *Macroprosopului*.

Din androginul etern şi antic, *Kether*, a ieşit *Chochmah*, Marele Tată şi *Binah*, Marea Mamă. Aceştia doi mai sunt numiţi *Abba* şi *Aima*, respectiv primul mascul şi prima femelă, prototipurile sexelor. Ei corespund primelor două litere ale numelui sacru Jehovah, יהוה, IHVH. Tatăl este י Yod, iar Mama este ה sau He. Abba şi Aima simbolizează activităţile creative ale Universului şi acestea se află în lumea creativă a lui Briah.

În *Sepher ha Zohar* este scris :

„Prin urmare toate lucrurile sunt stabilite prin egalitatea bărbatului şi a femeii. Căci dacă nu ar fi aşa, cum ar rezista acestea? Acest început este Tatăl tuturor lucrurilor; Tatăl tuturor taţilor; amândoi sunt legaţi unul de celălalt, iar o cărare străluceşte în cealaltă. Chochmah, înţelepciunea, este Tatăl, iar Binah, Înţelegerea (Inteligenţa), este Mama."

Există diferite păreri cu privire la relaţiile dintre părţile primei triade. Unii dintre cabalişti, inclusiv Ibn Gebirol, consideră că Kether este Tatăl, Binah este Mama iar Chochmah este Fiul. În această orânduire, înţelepciunea, care este trăsătura fiului devine creatoarea sferelor inferioare.

Simbolul lui *Binah* este porumbelul, o emblemă corespunzătoare instinctului matern al mamei universale.

Datorită acestei asemănări cu triada creativă a trinităţii creştinilor, cabaliştii au rearanjat primul Arbore Sephiroth şi i-au adăugat un punct misterios numit *Daath*, care era o a unsprezecea Sephira.

Acest punct se află pe linia orizontală, care îi uneşte pe Chochmah şi Binah şi traversează linia verticală care îi uneşte pe Kether şi Tiphereth. Cu toate că *Daath* nu este menţionat de primii cabalişti, acesta este un element important, iar adăugarea sa la Arborele Sephirothic nu a fost făcută fără realizarea importanţei unei astfel de acţiuni.

Dacă Chochmah este considerat energia activă şi inteligentă a lui Kether, iar Binah capacitatea receptivă a lui Kether, atunci *Daath* devine *gândul*, care fiind creat de Chochmah, curge în Binah. Postularea lui *Daath* clarifică problema trinităţii creative, căci aici el este reprezentat ca fiind alcătuit din Chochmah Tatăl, Binah, Mama şi *Daath, Cuvântul,* prin care au fost create lumile.

Isaac Myer micşorează valoarea importanţei lui *Daath* şi este de părere că acesta este un subterfugiu pentru a ascunde faptul că Kether şi nu Chochmah este adevăratul Tată a triadei creative. Acesta nu încearcă să dea o explicaţie satisfăcătoare pentru simbolismul acestei Sephira.

Potrivit concepţiei originale, din unirea Tatălui divin şi a Mamei divine a ieşit *Microprosophus* - care se află în lumea lui Yetzirath şi care corespunde literei ו, sau Vau, a Marelui nume.

Cele şase puteri ale *Microprosop-ului* curg din şi sunt conţinute în propria lor sursă. Acestea alcătuiesc sferele planetelor sacre; numele lor este Elohim şi acestea se mişcă pe faţa adâncului. Cea de-a zecea Sephira, Malkhuth, Regatul, este descrisă ca fiind Mireasa lui Adam iar acesteia îi este atribuită litera ה, sau He, ultima literă din numele sacru.

Locaşul lui Malkhuth este cea de-a patra Lume, Assiah, şi este alcătuit din toate puterile superioare care sunt reflectate în elementele sferei terestre. Astfel copacul cabalistic se extinde în cele patru lumi, iar ramurile şi rădăcinile sale se află în *Macroprosop*.

Cele trei coloane verticale sprijină sistemul universal care este reprezentat de copacul Sephirothic. Stâlpul central îşi are fundaţia în Kether, cel etern. Acesta trece prin Sephira *Daath* şi apoi prin Tiphereth şi Jesod, iar capătul de jos se sprijină pe fundaţia lui Malkhuth, ultimul din cele zece globuri.

Adevăratul sprijin al stâlpului central este echilibrul. Acesta demonstrează cum zeitatea se manifestă prin emanarea polilor de expresie din mijlocul său dar rămâne eliberată de iluzia polarităţii.

Dacă numele celor patru Sephiroth, care sunt legate de această coloană, sunt adăugate (1+6+9+10), suma lor este 26, numărul lui Jehovah. (vezi chapter on *Pythagorean Mathematics*.)

Coloana de pe stânga, care se numeşte Jachin îşi are fundaţia pe Chochmah, înţelepciunea lui Dumnezeu. Cele trei globuri care sunt suspendate din el sunt toate potenţe masculine.

Coloana din stânga se numeşte Bohasz. Cele trei globuri sunt potențe feminine şi receptive deoarece sunt fondate în înțelegere *(inteligență)*, care este o potență receptivă şi maternă. Înțelepciunea este considerată radiantă iar înțelegerea *(inteligența)* este considerată receptivă.

Cei trei stâlpi sunt uniți în Malkhuth, unde se află toate puterile din lumile superioare.

Cele patru globuri din coloana centrală dezvăluie funcția puterii creative din diferitele lumi.

În prima Lume *puterea creativă* este voința, *cauza divină*; în cea de-a doua Lume *puterea creativă este Daath, Cuvântul* care a ieşit din gândul divin; în cea de-a treia Lume puterea creativă este *Tiphereth – Soarele,* sau punctul dintre Dumnezeu şi Natură; în ultima Lume, a cărui sistem reproductiv are poli negativi şi poli pozitivi, *Jesod* este masculul iar *Malkhuth* este femela.

În copacul sephirothic al lui Kircher trebuie notat că ornamentele templului apar în diferite părți ale diagramei. Acestea indică existența unei relații directe între Casa sacră a lui Dumnezeu şi Univers, relație care trebuie considerată că existentă între zeitatea prin activitatea căreia este creată Lumea.

Dacă lumea ştiințifică modernă şi-ar da seama de adevărata profunzime a acestor deducții filosofice ale anticilor, atunci ea ar şti că cei care au construit Cabala posedă o cunoaştere a Planului celest, care poate fi comparată cu cea a savanților moderni.

Tetragrammaton sau numele din patru litere al lui Dumnezeu, atunci când este scris יהוה, se pronunță Jehovah. Prima literă este germenele, viața, flacăra, cauza şi reprezintă cele mai fundamentale embleme falice evreieşti.

Valoarea sa numerică este zece şi se crede că unu le conține pe cele zece. În Cabala, *Yod* este de fapt trei *Yods,* dintre care primul este începutul, al doilea este centrul, iar al treilea este sfârşitul. Tronul său este Sephira Chochmah, care apoi ajunge în Binah. Binah este prima ה, *He.* Rezultatul acestei uniri este Tiphereth, care este ו *Vau,* a cărui putere este 6 şi simbolizează cele şase membre ale lui Adam. ה final este Malkhuth, Mama inferioară, care ia parte la potențele Mamei divine, care este primul ה He. Prin aranjarea celor patru litere ale Tetragrammaton într-o coloană verticală, este produsă o figură care se aseamănă cu corpul omenesc. *Yod* reprezintă *capul, primul He* reprezintă *brațele şi umerii, Vau* simbolizează *corpul* iar *He final* reprezintă *şoldurile şi picioarele.* Dacă literele ebraice sunt schimbate în

echivalenți din engleză, analogia nu se va strica. Prin inserarea literei ש, *Shin,* în mijlocul numelui Jehovah se formează cuvântul *Jehoshua, Yod He Schin Vau He,* sau Dumnezeul Bărbat şi Femeie, יהשוה.

Potrivit lui Eliphas Levi, în misterele cabalistice, numele Jehova este scris prin unirea a 24 de puncte, 24 de puteri dinaintea tronului.

Se crede că numele puterii răului este semnul inversat al lui Jehovah (vezi *Transcendental Magic*).

Albert Pike scrie despre marele cuvânt:

„Adevăratul cuvânt al unui mason poate fi găsit în înțelesul ascuns şi profund al numelui inefabil al zeității, pe care Dumnezeu i L-a comunicat lui Moise. Acest înțeles a fost pierdut de cei care au vrut să-L ascundă. Adevărata pronunțare a numelui era o taină în care se afla secretul profund al înțelesului său. În acest înțeles este inclus tot adevărul care poate fi cunoscut de către oameni cu privire la natura lui Dumnezeu". (vezi *Morals and Dogma*)

Sephirothul în forma unui sistem solar

din *„Indian Antiquities"* de Maurice

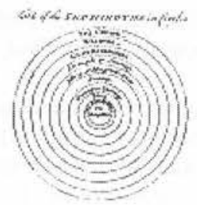

Thomas Maurice reproduce această inscripție care reprezintă modificarea copacului din pagina precedentă. Sephiroth-urile descresc în mărime pe măsură ce descresc în putere şi în demnitate. Astfel Coroana este cea mai mare şi le include pe toate, iar Regatul reprezintă Universul fizic şi are cea mai puțină importanță.

Secrete cabalistice cu privire la crearea omului

Henrie Stephen, în lucrarea sa *„A World of Wonders"*, care a fost publicată în 1607, menționează un călugăr al Sf. Antoniu care a declarat că atunci când a fost în Ierusalim patriarhul acelui oraş i-a arătat nişte coaste ale cuvântului devenit carne şi nişte raze din steaua din Betleem, degetul unui heruvim, ritul unui serafim, coarnele lui Moise şi o cutie care conţinea suflul lui Hristos ??!

Nu este dificil să ne imaginăm reacţia pe care au avut-o unii înţelepţi acelor timpuri când au auzit că heruvimii au unghii care încolţesc, deoarece aceste fiinţe simbolizează Scriptura, potrivit Sfântului Augustin, circumferinţa cea mai îndepărtată a raiului, potrivit lui Philo Judaeus, şi înţelepciunea lui Dumnezeu, potrivit spuselor unora dintre conducătorii bisericii.

Confuzia principiilor divine cu figurile alegorice care au fost create pentru a simboliza aceste principii astfel încât ele să poată fi înţelese şi de neiniţiaţi a avut drept consecinţă deformarea radicală a adevărurilor spirituale.

Conceptele atât de absurde precum acestea împiedică oamenii să înţeleagă Vechiul şi Noul Testament şi adevăratul lor simbolism.

Omul nu va fi capabil să descopere adevărul decât atunci când va reuşi să descâlcească capacitatea sa de a raţiona din plasa de absurdităţi în care a fost prins secole la rând.

Vechiul Testament conţine nu numai tradiţionala poveste referitoare la Geneza Lumii şi a omului ci şi secretele iniţiaţilor egipteni cu privire la geneza Zeului-Om şi misterul renaşterii sale cu ajutorul filosofiei.

Deşi este cunoscut faptul că Moise a mai scris câteva alte lucrări în afară de cele care îi sunt atribuite în general, scrierile care circulă în prezent ca fiind chipurile a şasea şi a şaptea carte ale lui Moise nu sunt în realitate decât nişte tratate false de magie neagră băgate pe gât persoanelor credule din Evul Mediu.

Ne surprinde faptul că din sutele de milioane de studenţi ai scrierilor sfinte doar o mână de oameni au acordat atenţia cuvenită sublimelor învăţături esoterice ale lui Sod.

Persoanele care sunt familiarizate cu cele trei procese cabaliste denumite Gematria, Notarikon şi Temurah pot descoperi cu uşurinţă multe dintre adevărurile secrete ale fizicii pe care o cunoşteau evreii din antichitate.

Gematria se referă nu numai la schimbarea literelor cu echivalenţii lor numerici ci şi la metoda de a determina, cu ajutorul unei analize, a măsurătorilor sale, intenţia mistică cu care a fost construită o clădire sau oricare alt obiect.

S. L. MacGregor-Mathers ne dă următorul exemplu în care se aplică această metodă: *„Pasajul din Geneză XVIII, 2 VHNH SHLSHH, Vehenna Shalisha şi „Iată, priviţi cei trei bărbaţi!" echivalează ca valoare numerică cu ALV MIKAL GBRIAL VRPAL, Elo Mikhael Gabriel Ve-Raphael, „Aceştia sunt Mihail, Gavril şi Rafael".* Pentru fiecare frază care dă 701.

„Dacă presupunem că laturile unui scalen au 11, 9 şi respectiv 6 centimetri, un triunghi cu asemenea dimensiuni reprezintă simbolul lui Iehova deoarece suma celor trei laturi are sale este 26, adică valoarea numerică a cuvântului ebraic IHVH."

Gematria conţine şi sistemul de descoperire a înţelesului ascuns al unui cuvânt; această metodă constă în analizarea mărimii şi aranjării liniilor care au fost întrebuinţate la formarea diverselor litere.

Atât grecii cât şi evreii foloseau Gematria.

Cărţile Noului Testament, în special cele atribuite Sfântului Ioan, conţin multe exemple referitoare la întrebuinţarea acestei metode. Nicephorus Callistus a afirmat că Evanghelia după Sfântul Ioan a fost descoperită într-o peşteră sub templul din Ierusalim şi că volumul respectiv fusese ascuns acolo cu mult înainte de începerea erei creştine.

Existenţa unor materiale intercalate în cea de-a patra Evanghelie confirmă (NU) bănuiala conform căreia cartea a fost scrisă iniţial (NU) fără vreo referinţă specifică la un bărbat cu numele de Iisus; cuvintele care i-au fost atribuite lui Isus erau în realitate nişte discursuri mistice ţinute de personificarea Minţii Universale. Şi celelalte scrieri, Epistolele şi Apocalipsa, sunt şi ele învăluite într-un văl de mister.

Cu ajutorul metodei Notarikon, fiecare literă dintr-un cuvânt poate deveni litera iniţială a altui cuvânt. Astfel pornind de la Brashith, primul cuvânt din cartea Genezei, se pot extrage şase cuvinte care înseamnă că: *„la început Elohim a crezut că Israel îi va accepta poruncile"*.

MacGregor-Mathers dă încă şase exemple de Notarikon care sunt derivate din cuvântul de mai sus, lucru descoperit de Solomon Meir Ben Moses, un cabalist medieval.

Pornind de la faimosul acrostih care i-a fost atribuit lui Sibyl, Sfântul Augustin a derivat cuvântul ΙΧΘΥΣ, cuvânt care a fost extins în fraza *„Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul"* cu ajutorul metodei Notarikon. Tot prin intermediul acestei metode litera iniţială, finală sau literele din mijlocul unui cuvânt dintr-o propoziţie pot fi grupate astfel încât să formeze un cuvânt nou. De exemplu Amen, ἀμήν, poate fi extras din ארנימלרנאטז, ceea ce înseamnă: *„Dumnezeu este Regele nostru cel credincios"*.

Deoarece au introdus aceste dispozitive criptice în scrierile lor sacre, preoţii din antichitate le-au interzis discipolilor lor să traducă, să rescrie sau să publice conţinutul acestor cărţi.

Temurah conţine mai multe sisteme cu ajutorul cărora diverse litere pot fi înlocuite cu altele potrivit unor tabele sau unor aranjamente matematice.

Astfel alfabetul poate fi divizat în două părți egale și scris în linii orizontale astfel încât literele din rândul de jos să poată fi schimbate cu cele din rândul de sus și vice-versa.

Literele care alcătuiesc cuvântul Kuzu pot fi schimbate cu IHVH sau Tetragrammaton.

O altă metodă Temurah constă în simpla rearanjare a literelor, שתיה reprezintă piatra care se află în centrul lumii, punct din care pământul s-a împrăștiat în toate părțile.

CHEILE/PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE CABALEI DESPRE CREAREA OMULUI

Viziunea Lui Ezekiel

Gematria, Notarikon și Temurah

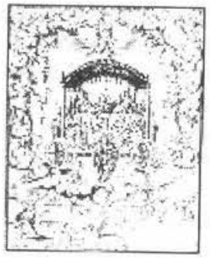

Această tăbliță, care a fost preluată din prima Biblie protestantă publicată în Spania, prezintă trăsura lui Iehova sau Mercavah, care i-a apărut lui Ezekiel în apropierea râului Chebar. Profetul a văzut patru creaturi ciudate (E), fiecare cu câte patru capete, patru aripi, și copite de bronz ca cele de vită. A mai văzut patru roți (F) care aveau ochi. Spațiul dintre heruvimi și roți era umplut cu cărbuni de foc. Deasupra, pe trăsură, se afla un tron pe care stătea un chip asemănător cu cel al unui om (H). Ezekiel a căzut în genunchi când a văzut că trăsura era înconjurată de un vârtej de nori și de flăcări (A,B,C). O mână (K) s-a întins din nori și o voce i-a ordonat profetului să mănânce (*să-l asimileze pentru cunoaștere în mintea sa*) pergamentul care se afla în mâna respectivă.

Misticii consideră că roțile care sprijineau tronul lui Dumnezeu reprezintă orbitele planetelor (*rukalinii*) și că întreaga trăsură simbolizează sistemul solar. Unul dintre segmentele Cabalei, cel care se ocupă cu artele și cu științele, poartă denumire de *Mercavah*.

În Zohar este scris că tronul celest din viziunea lui Ezekiel reprezintă legea tradițională iar chipul de om aflat pe tron legea scrisă.

Philo Judaeus, atunci când descrie heruvimii de pe Arca Făgăduinței, afirmă că aceste figuri sunt de fapt o aluzie la rotațiile cerului, unul dintre heruvimi reprezentând circumferința exterioară iar celălalt Sfera interioară.

Față în față, cei doi îngeri simbolizează cele două emisfere ale lumii. Sabia în flăcări a Îngerului din Geneză reprezintă mișcarea centrală a corpurilor celeste. Aceasta reprezintă probabil și razele solare.

Temurah poate consta și dintr-o simplă anagramă; de exemplu, cuvântul englezesc *„live”*. Poate fi inversat, transformându-se astfel în *„evil”*. Aceste metode se numără printre cele mai complicate și cele mai profunde dispozitive ale rabinilor din antichitate.

Printre savanții teologici există convingerea că traducerile scrierilor din Scriptură, care au fost acceptate până în zilele noastre, nu exprimă ceea ce era scris în documentele inițiale.

„După prima copie a Cărții lui Dumnezeu - scrie H. P. Blavatsky -, după ce a fost editată și publicată de Hilkiah, această copie a dispărut, iar Ezra a trebuit să facă o nouă Biblie pe care a terminat-o Judas Maccabeus; când aceasta a fost copiată din litere crestate în litere pătrate a fost modificată foarte mult; Masorah a terminat munca de distrugere; acum avem un text care nu are 900 de ani vechime și care abundă în omisiuni, interpolări și perversiuni premeditate.” (vezi *Isis Unveiled.*)

Prof. Crawford Howell Toy din Harvard notează :

„Au fost copiate și recopiate manuscrise de către scribi care nu numai că au greșit litere și cuvinte dar au și introdus lucruri noi în text, sau au combinat într-un manuscris scrierile diferitor oameni; astfel de exemple se găsesc mai ales în Micah și Jeremiah, și în profețiile care au numele de Isaia și Zachariah."(vezi *Judaism and Christianity*)

Oare starea în care se află acum Sfânta Biblie reprezintă un efort de a-i zăpăci pe cei neinițiați și de a ascunde mai bine secretele Tannaimului ebraic?

Lumea creștină nu a fost niciodată în posesia acestor documente care conțin doctrina secretă a Israelului.

Dacă cabaliștii au presupus corect că aceste cărți pierdute ale misterelor lui Moise au fost țesute în materialul lui Torah, atunci scripturile sunt într-adevăr niște cărți care conțin alte cărți.

În cercurile rabinilor predomină părerea că creștinismul nu a înțeles niciodată Vechiul Testament și că probabil nu îl va înțelege niciodată.

De fapt există sentimentul că Vechiul Testament este exclusiv bunul credinţei ebraice; creştinii, după ce i-au persecutat aspru pe evrei, ei folosesc anumite libertăţi când este vorba despre scrierile ebraice sacre.

Dacă creştinii doresc să folosească Scripturile ebraice, ei ar trebui să încerce să facă acest lucru cu un anumit grad de inteligenţă.

Elohim

În deschiderea capitolului Geneză se afirmă că: *„după ce a fost creată lumina şi după ce aceasta a fost separată de întuneric, cei şapte Elohim au despărţit apele care se aflau sub firmament de cele care se aflau deasupra sa. După ce au creat Universul inferior în acord cu învăţăturile esoterice ale misterelor hinduşilor, egiptenilor şi grecilor, Elohim şi-au îndreptat atenţia asupra creării florei şi a faunei şi în cele din urmă a omului"*,.

Iar Dumnezeu a spus: *„să-l facem pe om după chipul nostru, după asemănarea noastră"*.

Aşa că Dumnezeu a creat Bărbatul Om după chipul Său şi apoi a creat şi Femeia.

Iar Dumnezeu i-a binecuvântat şi le-a spus :

,,fiţi rodnici, înmulţiţi-vă şi îmbogăţiţi pământul!"

Luaţi în considerare folosirea pronumelor în fragmentul de mai sus :

„exemplul perfect de literatură engleză".

Când cuvântul ebraic, plural şi androgin, Elohim, a fost tradus în cuvântul singular şi lipsit de sex, Dumnezeu, capitolele din Geneză au început să-şi piardă din înţeles. Poate că aceştia se temeau de faptul că acest cuvânt ar fi fost tradus corect ca *„agenţii creativi ai bărbatului şi ai femeii"*, iar creştinii ar fi fost acuzaţi, pe bună dreptate, de faptul că venerează o pluralitate de zei, deşi au afirmat de multe ori că sunt monoteişti.

Forma de plural a pronumelor *„us şi our"* dezvăluie natura panteistă a divinităţii.

Constituţia androgină a lui Elohim este dezvăluită în următorul verset în care Dumnezeu spune că a creat omul după chipul Său: cel de bărbat şi cel de femeie; aceasta este o lovitură de moarte dată conceptului conform căruia Dumnezeu este o putere masculină, aşa cum a fost pictat de Michelangelo în Capela Sextină.

Atunci Elohim le porunceşte acestor fiinţe să fie rodnice. Nici principiul masculin nici cel feminin nu existau în stare separată.

Să analizăm şi cuvântul *„replenish"*. Prefixul re denotă *„înapoi într-o stare sau poziţie anterioară"* sau *„repetiţia sau restaurarea"*. (vezi *Webster's International Dictionary*, 1926).

Această aluzie la faptul a omenirea a existat înainte de crearea omului descrisă în Geneză este evidentă pentru orice cititor al Scripturii.

O analiză a dicţionarelor, enciclopediilor şi comentariilor Bibliei dezvăluie faptul că forma de plural a cuvântului Elohim nu poate fi înţeleasă de autori şi de editori.

New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge rezumă după cum urmează controversa cu privire la forma de plural a lui Elohim:

„Acesta înseamnă doar acum sau a însemnat dintotdeauna pluralitatea fiinţei divine?"

Un dicţionar al Bibliei, editat de James Hastings, conţine următoarea concluzie care face auzite sentimentele unor etimologi ai Bibliei :

„Folosirea pluralului Elohim este greu de explicat."

Dr. Havernick consideră că forma de plural Elohim simbolizează abundenţa şi bogăţia care există în fiinţa divină. Declaraţia sa, care apare în *The Popular and Critical Bible Encyclopaedia*, este reprezentativă pentru eforturile care au fost făcute pentru a dejuca acest cuvânt.

International Standard Bible Dictionary consideră că explicaţiile oferite de teologii moderni dintre care cea a lui Dr. Havernick este un exemplu bun, au fost prea ingenioase pentru a fi concepute de evrei şi că acest cuvânt reprezintă supravieţuirea unui stadiu politeist al gândului semit.

Jewish Encyclopedia sprijină această părere şi încheie cu următoarea declaraţie :

„în ceea ce priveşte această concluzie tradiţiile epigrafice, materiale şi folclorice aduc o rază de lumină asupra acestei păreri şi dovedesc că semiţii sunt de origine politeistă."

Diverse şcoli de filozofie, atât ebraice cât şi creştine au oferit explicaţii erudite a identităţii lui Adam. În acest om primordial neoplatoniştii au recunoscut ideea platoniciană a omenirii, arhetipul sau tiparul omului.

Philo Judaeus considera că Adam reprezintă mintea omenească care putea înţelege toate creaturile dar nu şi misterul propriei sale naturi. Adam a fost asemănat şi cu monada pitagoreică care, prin virtutea stării sale de unitate perfectă, putea să locuiască în sfera edenică.

Când, printr-un proces asemănător celui de fisiune monada devenea pereche, simbolul neînţelegerii şi al deziluziei, creatura care rezulta era exilată din casa celestă. Astfel omul dublu a fost izgonit din Paradis, care aparţinea creaţiilor nedivizate iar la porţile lumii cauzale au fost puşi de pază o sabie şi un înger.

În consecinţă, doar după restabilirea unităţii dinlăuntrul său omul îşi poate redobândi starea spirituală primară.

Cei patru Adami

Potrivit lui Isarim, doctrina secretă a Israelului vorbea de patru Adami, iar fiecare dintre aceştia locuia într-una din cele patru lumi cabalistice.

Primul, Adam cel ceresc locuia în Sfera Atziluth iar în natura sa existau toate puterile spirituale şi materiale.

Cel de-al doilea Adam locuia în Sfera Briah. Ca şi primul Adam, această fiinţă era androgină, iar cea de-a zecea împărţire a corpului său corespundea bisericii din Israel, care a strivit capul şarpelui.

Cel de-al treilea Adam era şi el androgin şi era înconjurat de un corp de lumină. El locuia în Sfera Yetzirah.

Cel de-al patrulea Adam locuia în Sfera Assiah, iar omul spiritual s-a îmbrăcat în piele. El era considerat un singur individ cu toate că exista o separare între natura sa şi corpul său fizic. Într-unul dintre ele era încarnată potenţa masculină iar în celălalt potenţa feminină.

Natura universală a lui Adam este dezvăluită în diferite poveşti despre substanţele din care se presupunea că era format acesta.

Se credea că lutul din care a fost făcut Adam provenea din cele şapte lumi. Deoarece aceste planuri au refuzat să dea din propria lor substanţă, Creatorul a luat cu forţa elementele de care avea nevoie pentru a-l crea pe Adam. Sf. Augustin a descoperit un Notarikon în numele lui Adam. El a arătat că cele patru litere, A-D-A-M, reprezintă primele litere ale celor patru cuvinte *Anatole Dysis Arktos Mesembria*, care sunt numele greceşti pentru cele patru colţuri ale lumii.

Acelaşi autor îl consideră pe Adam un prototip al lui Hristos căci scrie:

„Adam doarme pentru ca Eva să poată fi creată. Hristos moare pentru ca Biserica să poată fi construită. În timp ce Adam doarme, Eva este creată lângă el. Atunci când Hristos moare se formează Biserica. Adam era chipul celui ce avea să vină.”

În opera sa recentă intitulată *„Iudaismul”,* George Foote Moore descrie proporţiile omului Adamic :

„El era o masă imensă care umplea toată Lumea. Lutul din care a fost alcătuit corpul său a fost adunat din toate părţile lumii sau din locul viitorului altar. Un mai mare interes prezintă noţiunea potrivit căreia omul a fost creat androgin. R. Samuel bar Nahman afirmă că atunci când Dumnezeu a creat omul, l-a creat cu două feţe (םיפוערפ ויד); apoi l-a tăiat în două şi a făcut două coloane vertebrale, câte una pentru fiecare chip. Potrivit Zoharului există două fiinţe cu numele de Adam: prima este o fiinţă divină care a ieşit din întuneric şi a creat-o pe cea de-a doua, sau pe Adam cel terestru, după înfăţişarea sa. Omul celest reprezintă sfera cauzală care este asemănată cu o personalitate gigantică datorită puterii sale divine; gnosticii consideră că membrele sale sunt elementele esenţiale ale existenţei.

Adam a fost reprezentat cu două feţe pentru a sugera că o faţă se privea pe sine în timp ce cealaltă se uita la întinderea vastă a Cosmosului în care urma să se scufunde.

Din punct de vedere filosofic, Adam poate fi simbolul naturii spirituale a omului, natură androgină care nu se descompune.

Omul de rând nu înţelege mare lucru referitor la această a doua natură a sa. Aşa cum spiritul conţine materia în interiorul naturii sale şi reprezintă atât sursa cât şi starea ce poartă numele de „materie” ,

Eva întruchipează partea inferioară sau muritoare care are doar o existenţă temporală în cadrul creaţiei spirituale.

Reprezentând aspectul inferior al omului, Eva este partea care ispiteşte; conspirând cu şarpele, ea a făcut ca Adam să se scufunde într-o stare de transă astfel încât să nu mai fie conştient de natura sa superioară.

Când Adam s-a trezit, a dormit foarte mult timp deoarece el nu mai era spirit ci corp; natura sa fusese deja separată, adevăratul Adam rămânând în Paradis în timp ce natura inferioară a lui Adam s-a încarnat într-un organism material (Eva) şi a început să hoinărească în întunericul existenţei muritoare.

Se pare că urmaşii lui Mohamed au intuit cu mai multă acurateţe decât alte secte adevărata însemnătate mistică a paradisului deoarece şi-au dat seama că înainte ca omul să fie izgonit el nu a locuit într-o grădină fizică de pe pământ ci într-o sferă înaltă (lumea îngerilor) stropită de patru şuvoaie mistice.

După izgonirea sa din Rai, Adam a poposit pe insula Ceylon; anumite secte hinduse consideră această insulă sacră deoarece sunt de părere că aceasta era unită cu pământul printr-un pod şi că aceasta este locaţia Edenului de unde a migrat rasa umană. Potrivit „Nopţilor Arabice", amprenta lui Adam mai poate fi văzută pe vârful muntelui de pe insula Ceylon. Conform legendelor islamice, Adam s-a reunit mai târziu cu soţia sa, iar după moartea sa corpul i-a fost adus la Ierusalim.

Cuvântul Adam reprezintă o specie sau o rasă şi Adam a fost considerat un individ datorită numeroaselor interpretări complet eronate. La fel ca macrocosmosul, Adam reprezintă imensul androgin sau chiar Demiurgul; la fel ca microcosmosul, el este creaţia Demiurgului iar în interiorul naturii microcosmosului Demiurgul a aşezat toate calităţile şi puterile pe care le poseda El însuşi.

Demiurgul totuşi nu era nemuritor, şi prin urmare nu i-a putut conferi această calitate nici lui Adam.

Potrivit legendei, Demiurgul a încercat din răsputeri să-l împiedice să afle că este incomplet, la fel ca şi Creatorul său.

Omul adamic a avut toate calităţile şi caracteristicile îngerilor care erau slujitorii Demiurgului.

Creştinii gnostici au afirmat că omenirea va fi mântuită odată cu venirea lui Nous (Mintea Universală), o fiinţă spirituală superioară Demiurgului; această Fiinţă a intrat în natura omului şi i-a conferit nemurire creaţiei demiurgului.

Simbolismul falic are o importanţă deosebită pentru misticismul evreilor din antichitate. Hargrave Jennings vede în figura lui Adam un fel de piatră care reprezintă puterea creatoare a Creatorului Divin."

Simbolismul falic are o importanţă deosebită pentru misticismul evreilor din antichitate.

Hargrave Jennings vede în figura lui Adam un fel de piatră care reprezintă puterea creatoare a Creatorului Divin.

„*În operele lui Gregorie* - scrie Jennings -, este un fragment conform căruia Noe se ruga zilnic în Arca sa înaintea trupului lui Adam, adică înaintea Phallusului, Adam fiind Phallusul primitiv, marele creator al rasei umane. Poate părea ciudat, spune el, că această rugăciune trebuie rostită zilnic înaintea trupului lui Adam dar există o tradiţie la popoarele orientale potrivit căreia Adam era controlat de Dumnezeu iar trupul lui Adam trebuia ţinut deasupra pământului până când era dus în mijlocul Pământului de un preot. Acest mijloc al pământului era muntele Moriah, Meru din India. Acest trup al lui Adam era îmbălsămat şi transmis de la tată la fiu până când în cele din urmă Lamech i-l ducea lui Noe." (vezi *Phallicism*)

Această afirmaţie clarifică oarecum afirmaţia cabaliştilor potrivit căreia în primul Adam se aflau toate sufletele izraeliţilor. Cu toate că potrivit lui *Aurea Legenda* Adam a fost îngropat cu trei seminţe ale copacului cunoaşterii în gură, trebuie luat în considerare faptul că există mai multe mituri despre acest individ.

Adam, arhetip al omenirii

Unul dintre profundele mistere ale cabalismului este cel care apare în Notarikon şi care se bazează pe literele numelui Adam, A,D,M. Aceste trei litere formează iniţialele numelor Adam, David şi Mesia. Se credea că aceste trei personalităţi conţin un singur suflet.

Acest suflet reprezintă Sufletul omenirii. Adam reprezintă sufletul care se implică, Mesia sufletul care evoluează, iar David condiţia sufletului care este numită *epigenesis*.

La fel cu anumite instituţii filosofice din Asia, misterele ebraice conţin o doctrină ciudată despre umbrele zeilor. Uitându-se în abis, Elohim îşi vedeau propriile umbre iar din aceste umbre făceau nişte creaţii inferioare.

„În reprezentarea dramatică a creării omului, în mistere - scrie anonimul maestru din Balliol College -, Elohim era reprezentat de oameni care, atunci când sculptau forma unei fiinţe Adamice, a unui om, îi făceau conturul după umbra lor sau îl modelau pe umbra lor pe perete. Astfel s-a născut arta desenului în Egipt, iar figurile hieroglifice care sunt sculptate pe monumentele egiptenilor încă se aseamănă unor umbre."

În ritualurile misterelor ebraice aveau loc ceremonii fastuoase iar diferiți actori jucau rolul puterilor creative. Lutul din care a fost modelat omul Adamic poate simboliza focul deoarece Adam are legătură cu Yod sau flacăra focului care reprezintă prima literă a numelui sacru Jehovah.

În Ioan II. 20 se spunea că *„templul a fost construit în patruzeci și șase de ani"*, afirmație în care Sf. Augustin vede un secret.

Potrivit filosofiei grecești a numerelor, valoarea numerică a numelui Adam este 46.

Adam devine astfel un model de templu căci casa omului primitiv era un *microcosmos* sau centrul Universului.

În mistere, se crede că Adam avea puterea de regenerare spirituală. În loc de a reproduce semeni asemănători sieși, cu ajutorul proceselor generative fizice, el reflecta pe o substanță umbra sa.

Noe și Arca Zodiacală

Din *„Cabala"*, de Myer

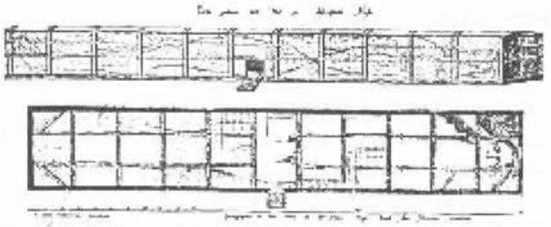

Preoții bisericii, mai ales Tertullian, Firmilian, Sf. Cyprian, Sf. Augustine și Sf. Chrysostom - considerau că Arca este un simbol al sfintei biserici catolice.

Ei credeau că Noe îl simboliza pe Hristos deoarece Noe a fost singurul om drept din generația sa, iar Hristos a fost singurul care nu a păcătuit. Hristos avea un spirit de grație înșeptit.

Noe avea șapte persoane oneste. Prin apă și lemn Noe și-a salvat familia, iar Hristos a salvat creștinii prin botez și prin cruce.

Arca a fost construită din lemn care nu putrezea. Biserica este alcătuită din oameni care nu vor muri niciodată iar această Arcă simbolizează biserica care plutește pe valurile lumii.

Diagrama de mai sus este reprodusă în *„Conspiratori"*, de Hargrave Jennings. Acest autor adaugă la diagrama care apare în *„Antiquitatum Judaicarum Libri IX"*, semnele zodiacale.

Berbecul se află la capăt iar în continuare se află Leul care ocupă cea de-a cincia secțiune a Arcăi.

Jennings atribuie tabloul care aparține ușii constelației Fecioară - Balanță - Scorpion, iar celelalte patru care rămân sunt constelațiile de la Săgetător la Pești.

Un studiu al acestui tablou dezvăluie faptul că Arca este împărțită în unsprezece secțiuni principale iar de-a lungul bazei și acoperișului fiecărei secțiuni sunt câte trei subdiviziuni. Astfel rezultă numărul sacru 33. Ocupând poziția care îi corespunde sistemului generativ, corpul omenesc va fi inscripționat pe ușa secțiunii centrale. Arca are două intrări. Prima este ușa principală care reprezintă orificiul prin care viețile animale coboară în existența fizică. Cealaltă este o fereastră mică, apropiată de coroana capului, prin care spiritul își câștigă libertatea potrivit unor ritualuri antice.

„Când androginul scorpion - Fecioară a fost separat iar Balanța armoniei a fost făcută din Scorpion și plasată între Scorpion, adică bărbat, și Fecioară, adică femeie, au apărut cele 32 de constelații sau semne pe care le știm cu toții. Arca este înaltă și are trei nivele. În chipul omului, observați despărțirea părului din mijlocul frunții și felul în care îi sunt aranjate barba, mustața și părul.(vezi *„The Qabbalah"*de Isaac Myer)

Această umbră era însuflețită și devenea o creatură vie. Aceste umbre trăiesc atât timp cât dăinuie figura originală după care au fost făcute. Atunci când ființa originală dispare, aceste umbre pier odată cu ea. Aici se află cheia creației alegorice a Evei, care a fost făcută din coasta lui Adam.

Adam care este reprezentativ pentru idee sau model, este reflectat în Universul material ca o multitudine de imagini însuflețite care o reprezintă pe Eva.

Potrivit unei alte teorii, separarea de sexe a avut loc în Sfera arhetipală.

De aici, umbrele din lumea inferioară au fost împărțite în două clase, care constau din ordine care au fost stabilite în arhetip.

În atracția aparent incomprehensibilă a unui sex față de celălalt, Platon recunoștea o forță cosmică care dorea să unească jumătățile acestei ființe arhetipale.

Împărţirea simbolică a sexelor, care este descrisă în Geneză, a fost dezbătută foarte mult timp.

Este recunoscut de către toţi savanţii că omul a fost androgin, şi putem presupune că acesta va reveni la starea sa bisexuală cândva. În ceea ce priveşte maniera în care va fi realizat acest lucru, există două teorii.

O şcoală afirmă că sufletul uman era împărţit în două *(bărbat şi femeie)* şi că bărbatul va rămâne o creatură imperfectă până când aceste părţi vor fi reunite prin acea emoţie pe care oamenii o numesc dragoste. Din acest concept s-a născut doctrina *„sufletelor pereche"* care trebuie să-şi caute timp de secole partea complementară a sufletului.

Conceptul modern de căsătorie s-a fondat pe baza acestui ideal.

Potrivit unei alte şcoli, aşa numita împărţire a sexelor a rezultat în suprimarea unui pol al fiinţei androgine pentru ca energiile vitale care se manifestă prin ea să poată fi deviate către dezvoltarea raţională a facultăţilor. Din acest punct de vedere omul este androgin şi spiritual, dar în lumea materială partea feminină a naturii omului şi partea masculină a naturii femeii sunt în stare de repaus.

Prin dezvoltarea spirituală şi cunoaşterea împărtăşită de mistere, elementul latent din fiecare natură este adus treptat într-o stare activă iar în cele din urmă fiinţa umană îşi redobândeşte echilibrul sexual.

Această teorie ridică femeia de la poziţia de supusă a bărbatului la una de egalitate totală.

Din acest punct de vedere căsătoria este considerată o tovărăşie în care două individualităţi care manifestă polarităţi opuse sunt apropiate astfel încât fiecare dintre ele să poată trezi calităţile latente din celălalt şi astfel să obţină întregirea spirituală.

Prima teorie consideră căsătoria un fel de final iar cea de-a doua susţine că această căsătorie reprezintă mijlocul care duce spre un sfârşit.

Şcolile mai profunde de filozofie au înclinat mai mult spre cea de-a doua teorie, teorie care recunoaşte puterile infinite ale deplinătăţii divine în ambele sale aspecte ale Creaţiei.

Biserica creştină timpurie în ceea ce priveşte subiectul căsătoriei

Biserica creştină se opune acestei teorii cu privire la căsătorie, susţinând că cel mai înalt grad de dezvoltare spirituală poate fi atins doar de cei care rămân virgini. Se pare că acest concept îşi are originea în

nişte secte ale gnosticilor creştini, care pretindeau că a propaga speciile umane înseamnă a spori şi a perpetua puterea Demiurgului.

Lumea inferioară era considerată o creaţie a răului care ademenea sufletele celor care se năşteau acolo şi prin urmare era o crimă să aduci pe lume noi suflete. Atunci când tatăl sau mama va sta în faţa tribunalului suprem, copiii săi îl vor acuza că i-a adus pe lume şi îi vor reproşa că el sau ea este cauza tuturor mizeriilor prin care au trecut existenţelor lor fizice. Această concepţie este întărită de alegoria lui Adam şi a Evei ale căror păcate prin care omenirea a coborât în lumea de jos sunt legate de misterul generării.

Omenirea îi datorează Tatălui Adam existenţa sa fizică şi consideră că Creatorul ei este cauza principală a tuturor nenorocirilor sale. În ziua judecăţii aceasta îşi va acuza creatorul?!

Aceste secte gnostice au o atitudine mai raţională asupra acestui subiect şi susţin că existenţa lumii de jos simbolizează faptul că creatorul suprem a creat omenirea cu un scop; ar fi fost o mare greşeală să pui la îndoială judecata creatorului.

Biserica, luându-şi dreptul de a îl corecta pe Dumnezeu în această privinţă, continua să impună celibatul, practică care avea drept consecinţă apariţia unui mare număr de nevrotici şi homosexuali. În mistere celibatul este rezervat celor care au atins un anumit grad de dezvoltare spirituală. Atunci când celibatul are loc în rândul oamenilor el devine o erezie periculoasă, care este fatală atât pentru religie cât şi pentru filozofie.

Aşa cum creştinismul a învinuit fiecare individ evreu de crucificarea lui Iisus, aceasta a învinuit fiecare membru de sex feminin. Pentru reabilitarea Evei, filosofia pretinde că alegoria simbolizează faptul că omul este tentat de emoţiile sale să se îndepărteze de calea sigură a raţiunii.

Mulţi dintre părinţii bisericii au căutat să stabilească o relaţie directă între Adam şi Hristos, micşorând astfel natura păcătoasă a strămoşului omenirii. Se crede că atunci când Sf. Augustin l-a asemănat pe Adam cu Hristos şi pe Eva cu Biserica, el nu intenţiona să stigmatizeze biserica, şi nu credea că aceasta este cauza directă a căderii omului.

Dintr-un motiv inexplicabil, religia a considerat întotdeauna că intelectualismul şi orice formă de cunoaştere sunt fatale creşterii spirituale a omului.

În drama ritualistă, care îşi are originea la egipteni, Adam a dispărut din grădina Edenului şi îl reprezintă pe omul filosofic, care a fost exilat din sfera adevărului.

Omul a căzut din cauza ignoranţei sale; grădina Edenului reprezintă casa misterelor în mijlocul căreia au crescut copacul vieţii şi copacul cunoaşterii binelui şi răului.

Omul Adam, cel izgonit, caută să treacă din curtea sanctuarului în sanctum sanctorum dar înaintea sa stă o fiinţă înarmată cu o sabie care se mişcă încet dar continuu şi care curăţă un cerc prin care omul Adamic nu poate trece.

Îngerul i se adresează căutătorului astfel :

„Omule, tu eşti făcut din lut şi în lut te vei întoarce chiar dacă ai fost creat după chipul Domnului, chiar dacă aparţii sferei formei şi chiar dacă răsuflarea care te-a însufleţit era răsuflarea formei. Tu nu poţi fi mai mult decât ceea ce eşti. Tu eşti un locuitor al lumii exterioare şi nu ai voie să intri în acest loc."

Iar Adam i-a răspuns: „De multe ori am stat în această curte şi am implorat să fiu lăsat să intru în casa Tatălui meu, iar El m-a refuzat şi m-a trimis să rătăcesc în întuneric. Este adevărat că am fost creat din lut şi că creatorul meu nu a putut să-mi transmită nemurirea sa. Nu trebuie să mă izgoneşti, căci rătăcind în întuneric am descoperit că Atotputernicul a decis ca eu să fiu salvat deoarece mi-a trimis misterele ascunse. El a fost crucificat în elementele lumii iar din trupul său a curs sângele salvării mele. Dumnezeu, intrând în Creaţia Sa, a generat un drum care duce către El. Chiar dacă Creatorul meu nu m-a putut face nemuritor, nemurirea se afla în lutul din care am fost creat. Înainte de Facerea Lumii şi de sosirea Demiurgului în Natură, viaţa eternă se imprimase în Cosmos. Acesta este semnul său, crucea. Acum nu mă vei lăsa să trec, chiar dacă am descoperit misterul facerii mele?

Iar vocea i-a răspuns: „Cel care a aflat să intre !"

Uitându-se în jur, Adam şi-a dat seama că se află într-un loc radiant, în mijlocul căruia se află un copac cu nişte fructe asemănătoare unor bijuterii, iar în jurul trunchiului său este un şarpe înaripat, încoronat cu o diademă de stele.

Şarpele era cel care vorbise.

- „Cine eşti tu?" întrebă Adam.

- „Eu", spuse Şapele, „sunt Satana; eu sunt adversarul-cel care este împotriva ta, cel care doreşte să te distrugă în faţa eternului tribunal. Eu am fost duşmanul tău din ziua în care ai

fost creat; eu te-am făcut să cazi în tentaţie; eu te-am dus în mâinile răului; eu m-am chinuit să te fac să procedezi greşit. Eu sunt păzitorul copacului cunoaşterii şi am jurat că nimeni pe care îl pot păcăli nu se va atinge de fructele sale."

Adam i-a răspuns :

„Te-am servit foarte mult timp. În ignoranţa mea ţi-am ascultat cuvintele iar ele m-au dus pe cărările tristeţii. Tu mi-ai băgat în minte visuri de putere iar când am vrut să îndeplinesc acele visuri ele mi-au adus doar durere. Tu ai semănat în mine sămânţa dorinţei iar când am dorit anumite lucruri agonia a fost singura mea răsplată.

Tu mi-ai trimis profeţi falşi şi gânduri mincinoase iar când am încercat să descopăr adevărul mi-am dat seama că legile tale sunt false, iar singura mea răsplată a fost disperarea. Nu mai vreau să am de-a face cu tine. M-am săturat de lumea ta de iluzii. Nu voi mai lucra în nelegiuire. Nu voi mai fi grădina tentaţiilor tale. Nu există fericire, pace, bine, viitor în doctrinele egoismului, urii şi ale pasiunii pe care le predici tu. Eu alung toate aceste lucruri. Eu renunţ la tine pentru totdeauna!"

Iar Şarpele îi răspunde: „Ai grijă, Adam!"; natura adversarului său şarpele dispare într-o radiere de soare iar în locul său apare un înger care străluceşte în lumină, are veşminte de aur şi aripi mari care se întind dintr-un colţ al raiului în celălalt.

Panicat, Adam îngenunchează în faţa creaturii divine.

„Eu sunt Domnul care este împotriva ta şi care te-a adus la salvare", continuă vocea.

„Cu toate că m-ai urât, vei ajunge să mă binecuvântezi, căci eu te-am condus în sfera demiurgului; eu te-am întors împotriva iluziei lumeşti; eu te-am golit de dorinţă; eu am trezit în tine sufletul nemuririi. Urmează-mă Adam, căci eu reprezint calea, viaţa, adevărul!"

O ANALIZĂ A CĂRŢILOR DE TAROT

Originea cărţilor de Tarot

Există diverse păreri cu privire la originea cărților de joc, la scopul pentru care au fost create, şi la momentul în care acestea au apărut în Europa. În lucrarea sa *„Researches into the History of Playing Cards"*, Samuel Weller Singer susținea că aceste cărți de joc au ajuns în Europa de Sud din India, prin Arabia.

Este posibil ca aceste cărți de Tarot să fi făcut parte din cunoştințele magice şi filosofice pe care le dețineau cavalerii din Saracens sau sectele mistice din Siria.

Întorcându-se în Europa, aceşti cavaleri au ascuns înțelesul secret al acestor simboluri introducând aceste cărți ca mijloc de amuzament şi de jocuri de noroc.

Pentru a sprijini această afirmație, domnul John King Van Rensselaer spune :

„Este un fapt deja stabilit că aceste cărţi au fost aduse de războinicii care se întorceau acasă care au importat multe obiceiuri din Orient; acest lucru nu contrazice declaraţiile făcute de diverşi autori care sunt de părere că ţiganii, care atunci au început să rătăcească în Europa, au adus cu ei cărţile, pe care le foloseau pentru a ghici viitorul". (vezi *The Devil's Picture Books*)

Cărțile de Tarot datează tocmai din simbolismul religios al egiptenilor antici. În remarcabila sa lucrare, *„The Gypsies"*, Samuel Roberts prezintă dovezi conform cărora aceste cărți sunt de origine egipteană.

El scrie :

„Nu se ştie cu exactitate când au ajuns ţiganii în Anglia; ei sunt observaţi pentru prima dată în legi şi în câteva statui care au fost ridicate în timpul domniei lui Henry VIII; aceştia sunt descrişi ca fiind nişte străini care se numeau egipteni şi care nu aveau nici o meserie".

O legendă relatează, după distrugerea Serapeumului din Alexandria, că :

„Preoţii s-au coalizat pentru a păstra secretele ritualurilor lui Serapis. Urmaşii lor aveau cărţi preţioase salvate din biblioteca care a ars, de exemplu Cartea lui Enoch. Aceştia au început să rătăcească pe faţa pământului, rămânând un popor distinct, care avea o limbă antică, şi cunoştinţe de magie".

Court de Gébelin credea că acest cuvânt, Tarot era derivat din două cuvinte egiptene, *Tar*, care însemna cale şi *Ro* care însemna regal. Astfel, Tarot poate fi tradus drept *„calea regală spre înțelepciune"*.

În *„History of Magic"*, P. Christian, purtătorul de cuvânt al unei societăți franceze secrete, prezintă o poveste cu privire la inițierea în misterele egiptene, în care cele 22 de cărți de Tarot erau de o mărime imensă şi alcătuiau o galerie. Oprindu-se pe rând în fața fiecărei cărți, inițiatorul descrie simbolismul acestora.

Edouard Schuré, a cărui sursă de informație este asemănătoare cu cea a lui Christian, vorbeşte despre aceeaşi ceremonie în capitolul despre *„Inițierea în misterele hermetice"*.

Deşi este posibil ca egiptenii să fi folosit cărțile de Tarot în ritualurile lor, aceşti mistici francezi nu prezintă nici o dovadă în afară de propriile lor afirmații pentru a-şi susține teoriile. Validitatea aşa numitelor cărți de Tarot egiptene care circulă şi în zilele noastre nu a fost stabilită nici în prezent. Desenele acestora sunt destul de moderne iar simbolismul lor este mai mult de influență franceză decât de influență egipteană.

Tarotul reprezintă cu siguranță un element vital în simbolismul conspiratorilor şi în *„Cartea cunoaşterii universale"* pe care pretind că o au membrii unui ordin.

Rota Mundi a lui Rosicrucians

Simbolismul
celor douăzeci şi unu de atuuri majore

Rota Mundi este un termen folosit frecvent în manifestele frăției Crucea Roşie. Printr-o rearanjare a literelor sale, cuvântul Rota devine Taro care este numele antic al acestor cărți misterioase.

W. F. C. Wigston a descoperit dovezi potrivit cărora Sir Francis Bacon a folosit simbolismul Tarotului în cifrele sale. Numerele 21, 56 şi 78 care au o legătură directă cu împărţirea pachetului de Tarot sunt folosite frecvent în criptogramele lui Sir Bacon. În *„Shakespearian Folio”*, din 1623, numele creştin al lui Lord Bacon apare de 21 de ori în pagina 56 din această carte.

Multe simboluri care apar pe cărţile de Tarot au o semnificaţie masonică. Numerologii pitagoreici vor găsi importantă relaţia care există între numerele de pe cărţi şi desenele care însoţesc aceste numere.

Cabaliştii vor fi impresionaţi de secvenţa cărţilor iar alchimiştii vor descoperi anumite embleme fără înţeles, cu excepţia uneia care poate fi folosită în chimia divină a transmutării şi regenerării.

Aşa cum grecii au plasat literele din alfabetul lor alături de numerele care le corespund pe diferite părţi ale corpului logosului lor, la fel şi cărţile de Tarot au o analogie nu numai cu părţile şi membrii Universului ci şi cu părţile corpului omenesc. Acestea reprezintă cheia constituţiei magice a omului.

Cărţile de Tarot sunt nişte hieroglife complete şi separate, iar fiecare dintre ele reprezintă un principiu, o lege, o putere sau un element al naturii diferit. Efectul unei cărţi reprezintă forţa care acţionează asupra celeilalte. Aceste cărţi pot fi considerate vocalele şi consoanele unui alfabet filosofic.

Legile care guvernează toate fenomenele sunt reprezentate de simbolurile de pe aceste cărţi ale căror valori numerice sunt egale cu echivalenţii numerici ai fenomenului.

Aşa cum fiecare structură este alcătuită din anumite părţi, cărţile de Tarot reprezintă componentele unei structuri de filozofie.

Indiferent de ştiinţa de filozofie cu care lucrează studentul, cărţile de Tarot pot fi identificate cu constituenţii esenţiali ai subiectului său iar fiecare carte poate fi asociată cu o anumită parte în funcţie de legile matematice şi filosofice.

„O persoană - scrie Eliphas Levi -, *cu ajutorul cărţilor de Tarot poate dobândi în câţiva ani cunoaşterea universală şi poate vorbi despre orice subiect cu o elocvenţă de neegalat”*.

Diversele opinii ale savanţilor eminenţi cu privire la simbolismul cărţilor de Tarot nu pot fi reconciliate.

Concluziile savanţilor Court de Gébelin şi Grand Etteila, care sunt primii care au scris despre acest subiect, nu numai că diferă radical, ci sunt şi discreditate în aceeaşi măsură de Levi.

Felul în care Levi a aranjat cărţile de Tarot a fost respins de Arthur Edward Waite şi de Paul Case, care au considerat că acesta încearcă să inducă în eroare studenţii.

Urmaşii lui Levi, mai ales Papus, Christian, Westcott şi Schuré, sunt consideraţi indivizi oneşti, dar obscuri care rătăcesc în întuneric.

Majoritatea celor care au scris despre Tarot au considerat că cele 22 de atuuri reprezintă literele alfabetului ebraic. Această presupunere se bazează pe coincidenţa faptului că ambele au 22 de părţi.

Postel, Sf. Martin şi Levi au scris cărţi împărţite în secţiuni care corespund cărţilor de Tarot.

Atuurile principale înfăţişează evenimente din cartea revelaţiei.

Apocalipsa Sf. Ion este împărţită în 22 de capitole.

Presupunând că doctrina Cabalei are soluţia ghicitorilor de Tarot, căutătorii au ignorat alte căi de cercetare.

Sarcina de a descoperi relaţia dintre cărţile de Tarot şi literele alfabetului ebraic şi cărarea înţelepciunii nu a avut nici un succes.

Cărţile portugheze

din *„Origin and History of Playing Cards”*, de Chatto

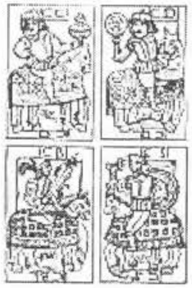

Despre pachetul de cărţi din care au fost reproduşi aceşti patru cavaleri, William Andrew Chatto scrie: *„Unele cărţi portugheze care sunt prezentate în the* „Jeux de Cartes, Tarots” *şi* „Cartes Numérales” *au înfăţişarea cărţilor orientale; mai ales perechile de Denari şi Bastani. În aceste cărţi figura circulară care reprezintă Denarii sau banii, se aseamănă cu Chakra, care apare în desenele hinduşilor. În vârful treflei se află un diamant care reprezintă o trăsătură a aceleiaşi zeităţi”*.

Sunt demne de luat în considerare şi emblemele care apar pe pachetele medievale ale masonilor şi conspiratorilor. Deoarece secretele acestor organizaţii erau ascunse în gravuri criptice, este posibil ca diagramele enigmatice să ascundă tainele politice şi filosofice ale acestor ordine. *„Introducerea”* din cărţile domnului Chatto arată un valet de inimă, care are un scut pe care se află un trandafir al conspiratorilor.

Cele 22 de cărţi de Tarot şi cele 22 de litere ale alfabetului ebraic nu pot fi sincronizate dacă nu este fixat mai întâi locul corect al cărţii zero, cartea *Le Mat, Nebunul.* Levi așază această carte între cărțile 20 și 21 și o atribuie literei ebraice Shin (ש).

Aceeași ordine este folosită și de Papus, Christian și Waite, cu toate că cel din urmă declară că această aranjare este incorectă.

Westcott consideră că această carte zero este cea de-a 22 din cărțile de Tarot.

Pe de altă parte atât Court de Gébelin cât și Paul Case așează cartea zero înaintea primei cărți numerotate, căci cartea zero trebuie să se afle înaintea cărții unu dacă luăm în considerare ordinea naturală a numerelor.

Acest lucru nu rezolvă problema căci efortul de a atribui câte o literă ebraică fiecărei cărți de Tarot nu-l conving pe domnul Waite care afirmă: *„Eu nu fac parte dintre cei care cred că există o corespondență între literele ebraice și simbolurile cărților de tarot".*

Adevărata explicație poate fi faptul că aceste cărți nu mai sunt în aceeași ordine în care erau atunci când au fost formate deoarece egiptenii ar fi putut schimba dinadins ordinea acestor cărți astfel încât secretele lor să nu fie descoperite.

Domnul Case a dezvoltat un sistem care este superior multora și care depinde de două lucruri: de acuratețea cărților de Tarot ale lui Waite și de justificarea faptului că prima literă a alfabetului ebraic a fost atribuită cărții zero. Deoarece Aleph, prima literă a alfabetului ebraic, are valoarea numerică zero, atribuirea sa cărții zero este echivalentă cu declarația că zero este egal cu litera Aleph și prin urmare este sinonimă cu numărul unu.

Court de Gébelin i-a atribuit cartea zero lui Ain Soph. Deoarece tabloul central al mesei Bembine reprezintă puterea creativă care este înconjurată de șapte triade ale divinităților, cartea zero poate simboliza puterea eternă ale cărei 21 de aspecte reprezintă niște expresii limitate. Dacă cele 21 de cărți sunt considerate forme limitate, care există în substanța abstractă a cărții zero, atunci aceasta devine numitorul lor comun.

Care literă a alfabetului ebraic este originea tuturor celorlalte litere? Răspunsul este Yod. Printre atâtea speculații, încă una nu are ce strica.

Cartea zero, *Le Mat, Nebunul,* a fost asemănată cu Universul material deoarece Sfera muritoare este lumea irealității. Universul inferior este doar o haină, un costum.

Dincolo de veșmintele nebunului se află substanța divină, iar bufonul este doar o umbră. Aceasta Lume este o *Mardi Gras*, o ceremonie a scânteilor divine.

Oare această carte zero nu a fost pusă în pachetul de cărți de Tarot pentru a-i înșela pe cei care nu pot vedea dincolo de voalul de iluzie?

Cărțile de Tarot au fost date spre păstrare de hierofanții iluminați în mâinile celor nesăbuiți și neștiutori, devenind astfel obiecte de joacă și de multe ori chiar unelte ale viciului.

Prin urmare, obiceiurile malefice ale omului au perpetuat în mod inconștient preceptele sale filosofice.

Papus scrie :

„Trebuie să admirăm înțelepciunea inițiaților care s-au folosit de viciu și au obținut, cu ajutorul acestuia, rezultate mai benefice decât virtutea."

Oare această întâmplare nu subliniază încă o dată faptul că întregul mister al cărților de Tarot stă în simbolismul cărții sale zero?

Dacă Matul este așezat înaintea primei cărți din pachet iar celelalte cărți de Tarot sunt așezate pe o linie orizontală, de la stânga la dreapta, se va observa că Nebunul se îndreaptă spre celelalte atuuri, ca și cum ar urma să treacă prin celelalte cărți. La fel ca neofitul legat la ochi, Matul este pe cale de a participa la aventura supremă; este vorba despre trecerea prin porțile Înțelepciunii Divine. Dacă cartea zero este considerată neesențială pentru majoritatea atuurilor, acest lucru distruge analogia numerică dintre aceste cărți și literele ebraice, lăsând una dintre litere fără o carte de Tarot care să-i corespundă. În acest caz se cere atribuirea literei respective unei cărți de Tarot ipotetică, numită elementele, despre care se spune că a fost desprinsă de celelalte 56 de cărți din atuurile minore. Este posibil și ca atuurile majore să fie împărțite în același fel.

Primul atu major numerotat este numit *Scamatorul* sau jonglerul; potrivit spuselor lui Court de Gébelin, această carte sugerează faptul că întregul sistem al creației nu este decât un vis, că existența reprezintă o jonglare cu elementele divine iar viața un joc de noroc. Așa-zisele miracole ale naturii nu sunt altceva decât isprăvi ale escrocheriilor cosmice. Omul este o minge mică în mâinile jonglerilor, iar mingea dispare în momentul în care el face un semn cu bagheta. Lumea nu-și dă seama că articolul care tocmai a dispărut a fost de fapt ascuns cu inteligență de jongler în podul palmei sale.

Acesta este expertul pe care Omar Khayyám îl numește *„stăpânul spectacolului".* Mesajul său este că fenomenele naturii sunt controlate de oamenii înțelepți și că aceștia nu pot fi păcăliți.

Magicianul stă în spatele unei mese pe care sunt împrăştiate mai multe obiecte, printre care şi cupa Sfântul Graal şi cupa pe care Joseph a pus-o în sacul lui Benjamin, o monedă - jertfa şi salariul conducătorului constructorilor -, şi o sabie, cea a lui Goliath; aceasta reprezintă lama mistică a filosofului care se îndeletniceşte cu separarea binelui de rău. Pălăria magicianului are forma unei luminiscențe cosmice şi simbolizează prima mişcare a Creației.

Mâna sa dreaptă arată spre Pământ iar în mâna stângă se află bagheta lui Iacob şi ramura care înmugureşte, coloana vertebrală a omului încununată cu globul inteligenței creatoare. În cărțile de Tarot pseudo egiptene magicianul poartă un *uraeus* sau o fâşie de aur în jurul frunții, masa din fața sa are forma unui cub perfect iar cercul său este reprezentat de şarpele eternității care-şi mănâncă propria sa coadă.

Al doilea atu major numerotat este Papesa sau femeia papă; această carte a fost asociată cu o legendă care povesteşte despre singura femeie care a stat vreodată pe scaunul pontifical. Se presupune că papesa Joan este cea care a reuşit să facă acest lucru, deghizându-se în veşminte bărbăteşti, şi că aceasta a fost zidită de vie când i-a fost descoperită înşelătoria.

Această carte prezintă o femeie care poartă pe cap o tiară pe care se află un semicerc în formă de lună. În poalele ei se află Tora, cartea cu legi *(de obicei închisă)* iar în mâna sa stângă se pot vedea cheile doctrinei secrete, una de aur şi una de argint. În spatele ei sunt doi stâlpi (Jachin and Bohasz) cu un voal multicolor între ei. Tronul Papesei se află pe o podea, în forma unei table de şah, în care sunt ascunse comori. Această Papesă este uneori asociată cu Juno. La fel ca femeia hierofant din misterele din Cybele, această figură simbolică întruchipează Shekinahul sau Înțelepciunea Divină.

În cărțile de Tarot pseudo egiptene, Preotesa poartă văl, obiect ce sugerează faptul că adevărul complet nu poate fi dezvăluit oamenilor neinițiați. Un văl acoperă şi jumătate din cartea sa, indicând astfel că doar jumătate din misterul ființei poate fi înțeleasă.

Al treilea atu major de Tarot numerotat poartă numele de *Împărăteasa*; aceasta a fost asemuită cu *„femeia îmbrăcată în razele Soarelui”* descrisă în Apocalipsă. Pe această carte apare silueta înaripată a unei femei care stă pe tron; aceasta sprijină cu mâna sa dreaptă un scut împodobit cu o pasăre Phoenix iar în mâna stângă ține un sceptru pe care se află o sferă sau o floare trifoliată.

Sub piciorul stâng se vede uneori semiluna.

Fie *Împărăteasa* are pe cap coroana, fie capul ei este înconjurat de o diademă de stele; uneori sunt posibile ambele cazuri. Aceasta este numită *„regenerarea”* şi reprezintă Lumea spirituală din care purcede lumea materială. Pentru cei care au absolvit şcoala misterelor ea este Alma Mater din corpul căreia inițiatul s-a născut din nou. În cărțile de Tarot pseudo egiptene împărăteasa stă pe un cub ce are o mulțime de ochi şi pe unul din degetele de la mâna stângă se află o pasăre. Partea superioară a corpului său este înconjurată de o aureolă strălucitoare. Deoarece simbolizează puterea din care emană Întregul Univers tangibil, uneori Împărăteasa este ilustrată ca fiind însărcinată.

Al patrulea atu major numerotat poartă denumirea de Împărat; datorită valorii sale numerice această carte este asociată în mod direct cu Zeitatea Supremă slăvită de pitagoreici sub forma unei tetrade. Simbolurile sale sugerează faptul că Împăratul este de fapt Demiurgul, Marele Rege al Lumii inferioare. Împăratul poartă armură iar tronul său este o piatră în forma unui cub, cub pe care se poate zări din nou o pasăre Phoenix. Picioarele Regelui sunt încrucişate în mod simbolic; acesta ține fie un sceptru cu o sferă, fie o sferă în mâna stângă şi un sceptru în mâna dreaptă. Sfera însăşi sugerează faptul că Împăratul este Conducătorul Suprem al Lumii. Pe pieptul său sunt ilustrate simbolurile Soarelui şi Lunii; în simbolism aceste două sfere reprezintă ochii marelui Rege. Poziția corpului şi a picioarelor formează simbolul sulfului, semnul monarhului alchimic.

În această carte de Tarot fața este reprezentată din profil.

Împăratul poartă un şorț masonic iar fusta formează un triunghi cu unghi drept. Pe capul său se află coroana nordului iar fruntea sa este împodobită cu fâşia de aur în formă de spirală.

Al cincilea atu major numerotat poartă numele de Papă şi reprezintă înaltul preot al păgânătății sau al şcolilor de mistere creştine. Hierofantul poartă o tiară, iar în mâna sa stângă acesta ține crucea triplă pusă deasupra Globului Lumii. Mâna sa dreaptă poartă însemnul stigmatei şi reprezintă semnul ecleziastic al esoterismului; înaintea sa îngenunchează doi slujitori. Partea din spate a tronului papal are forma unei coloane terestre şi celeste.

Această carte simbolizează inițiatul în mistere şi potrivit pitagoreicilor, Doctorul spiritual. Universul iluzoriu reprezentat de cei doi slujitori îngenunchează înaintea tronului pe care se află inițiatul care a reuşit să dobândească o înțelegere spirituală a realității.

În Tarotul pseudo egiptean stăpânul poartă o fâşie de aur sau un *uraeus*. Înaintea sa îngenunchează o figură neagră şi una albă, simbolizând viața şi moartea, lumina şi întunericul, binele şi răul.

Faptul că iniţiatul stăpâneşte şi lumea viselor este sugerat de tiara şi de crucea triplă, embleme ale dominării asupra celor trei lumi care au purces din prima cauză care nu poate fi percepută.

Al şaselea atu major numerotat poartă numele de *Îndrăgostiţii.*

Există două modele diferite ale acestei cărţi de Tarot. Una prezintă o ceremonie matrimonială cu ocazia căreia un preot uneşte un tânăr şi o domnişoară prin sfânta căsătorie.

Câteodată o creatură cu aripi străpunge îndrăgostiţii cu săgeata sa.

A doua carte ilustrează un bărbat cu câte o femeie în ambele părţi. Una dintre acestea poartă o coroană de aur şi are aripi iar cealaltă este înveşmântată în hainele unei bacante şi are pe cap o cunună din frunze de viţă de vie.

Aceste două fecioare întruchipează natura dublă a sufletului omului *(spirituală şi animală)*, prima reprezentând îngerul său păzitor iar a doua demonul veşnic prezent.

Tânărul se află la începutul vieţii sale de om matur, la *„răscrucea drumurilor”*, moment în care trebuie să aleagă între virtute şi viciu, veşnicie şi efemeritate.

Deasupra, într-o aură de lumină, este steaua destinului, pe care cei neştiutori au confundat-o cu Cupidon.

Dacă tânărul face alegerea cea nesăbuită, îl va străpunge săgeata destinului orb.

În Tarotul pseudo egiptean săgeata este îndreptată spre figura care reprezintă viciul, sugerând faptul că aceasta va sfârşi prin a fi distrusă. Această carte îi reaminteşte omului că preţul liberului arbitru sau al puterii de discernământ este responsabilitatea.

Al şaptelea atu major numerotat poartă denumirea de *„caleaşcă sau carul”*, şi înfăţişează un războinic victorios încoronat care se află într-o trăsură trasă de sfincşi sau cai albi şi negri.

Bolta înstelată a caleştii este sprijinită de patru coloane.

Această carte îl simbolizează pe Preaslăvitul care merge în caleaşca Creaţiei. Faptul că acest vehicul poartă al şaptelea număr ne face să ne gândim la adevărurile secrete şi la posibilitatea ca cele şapte planete să reprezinte trăsurile sistemului solar, iar Soarele stă victorios în mijlocul tuturor. Cele patru coloane care sprijină bolta îi reprezintă pe cei patru puternici care susţin lumile ilustrate pe materialul acoperit cu stele. Acest om duce sceptrul energiei solare iar umerii săi sunt împodobiţi cu semilunile Urim şi Thummim. Sfincşii care trag trăsura nu pot suferi puterea secretă şi necunoscută cu ajutorul căreia conducătorul misterios se mişcă în mod constant prin diferitele părţi ale Universului. În anumite pachete de cărţi de Tarot învingătorul îl simbolizează pe omul renăscut deoarece corpul trăsurii este o piatră în formă de cub. Bărbatul în armură nu stă în caleaşcă ci se ridică din cub, sugerând astfel ascensiunea celor 3 din 4, întoarcerea cu vârful în sus a apărătorii şorţului masonic.

În Tarotul pseudo egiptean războinicul poartă sabia curbată a lunii, întruchipând maturitatea şi gulerul sferelor planetare. Sceptrul său *(emblematic pentru aspectul triplu al universului)* este încoronat cu un pătrat pe care se află un cer deasupra căruia este aşezat un triunghi.

Al optulea atu major poartă numele de *„Justiţia”* şi ilustrează un bărbat care stă pe tron, având în spate două coloane. Justiţia sau dreptatea este încoronată şi poartă în mâna dreaptă o sabie şi în mâna stângă o balanţă. Această carte ne aminteşte de judecata sufletului în sala lui Osiris şi ne învaţă că numai forţele echilibrate pot dăinui. Justiţia divină distruge cu sabia sa toate lucrurile care nu se află în armonie. Uneori dreptatea este înfăţişată cu o cosiţă din părul său sucită în jurul gâtului, cosiţa asemănătoare cu nodul oamenilor care urmează să fie spânzuraţi. Această imagine sugerează într-o manieră foarte subtilă că omul este responsabil pentru tot ceea ce i se întâmplă şi că acţiunile sale *(simbolizate de şuviţa de păr)* sunt cele care îl conduc spre distrugere.

În Tarotul pseudo egiptean dreptatea se află pe un podium cu trei trepte deoarece ea poate fi aplicată corespunzător numai de acei oameni care au ajuns la cel de-al treilea nivel. Justiţia *(Dreptatea)* este legată la ochi, astfel încât lucrurile vizibile să nu-i influenţeze în nici un fel decizia.

Din motive pe care le ştie numai dumnealui, domnul Waite a inversat cea de-a opta şi cea de-a unsprezecea carte.

Al nouălea atu major poartă numele de *„Sihastrul”* şi înfăţişează un bărbat în vârstă, îmbrăcat în straie preoţeşti şi sutană, sprijinindu-se într-un toiag. Se credea că această carte îl reprezintă pe Diogenes în căutarea unui om sincer. Pustnicul poartă în mâna sa dreaptă o lampă pe care o ascunde parţial în cutele pelerinei sale. Acest schimnic simbolizează societăţile secrete care au ascuns secole la rând lumina înţelepciunii antice de cei profani.

Toiagul pustnicului reprezintă cunoaşterea, singurul sprijin adevărat şi trainic al omului. Uneori bagheta mistică este împărţită de cioturi în şapte segmente, făcând aluzie la misterul celor şapte centre sacre care se află de-a lungul coloanei vertebrale. În cărţile de Tarot pseudo egiptene sihastrul ascunde lampa în spatele unei pelerine dreptunghiulare; acest lucru simbolizează adevărul filosofic conform căruia, dacă înţelepciunea ar fi expusă celor neştiutori, aceasta ar fi distrusă precum mica flacără a lămpii care nu poate fi protejată de furia furtunii. Corpurile omului formează o mantie prin care natura sa divină nu este decât foarte puţin vizibilă, la fel ca flacăra lămpii acoperită numai parţial. Cu ajutorul abnegaţiei, omul reuşeşte să-şi întărească caracterul şi să obţină pace spirituală.

Al zecelea atu major este numit *„Roata norocului"* şi ilustrează o roată misterioasă cu opt spiţe, obişnuitul simbol buddhist al ciclului necesităţii. De aceasta atârnă Anubis şi Typhon, principiile binelui şi răului. Deasupra se află sfinxul imobil, ducând sabia dreptăţii şi întruchipând echilibrul perfect al înţelepciunii universale. Anubis urcă iar Typhon coboară; dar când Typhon ajunge la fund, răul urcă din nou, iar când Anubis ajunge în vârf binele intră în declin încă o dată. *Roata norocului* reprezintă Universul inferior care alcătuieşte un întreg cu înţelepciunea divină *(Sfinxul)*; aceasta este veşnicul arbitru dintre bine şi rău. În India, *chakra* sau *roata* este asociată cu centrii vieţii unei lumi sau ale unui individ.

În cărţile de Tarot pseudo egiptene Sfinxul are o suliţă iar Typhon este aruncat din roată. Coloanele verticale care sprijină roata şi care sunt aşezate astfel încât să fie vizibile toate în afară de una, reprezintă Axa lumii împreună cu Sfinxul de la polul nord.

Uneori roata se află într-o barcă pe apă. Apa simbolizează oceanul iluziilor, temelia unică a ciclului necesităţii.

Al unsprezecelea atu poartă numele de „Puterea" şi înfăţişează o fată care poartă o pălărie pe cap, şi care are mâinile pe gura unui Leu, în aparenţă feroce. Există nenumărate controverse deoarece nu se ştie sigur dacă fata închide sau deschide gura leului respectiv. Majoritatea scriitorilor afirmă că ea închide fălcile bestiei, dar o analiză critică ne face să credem tocmai contrariul. Tânăra femeie întruchipează forţa spirituală iar Leul simbolizează fie Lumea animală stăpânită de fată, fie Înţelepciunea secretă pe care aceasta o posedă. Leul mai poate reprezenta şi solstiţiul de vară iar fata, Balanţa, deoarece atunci când Soarele intră în această constelaţie, Fecioara fură puterea Leului.

Tronul regelui Solomon era ornat cu lei şi el însuşi era asemănat cu regele bestiilor care poartă cheia înţelepciunii în dinţii săi. Dacă acceptăm această ipoteză, devine evident faptul că fata încearcă să deschidă gura leului pentru a găsi cheia, deoarece curajul este o condiţie indispensabilă în vederea dobândirii cunoaşterii.

În cărţile de Tarot pseudo egiptene simbolismul este acelaşi cu excepţia faptului că *Fecioara* este înfăţişată ca o *Preoteasă* care poartă o coroană lucrată cu foarte multă grijă, în forma unei păsări deasupra căreia se află nişte şerpi şi o pasăre ibis.

Al doisprezecelea atu major poartă numele de *„Spânzuratul"* şi înfăţişează un bărbat tânăr care este suspendat de piciorul stâng de o grindă orizontală, aceasta fiind sprijinită de doi trunchi de copac din care au fost smulse câte şase crengi. Piciorul drept al tânărului este încrucişat în spatele piciorului stâng şi braţele sale sunt legate la spate astfel încât să formeze o cruce deasupra unui triunghi cu vârful în jos. Această imagine reprezintă simbolul inversat al sulfului şi, potrivit spuselor lui Levi, simbolizează îndeplinirea lui *magnum opus*. Anumite cărţi prezintă bărbatul ţinând sub fiecare braţ câte o pungă cu bani din care curg monezile. Tradiţia populară asociază această carte cu Iuda Iscariotul, iar pungile cu bani cu plata pe care a primit-o pentru crima sa.

Levi îl aseamănă pe bărbatul spânzurat cu Prometeu, afirmând chiar că picioarele îndreptate în sus simbolizează procesul de spiritualizare a naturii inferioare. Este posibil ca figura răsturnată să sugereze pierderea facultăţilor spirituale deoarece capul se află sub nivelul corpului. Cioturile celor douăsprezece ramuri reprezintă semnele Zodiacului, care au fost împărţite în semne pozitive şi semne negative.

Prin urmarea această imagine ilustrează polaritatea care iese temporar triumfătoare din lupta cu principiul spiritual al echilibrului.

Dacă vrea să atingă înălţimile filosofiei, omul nu trebuie să inverseze niciodată ordinea vieţii sale. În acest fel el îşi pierde toate bunurile personale, deoarece renunţă la regula aurului în favoarea regulii de aur.

În cărţile de Tarot pseudo egiptene omul spânzurat este suspendat între doi palmieri şi îl simbolizează pe Regele Soare care moare înainte de vreme pentru lumea sa.

Al treisprezecelea atu major este numit *„Moartea"* şi ilustrează un schelet cu o seceră care îi retează capul, mâinile şi picioarele. Se pare că scheletul a tăiat din greşeală şi unul din picioarele sale.

Nu toate cărţile de Tarot înfăţişează acest aspect dar această imagine evidenţiază adevărul filosofic conform căruia lipsa de echilibru şi puterea de distrugere sunt sinonime.

Scheletul este emblema zeităţii supreme deoarece aceasta este temelia sufletului la fel cum absolutul este temelia creaţiei. Din punct de vedere fizic scheletul simbolizează moartea însă din punct de vedere filosofic acesta reprezintă impulsul cu ajutorul căruia natura determină toate lucrurile să fie absorbite de condiţia divină în care au existat înainte de apariţia universului iluzoriu.

Lama secerii reprezintă Luna şi puterea sa de cristalizare.

Tărâmul pe care îl cutreieră moartea este Universul şi această carte sugerează faptul că toate lucrurile care purced din pământ vor fi doborâte şi se vor întoarce tot în pământ. Regii, reginele, curtezanii şi cavalerii sunt toți la fel în fața morții, stăpânul vizibilului.

În anumite cărți de Tarot moartea este simbolizată îmbrăcată în armură şi călare pe un cal alb care îi calcă în picioare pe cei bătrâni şi pe cei tineri deopotrivă.

În cărțile de Tarot pseudo egiptean în spatele morții se află un curcubeu, simbolizând că moartea corpului este primul pas spre nemurirea spiritului.

Deşi distruge forma, moartea nu este capabilă dă distrugă viața, care se reînnoieşte în permanență.

Această carte este simbolul înnoirii permanente a universului, a dezintegrării care reprezintă o premisă indispensabilă în vederea reintegrării la un alt nivel de exprimare.

Al paisprezecelea atu major poartă denumirea de *„Temperanță"* sau *„Cumpătare"* şi înfățişează un chip angelic cu soarele pe frunte.

Această ființă poartă două urne, una goală şi cealaltă plină, şi toarnă conținutul din prima în a doua la nesfârşit. În anumite cărți de Tarot apa care curge ia forma simbolului Vărsătorului. Totuşi în timpul acestui transfer nu se pierde nici măcar o picătură de apă vie. Când cea de-a doua urnă se umple, cele două recipiente sunt inversate, simbolizând faptul că viața curge întâi din invizibil în vizibil şi apoi din vizibil înapoi în invizibil. Spiritul care controlează acest flux este trimisul lui Iehova, demiurgul lumii. Soarele sau razele de lumină de deasupra frunții femeii controlează fluxul de apă care, fiind dus în aer de către razele solare coboară pe pământ sub formă de ploaie. Acest fenomen se repetă la infinit. Aici se află şi fragmentul despre forțele de viață omeneşti care se află între polii pozitivi şi negativi ai sistemului creativ.

În Tarotul pseudo egiptean simbolismul este la fel cu excepția faptului că figura înaripată este bărbat şi nu femeie. Aceasta este înconjurată de o aureolă solară şi apa curge dintr-o urnă de aur într-una de argint, simbolizând coborârea forțelor celeste în sferele sublunare.

Cea de-a cincisprezecea carte este numită *„Diavolul"* şi înfățişează o creatură care se aseamănă cu Pan. Această creatură are coarnele unui berbec, brațele şi corpul unui om şi picioarele unei capre. Figura stă pe o piatră cubică, în fața unui inel care are legate două satire. Drept sceptru acest demon are o torță aprinsă sau o lumânare. Întreaga figură reprezintă puterile magice ale luminii astrale sau oglinda universală în care se reflectă forțele divine într-o stare infernală. Demonul are aripi şi aparține sferei nocturne şi inferioare. Naturile animale ale omului, în forma unor elemente bărbat şi femeie sunt legate de un scăunaş. Torța reprezintă lumina falsă care ghidează sufletele care nu sunt luminate şi le duce la pieire.

În Tarotul pseudo egiptean apare Typhon, o creatură înaripată alcătuită dintr-un porc, om, liliac, crocodil, hipopotam care stă în mijlocul lucrurilor pe care le-a distrus şi care ține flacăra incendiară. Typhon a fost creat de faptele rele ale oamenilor care s-au întors împotriva creatorului lor şi l-au distrus.

Cea de şaisprezecea carte este numită *„Focul Raiului"* şi înfățişează un *„Turn în forma unei coroane"* care este distrus de un fulger care apare din soare. Coroana care este mult mai mică decât turnul pe care se află sugerează distrugerea datorată insuficienței sale. Fulgerul ia uneori forma semnului zodiacal Scorpion iar turnul este un simbol falic. Această carte este asociată cu căderea omului din rai. Natura divină a omenirii este reprezentată ca având forma unui turn. Când coroana acestuia este distrusă, omul cade în lumea inferioară şi ia forma materiei. Această carte reprezintă şi un indiciu cu privire la misterul sexului. Se presupune că *Turnul* era umplut cu monede de aur care sugerau puterile potențiale.

În Tarotul pseudo egiptean în loc de turn este o piramidă iar vârful acesteia este distrus de trăsnet. Aici se face referire la bolta cerească care lipseşte din casa eternă. Pentru a sprijini afirmația lui Levi conform căreia această carte este asociată cu litera ebraică Ayin, figura din prim plan este asemănătoare cu cea de-a şaisprezecea literă a alfabetului ebraic.

Cea de-a şaptesprezecea carte este numită *„Stelele"* şi înfățişează o tânără fată care are îngenunchează cu un picior în apă, iar trupul său sugerează zvastica. Ea are două urne, ale căror conținuturi le toarnă pe pământ şi în apă. Deasupra capului fetei sunt opt stele dintre care una este foarte frumoasă şi strălucitoare.

Contele de Gébelin este de părere că această stea este Sothis sau Sirius; celelalte şapte reprezintă planetele sacre ale anticilor. El crede că fata este Isis care cauzează inundațiile Nilului şi care este însoțită de *Steaua Câinelui.* Figura lui Isis poate simboliza faptul că natura nu se înverzeşte până când apele Nilului nu eliberează viața germinală a plantelor şi a florilor. Tufişul şi pasărea reprezintă creşterea şi învierea care însoțesc ridicarea apelor.

În Tarotul pseudo egiptean steaua conține un diamant care este alcătuit dintr-un triunghi alb şi unul negru iar tufişul cu flori este o plantă înaltă care are un cap cu trifoi şi pe care stă un fluture. Aici Isis este reprezentată în forma unui triunghi.

Elementele de apă şi de pământ de la picioarele ei reprezintă contrariile naturii care se află în abundența divină.

Cea de-a optsprezecea carte se numeşte *„Luna"* şi înfățişează o lună care se ridică între două turnuri, dintre care unul este luminos şi unul întunecat. Un câine şi un lup se uită la Luna care se ridică, iar în prim plan este o piscină de apă din care iese un peşte. Între cele două turnuri este o cărare.

O carte din pachetul Mantegna

din *„The History of Playing Card"*, *de Taylor.*

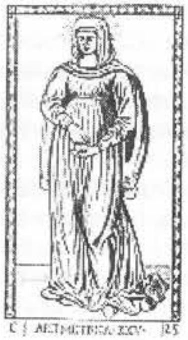

Unul dintre cele mai ciudate exemple de jocuri de cărți este *pachetul Mantegna*. În 1820, un pachet de cincizeci de cărți a câştigat premiul de 80 de lire. Cele cincizeci de cărți care alcătuiesc pachetul dintre care fiecare este reprezentată de o figură corespunzătoare, sunt: (1) un cerşetor; ; (2) un paj; (3) un lăcătuş; (4) un negustor; (5) un domn; (6) un cavaler; (7) un doge; (8) un rege; (9) un împărat; (10) papa; (11) Calliope; (12) Urania; (13) Terpsichore; (14) Erato; (15) Polyhymnia; (16) Thalia; (17) Melpomene; (18) Euterpe; (19) Clio; (20) Apollo; (21) gramatica; (22) logica; (23) retorica; (24) geometria; (25) aritmetica; (26) muzica; (27) poezia; (28) filosofia; (29) astrologia; (30) teologia; (31) astronomia; (32) cronologia; (33) cosmogonia; (34) calmul; (35) prudența; (36) norocul; (37) justiția; (38) mila; (39) nenorocul; (40) credința; (41) luna; (42) Mercur; (43) Venus; (45) Soarele; (45) Marte; (46) Jupiter; (47) Saturn; (48) a opta sferă; (49) prima mişcare; (50) prima cauză.

Importanța cabalistică a acestor cărți este evidentă şi este posibil ca acestea să aibă o analogie cu cele cincizeci de porți de lumină care sunt menționate în scrierile cabaliste.

Court de Gébelin consideră că această carte se referă la creşterea Nilului iar egiptenii credeau că inundațiile Nilului erau rezultatul lacrimilor zeiței Lunii care a căzut în râu şi i-a înghițit toată apa. Aceste lacrimi cad din fața lunară. Court de Gébelin asociază turnurile cu stâlpii lui Hercule dincolo de care nu era niciodată lumină. Egiptenii reprezentau tropicele în forma unor câini care nu lăsau Soarele şi Luna să ajungă prea aproape de poli. Crabul simbolizează mişcarea retrogradă a lunii.

Această carte se referă şi la calea Înțelepciunii. În căutarea istoriei propriei realități omul iese din tărâmul iluziilor. După ce trece de păzitorii porților Înțelepciunii, el merge printre fortărețele ştiinței şi ale teologiei şi urmează cărarea ce-l duce la eliberarea spirituală.

Drumul său este luminat de rațiunea omenească, Luna este doar o reflecție a Înțelepciunii divine. În tarotul pseudo egiptean turnurile sunt piramide, câinii sunt de culoare albă şi neagră iar luna este acoperită parțial de nori. Întreaga scenă sugerează locul deprimant în care aveau loc dramele misterelor.

Cea de-a noua carte se numeşte Soare şi pe această carte sunt desenați doi copii gemeni care stau într-o grădină înconjurată de un cerc de flori. Unul dintre aceşti copii este băiat iar celălalt este fată. În spatele lor este un zid din cărămizi care înconjoară grădina.

Deasupra zidului răsare Soarele iar razele sale sunt drepte şi strălucitoare. Din fața solară cad treisprezece lacrimi.

Levi Eliphas consideră că cei doi copii sunt credința şi rațiunea care trebuie să coexiste atât timp cât există un Univers temporal.

El scrie :

„Echilibrul omenesc are nevoie de două picioare, lumile gravitează cu ajutorul a două forțe, generarea are nevoie de două sexe. Acesta este înțelesul secretului lui Solomon care este reprezentat de cei doi stâlpi ai unui templu, Jakin şi Bohas." (vezi *Transcendental Magic*).

Soarele adevărului străluceşte în grădina lumii în care stau aceşti doi copii care sunt personificări ai puterilor eterne. Armonia lumii depinde de coordonarea celor două calități simbolizate de-a lungul timpului ca minte şi inimă.

În Tarotul pseudo egiptean copii sunt înlocuiți de un tânăr şi de o Fecioară. Deasupra lor, în aureola solară este sistemul falic al generării, o linie care străpunge un cerc. Gemenii sunt conduşi de Mercur iar cei doi copii reprezintă şerpii din jurul unui caduceu.

Cea de-a douăzecea carte este *„Judecata"*. Aceasta înfățişează trei figuri care se ridică din morminte, cu toate că există un singur sicriu. Deasupra lor se află o figură înaripată care cântă la trompetă. Această carte reprezintă eliberarea naturii spirituale a omului din sicriul constituției sale materiale. Deoarece doar o treime din spirit intră în corpul fizic, celelalte două treimi constituie stăpânul hermetic. Doar una dintre aceste figuri se ridică de fapt din mormânt.

Court de Gébelin consideră că scena actuală reprezintă mai mult decât creația decât învierea. În filozofie aceste două cuvinte sunt sinonime. Cântatul din trompetă reprezintă lumea creativă prin intonarea căreia omul este eliberat din limitele sale terestre.

În Tarotul pseudo egiptean este evident că cele trei figuri reprezintă părțile unei singure ființe.

Cea de-a douăzeci și doua carte se numește *„Lumea"*. Pe această carte este desenată o femeie care are o eșarfă pe care vântul o suflă sub forma literei ebraice Kaph. Mâinile sale în care ține câte o baghetă și piciorul său stâng fac ca figura să aibă forma unui simbol alchimic al sulfului.

Figura centrală este înconjurată de o coroană care are forma unei *vesica piscis* și pe care Levi o aseamănă cu coroana cabalistică, Kether.

Îngerii din viziunea lui Ezekiel se află în colțurile cărții. Această carte mai este numită și *microcosmos* și *macrocosm* deoarece în ea sunt rezumate toate forțele care contribuie la structura creației. Figura care are forma emblemei sulfului reprezintă *focul divin* și *inima marelui mister*.

Coroana este Natura care înconjoară centrul. Îngerul reprezintă elementele, lumile, forțele și planurile care ies din centrul divin al vieții. Coroana simbolizează și *cununa inițiaților* care este dată celor care reușesc să treacă de cei patru paznici și să intre în prezența adevărului.

În Tarotul pseudo egiptean, îngerul are o cunună alcătuită din douăsprezece flori de trifoi care reprezintă semnele Zodiacului. Un om îngenunchează în fata acestei cunune și cântă la o harpă din trei corzi deoarece spiritul trebuie să creeze armonie în constituția triplă a naturii sale inferioare înainte de a obține coroana solară a nemuririi.

Cele patru perechi de cărți minore sunt considerate analoge celor patru elemente, celor patru colțuri ale creației și celor patru lumi ale Cabalei.

Secretul acestor cărți este Tetragrammaton, sau numele din patru litere al lui Jehovah, IHVH. Cele patru perechi de cărți minore reprezintă și clasele societății : cupele reprezintă preoțimea, săbiile armata, monedele occidentul, iar bastoanele țările sudice. Cele zece cărți zero din fiecare pereche reprezintă națiunile care alcătuiesc aceste clasificări. Regii reprezintă guvernele, reginele religiile, cavalerii istoriile și trăsăturile naționale, iar pajii simbolizează artele și științele.

Au fost scrise tratate masive despre folosirea cărților de Tarot pentru a ghici anumite lucruri dar deoarece această practică este contrară scopului primar al cărților, această discuție nu este profitabilă.

În muzeele din Europa și în cabinetele particulare ale colecționarilor pot fi găsite multe exemple interesante de cărți.

Există câteva pachete de cărți care au fost pictate de mână și care sunt foarte interesante. Acestea înfățișează personaje contemporane cu artiștii care le-au pictat. În unele cazuri cărțile reprezintă portrete ale monarhului care se afla la domnie și ale familiei lui.

În Anglia cărțile gravate au devenit populare iar în British Museum pot fi văzute niște exemplare de cărți.

Erau folosite mijloace heraldice; Chatto în *„Origin and History of Playing Cards"*, reproduce patru cărți heraldice, iar în brațele papei Clement IX se află regele de treflă.

Există pachete filosofice care au embleme din mitologia greacă și romană și pachete educaționale ornate cu hărți sau reprezentări ale unor locuri și evenimente istorice.

Pe copertele unor cărți din antichitate au fost găsite multe exemplare de cărți de joc. În Japonia există anumite cărți de joc pentru care este nevoie să fii familiarizat cu toate capodoperele literare ale acestei națiuni. În India sunt pachete circulare care înfățișează episoade din miturile orientale. Există și cărți care au fost desenate pe lemn, fildeș și chiar pe metal, cărți comice care caricaturizează persoane și locuri antipatice și cărți care comemorează diferite activități omenești.

În timpul războiului civil american circula un pachet de cărți patriotice, în care stelele, vulturii, ancorele și steagurile americane erau înlocuite de cărți cu generali faimoși. Cărțile de joc moderne sunt cărțile minore ale Tarotului iar pajul sau valetul a fost eliminat, rămânând numai 13 cărți.

Chiar și în forma sa prescurtată pachetul modern are o importanță simbolică profundă deoarece se pare că aranjarea sa este în acord cu diviziunile anului.

Cele două culori, roșu și negru reprezintă două împărțiri ale anului, cea în care Soarele se află la nord de ecuator și cea în care Soarele este la sud de ecuator.

Cele patru perechi reprezintă anotimpurile, epocile grecilor antici și Yugas ale hindușilor.

Cele douăsprezece cărți sunt semnele zodiacale aranjate în triada Tatălui, a puterii și a minții potrivit secțiunii superioare a mesei Bembine. Cele zece cărți nule reprezintă copacii sephirotici care există în fiecare din cele patru lumi.

Cele treisprezece cărți din fiecare pachet reprezintă cele treisprezece luni ale anului din fiecare an iar cele 52 de cărți din pachet reprezintă cele 52 de săptămâni ale anului. Dacă numărăm aceste cărți valoarea lor este 364. Dacă jokerul este considerat un singur punct, rezultatul este 365 sau numărul de zile dintr-un an.

Milton Pottenger considera că Statele Unite au fost aşezate în funcţie de pachetul convenţional de cărţi şi că guvernul va avea 52 de state.

Figurile conţin un număr important de simboluri masonice. Nouă dintre ele au faţa întreagă iar trei sunt reprezentate din profil. Aici este şi roata legilor, care simbolizează cele nouă lumi ale epocii prenatale şi cele trei grade ale dezvoltării spirituale, care sunt necesare pentru obţinerea omului perfect.

Cei patru regi înarmaţi sunt arhitecţii egipteni care au scobit universul cu nişte cuţite. Ei reprezintă şi semnele cardinale ale zodiacului.

Cele patru regine care duc nişte flori cu opt petale reprezintă semnele fixe ale Zodiacului.

Cei patru valeţi reprezintă cele patru semne comune ale Zodiacului.

Marele stăpân al cărţilor este regele de treflă care duce globul emblematic pentru demnitatea sa.

Din punctul de vedere al simbolismului, ***şahul*** este unul dintre cele mai importante jocuri.

Acesta a fost numit *„jocul regal"*. Ca şi cărţile de tarot, *piesele de şah* reprezintă elementele vieţii şi ale filosofiei. Acest joc era întâlnit în India şi în China, iar mult mai târziu a apărut în Europa.

Prinţesele din India stăteau pe balcoanele palatelor lor şi jucau şah cu oamenii care stăteau pe un pavaj din marmură albă şi neagră. Oamenii din popor credeau că faraonii egipteni jucau şah, dar o analiză atentă a sculpturii lor a dus la concluzia că ei jucau un alt fel de joc.

În China piesele de şah reprezintă dinastii, de exemplu Manchu şi Ming. Tabla de şah este alcătuită din 64 de pătrăţele albe şi negre şi simbolizează podeaua casei misterelor. Pe această tablă se află un număr de fiinţe sculptate potrivit unor legi fixe. Regele alb este Ormuzd; regele negru, Ahriman; iar echipele simbolizează războiul dintre lumină şi întuneric.

În constituţia filosofică a omului, regii reprezintă spiritul, reginele mintea, nebunii emoţiile, cavalerii vitalitatea, iar turele corpul fizic. Piesele din partea regelui sunt pozitive iar cele din partea reginelor sunt negative. Pionii reprezintă impulsuri senzoriale şi trăsături perceptive, cele opt părţi ale sufletului. Regele alb şi piesele sale reprezintă sinele şi vehiculele sale. Regele negru şi suita sa reprezintă egoul fals şi legiunea sa.

Jocul de şah simbolizează eterna luptă dintre natura omului şi umbra sa.

Natura fiecărei piese de şah este dezvăluită de felul în care se mişcă aceasta. Geometria reprezintă cheia interpretării lor. De exemplu tura se mişcă în linie dreaptă, nebunul în diagonală, regele nu poate fi capturat deoarece reprezintă spiritul dar pierde bătălia şi nu poate scăpa.

TEMPLUL DIN DEŞERT

Moise iniţiatul egiptean

Nu este nici o îndoială că o mare parte din materialul din primele cinci cărţi ale Vechiului Testament a fost luat din ritualurile iniţiatorii ale misterelor egiptene. Preoţii lui Isis erau versaţi în ştiinţe iar în timpul captivităţii lor în Egipt izraeliţii au învăţat de la aceştia multe lucruri despre importanţa divinităţii şi despre cum trebuie venerată aceasta.

Se crede că Moise a scris primele cinci cărţi ale Vechiului Testament dar acest lucru constituie un subiect de dispută.

Există dovezi care susţin ipoteza că Pentateuch a fost alcătuit mult mai târziu din nişte tradiţii orale.

În ceea ce priveşte autorul acestor cărţi, Thomas Inman face următoarea declaraţie :

„Este adevărat că avem cărţi care au conţinutul cărţilor lui Moise; există şi cărţi care au fost scrise de Homer, Orfeu, Enoch, Mormon şi Junius; totuşi existenţa acestor cărţi şi credinţa că au fost scrise de cei ale căror nume le poartă nu reprezintă dovezi reale. Este adevărat că se vorbeşte adesea de Moise în timpul domniilor primilor regi din Ierusalim, dar este clar că aceste fragmente au fost scrise mai târziu, şi că au fost introduse în aceste cărţi cu scopul de a părea că au fost scrise de Moise." (vezi *Ancient Faiths Embodied in Ancient Names*)

Se pare că această declaraţie este prea impetuoasă. Aceasta se bazează pe faptul că Thomas Inman se îndoia de existenţa istorică a lui Moise. Această îndoială se datora asemănării etimologice a cuvântului Moise cu numele antic al Soarelui.

Ca rezultat al acestor deducţii, Inman voia să dovedească faptul că dătătorul de legi din Israel era o altă formă omniprezentă a mitului solar.

Inman a demonstrat că prin transpunerea a două litere antice ale cuvântului Moise, (משה) acesta devine *Shemmah* (שמה), un apelativ al globului celest, dar a ignorat faptul că în misterele antice inițiații aveau adesea nume sinonime cu ale Soarelui pentru a simboliza faptul că mântuirea şi regenerarea puterii solare au fost obținute în interiorul naturilor lor.

Este posibil ca omul pe care îl ştim sub numele de Moise să fi fost un reprezentant al şcolilor secrete care instruia rasele primitive în misterele sufletelor nemuritoare.

Adevăratul nume al bătrânului Israelului pe care noi îl ştim ca Moise nu va putea fi găsit niciodată.

Cuvântul Moise, atunci când este înțeles în sensul său egiptean esoteric, înseamnă cel care a fost admis în misterele şcolii înțelepciunii şi care îi învață pe cei ignoranți voința zeilor şi misterele vieții. Aceste mistere i-au fost explicate în templele lui Isis, Osiris şi Serapis.

Există multe controverse cu privire la naționalitatea lui Moise. Unii sunt de părere că era evreu şi că acesta a fost educat şi adoptat de o casă conducătoare din Egipt; alții consideră că era egiptean. Puțini sunt de părere că Moise este de fapt Hermes, deoarece se presupune că ambii au primit Table din Rai, scrise de degetul lui Dumnezeu.

Poveştile care au fost spuse cu privire la Moise, faptul că a fost adoptat de o familie regală din Egipt sau că s-a revoltat împotriva autocrației egiptene coincid exact cu anumite ceremonii prin care au trecut candidații misterelor egiptene cu scopul de a găsi adevărul şi înțelegerea. Analogia poate fi asociată si cu mişcările corpurilor celeste.

Nu este deloc ciudat că Moise, care a fost inițiat în Egipt, îi învăța pe evrei o filozofie care conținea principii importante ale ezoterismului egiptean. În timpul captivității izraeliților religiile din Egipt erau mai vechi decât credeau egiptenii. În acele timpuri era greu de alcătuit istorii, iar egiptenii erau satisfăcuți să afle că rasa lor se datează dintr-o perioadă mitologică, în care zeii mergeau pe pământ şi creau dublul imperiu al Nilului.

Egiptenii nu s-au gândit la faptul că aceşti strămoşi erau atlanți, care au fost forțați să-şi abandoneze insulele din cauza cataclismelor vulcanice, şi care au imigrat în Egipt. Acolo au stabilit o colonie atlanteeană care avea un centru de civilizație filosofic şi literar şi care a influențat mai târziu religiile şi ştiințele a numeroase rase şi popoare.

În zilele noastre Egiptul a fost dat uitării dar anumite lucruri egiptene vor fi întotdeauna venerate.

Egiptul este mort şi totuşi filosofia şi arhitectura sa sunt nemuritoare.

Aşa cum Odin a fondat misterele din Scandinavia şi Quexalcoatl pe cele din Mexic, aşa şi Moise, trudind cu popoarele nomade care au alcătuit ulterior cele douăsprezece triburi ale lui Israel, a înființat în mijlocul lor şcoala sa secretă şi simbolică care a ajuns să fie cunoscută sub denumirea de *Misterele Templului.*

Templul din sălbăticie

Templul evreilor era un templu construit având ca model templele din Egipt, un templu transportabil, care să îndeplinească nevoile izraeliților, faimoşi pentru dispoziția lor rătăcitoare.

Atât părțile templului cât şi incinta care îl înconjura simbolizau un mare adevăr natural sau istoric. Pentru oamenii ignoranți acesta nu era decât un loc în care se aduceau ofrande şi se făceau sacrificii. Înțelepții ştiau că acesta este un templu al învățăturilor, un templu închinat Spiritului universal al Înțelepciunii.

Deşi multe minți evreieşti şi creştine şi-au dat seama că Biblia este o carte plină de alegorii, foarte puține persoane au încercat să-i cerceteze simbolurile şi parabolele.

Când Moise a înființat Misterele, el le-a ținut inițiaților săi anumite cuvântări orale, care nu trebuiau scrise niciodată, şi care trebuiau transmise din generație în generație prin viu grai.

Aceste învățături erau în realitate nişte chei filosofice cu ajutorul cărora alegoriile îşi dezvăluiau semnificațiile lor ascunse.

Aceste dezlegări mistice ale scrierilor sacre erau numite de evrei *Quabbala, adică arta transmiterii orale a secretelor oculte.*

Se pare că lumea modernă a uitat de existența acelor învățături nescrise, care ofereau o explicație satisfăcătoare pentru aparentele contradicții din Scripturile scrise, şi că nu-şi mai aminteşte deloc faptul că păgânii l-au numit pe Janus cel cu două fețe drept păzitor al cheii de la templul înțelepciunii.

Janus a fost metamorfozat în Sfântul Petru, care este adesea reprezentat ținând în mână cheile cu care deschide poarta Raiului; cheile de aur şi de argint ale *„vicarului lui Dumnezeu pe Pământ".*

Papa, simbolizează şi el această doctrină secretă care, atunci când este înțeleasă cum trebuie, poate deschide comorile Quabbalei creştine şi ebraice.

Templele misticismului egiptean (*după care a fost construit şi templul evreilor*) erau, potrivit spuselor preoților lor, nişte reprezentări în miniatură ale Universului. Sistemul solar a fost întotdeauna considerat ca fiind un mare templu de inițiere, în care candidații intrau prin porțile nașterii; după ce bătătoreau drumurile întortocheate ale existenței terestre, aceștia se apropiau de voalul Marelui Mister, moartea, prin poarta căreia dispăreau înapoi în lumea invizibilă.

Socrate le-a reamintit ucenicilor săi că moartea reprezenta, de fapt, marea inițiere, iar ultimele sale cuvinte au fost:

„Crito, îi datorez un cocoș lui Asclepius; îți vei aminti să-mi achiți datoria?" (*Cocoșul era sacru iar sacrificiul acestei păsări însoțea introducerea candidatului în Mistere, așa că prin ultimele sale cuvinte Socrate a sugerat că era pe cale să înceapă marea sa inițiere*).

Viața este marele mister, și doar acele persoane care trec cu succes de testele și de încercările sale, reușind să le înțeleagă și să rețină esențialul din aceste experiențe dobândesc adevărata înțelegere.

Templele au fost construite în forma unei lumi și ritualurile lor se bazau pe tema vieții și pe numeroasele ei probleme. Nu numai templul în sine a fost construit potrivit misticismului egiptean; și instrumentele erau antice și folosite de egipteni.

Arca Făgăduinței nu reprezenta altceva decât Arca Egipteană, chiar și pentru cei care îngenuncheau pe calota sa.

Basoreliefurile de pe Templul din Philae arată cum preoții egipteni își duceau Arca, asemănătoare cu Arca evreilor, pe umeri cu ajutorul unor șipci, precum cele menționate în Exod.

Cea mai veche zi

Din *„Antichitățile"* lui Montfaucon

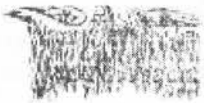

Așa este reprezentat în general Iehova de către kabbaliști. Această imagine îl prezintă pe demiurgul grecilor și gnosticilor, numit de către greci Zeus sau *„nemuritorul"* și de către evrei IHVH.

Următoarea descriere a templului și a preoților săi are la bază relatarea construirii acestuia și ceremonialelor sale, relatare ce îi aparține lui Josephus și este menționată în cea de-a treia carte din *„Antichitățile Evreilor"*.

Referințele biblice sunt luate dintr-o biblie *Breeches* (*faimoasă pentru felul în care este tradus cel de-al șaptelea verset din al treilea capitol al Genezei*), publicată la Londra în 1599 iar citatele sunt reproduse păstrându-se punctuația și grafica originală.

CONSTRIREA TEMPLULUI

Moise, atunci când a vorbit în numele lui Iehova, Dumnezeul lui Israel, a numit doi arhitecți care să supravegheze construirea templului. Aceștia erau Besaleel, fiul lui Uri sau al tribului lui Judah și Aholiab, fiul lui Ahisamach sau al tribului lui Dan. Aceștia doi erau atât de populari încât poporul i-a dorit tot pe ei.

Când Iacob, aflându-se pe patul de moarte, și-a binecuvântat fiii, el le-a atribuit fiecăruia dintre ei câte un simbol. Simbolul lui Judah era Leul, iar cel al lui Dan un Șarpe sau o pasăre (*probabil un vultur*). Leul și Vulturul sunt două dintre cele patru bestii ale heruvimilor (*semnele zodiacale fixe*). Alchimiștii susțineau că misterioasa piatră a înțelepților (*sufletul*) a fost alcătuită cu ajutorul sângelui Leului roșu și glutenului Vulturului alb.

Este foarte probabil să existe o legătură mistică ascunsă între Foc (*leul roșu*) și Apă (*vulturul alb*), așa cum erau ele folosite în alchimia ocultă și între reprezentanții acestor două triburi, ale căror simboluri sunt identice cu aceste elemente alchimice.

Așa cum templul reprezintă sălașul lui Dumnezeu printre oameni, sufletul omului este sălașul naturii sale divine, în jurul căreia se adună o constituție materială cu 12 aspecte, la fel cum cele 12 triburi ale lui Israel s-au stabilit lângă incinta închinată lui Iehova.

Ideea conform căreia templul simbolizează un adevăr spiritual invizibil care depășește puterea de înțelegere a izraeliților este subliniată de o afirmație făcută în capitolul opt despre evrei, *„care slujesc la umbra lucrurilor cerești, așa cum i-a spus Dumnezeu lui Moise când templul era aproape gata"*.

Aici găsim referiri la locul fizic și material, simbol al instituției spirituale invizibilă dar atotputernică.

Precizările referitoare la acest templu sunt descrise în Cartea Exodului, în capitolul 25 :

„Și Domnul I-a vorbit lui Moise zicând: „Vorbește fiilor lui Israel să-Mi aducă un dar înălțat; de la oricine are tragere de inimă să iei darul Meu înălțat. Iată ce veți primi de la ei ca dar: aur, argint și bronz; material albastru, purpuriu, stacojiu, pânză albă de in subțire și păr de capră; piei de berbeci vopsite în roșu și piei de viței de mare; lemn de salcâm; untdelemn pentru sfeșnic, mirodenii pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia aromată; pietre de onix și alte pietre pentru efod și pieptar. Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor. Potrivit cu tot ce îți voi arăta, modelul cortului și modelul uneltelor lui, așa să și faceți."

Curtea templului era o zonă îngrădită, cu o lățime de 50 de coți și o lungime de o sută de coți, împrejmuită cu un zid din perdele de pânză atârnate de stâlpi de alamă, dispuși la o distanță de cinci coți.

(Cotul este o unitate de măsură folosită în antichitate, lungimea sa fiind egală cu distanța dintre cot și capătul din exterior al degetului arătător, adică aproximativ 18 inci sau 45 centimetri)

Existau câte 20 de stâlpi pe fiecare parte mai lungă și câte treizeci pe părțile mai scurte.

Temelia stâlpilor era din alamă iar capitelul din argint.

Templul era construit cu fețele mai lungi îndreptate spre nord și spre sud și cu cele mai scurte îndreptate spre est și vest, intrarea era la est, subliniind încă o dată influența venerării primitive a soarelui.

Curtea exterioară era menită îndeosebi să izoleze suprafața propriu-zisă a templului care se afla în mijlocul incintei. La intrarea în curte, care se afla în fața estică a dreptunghiului, se afla altarul cu ofrande alcătuit din tăblițe de alamă turnate peste lemn și ornate cu coarnele taurilor sau mieilor.

Mai departe, dar pe aceeași linie, se afla Vasul purificării, un recipient care conținea apa pentru spălările rituale ale preoților.

Acest recipient era construit din două părți, partea superioară constând dintr-un vas mare, de cele mai multe ori acoperit, care era menit să aprovizioneze bazinul din partea de jos, în care făceau preoții baie înainte de participarea la diverse ceremoniale.

Se presupune că acest vas a fost împodobit cu oglinzi din metal, reprezentând femeile din cele 12 triburi ale lui Israel.

Acest templu avea următoarele dimensiuni :

„Atunci când a fost construit, avea o înălțime de 30 de coți și o lățime de 10 coți. Unul dintre pereți se afla la sud iar celălalt la nord. Partea din spate se afla la vest. Era necesar ca lățimea sa să fie egală cu înălțimea". (*Josephus*)

Acele persoane care studiază Biblia obișnuiesc să împartă interiorul templului în două încăperi : o încăpere cu o lățime de 10 coți, o înălțime tot de 10 coți și o lungime de 20 de coți.

Această cameră era numită încăperea sacră și conținea trei piese de mobilă speciale, respectiv Sfeșnicul cu șapte brațe, Masa cu pâine etalată și Altarul cu tămâie arsă.

Cealaltă cameră avea o lățime de 10 coți, o înălțime tot de 10 coți și o lungime de 10 coți. Această încăpere era numită *„Cea mai sfântă dintre sfinte"* și nu conținea decât un singur articol de mobilă, respectiv *Arca Făgăduinței.*

Aceste două camere erau separate una de cealaltă de un voal ornamental împodobit cu multe feluri de flori dar fără animale sau chipuri de oameni.

Josephus bănuiește că exista și un al treilea compartiment, care se formase prin împărțirea încăperii sfinte în 2 camere.

Istoricul evreu nu descrie prea amănunțit cea de-a treia cameră, iar cei mai mulți scriitori nici măcar nu o pomenesc, deși Josephus subliniază faptul că Moise însuși a împărțit acest templu în trei.

Voalul care separă lăcașul sfânt de Sfântul Sfinților era atârnat de patru stâlpi, care indicau cele patru elemente, iar la intrare erau șapte stâlpi care reprezentau cele șapte simțuri și cele șapte vocale ale numelui sacru.

Mai târziu sunt menționați doar cinci stâlpi deoarece în prezent există doar cinci simțuri și cinci vocale active.

Scriitorul evreu al cărții „*The Baraitha*" afirmă următoarele lucruri :

„Existau zece perdele din pânză albastră, mov, și roșie-stacojie. Erau unsprezece perdele din păr de capră și lungimea fiecăreia era de treizeci de coți. Rabinul Judah spunea că erau două acoperișuri: cel inferior era făcut din piei de berbeci care erau vopsite în roșu, iar cel superior era făcut din piele de bursuc."

Calmet este de părere că cuvântul ebraic tradus *„badger"* înseamnă de fapt *„mov închis"* și prin urmare nu se referă la un anumit animal, ci la un material rezistent la apă, de o culoare întunecată.

În timpul călătoriilor lui Israel prin sălbăticie, se credea că un stâlp de foc plana deasupra templului noaptea, iar o coloană de foc călătorea prin el ziua. Evreii numeau acest nor *Shechinah* și acesta simboliza prezența lui Dumnezeu.

Într-una din cărţile ebraice care a fost respinsă în antichitate apărea următoarea descriere a *Shechinah* :

„Apoi un nor a acoperit templul congregaţiei iar gloria lui Dumnezeu a umplut templul. Acela era un nor de glorie care îi ajuta pe izraeliţii din sălbăticie timp de patruzeci de ani. Unul pe dreapta, unul pe stânga, unul în faţă şi unul în spate. Un nor era deasupra lor, iar stâlpul de nori se mişca în faţa lor, ajutându-i să se caţere pe locurile înalte şi să observe locurile joase, şi care omora şerpii şi scorpionii, care ardea spinii şi măceşul, şi îi ghida spre calea cea dreaptă." (*The Baraitha, the Book of the Tabernacle*)

Organizarea Templului

Mobilierul templului

Nu este nici o îndoială că templul, mobilierul şi ceremonialele sunt analoge structurii, organelor şi funcţiilor corpului omenesc. La intrarea în templu se afla altarul jertfelor, care era lung de cinci coţi, adânc de cinci coţi şi înalt de trei coţi. Suprafaţa superioară era un grilaj din lemn, pe care era plasat sacrificiul, iar dedesubt era un loc pentru foc. Acest altar simboliza faptul că un candidat trebuia să-i ofere altarului corespondenţa din natura sa interioară şi nu un taur sau un berbec atunci când intra pentru prima dată în sanctuar.

Veşmintele preoţilor care aveau un rang înalt

Din *„Dictionary of the Holy Bible"*, de Calmet

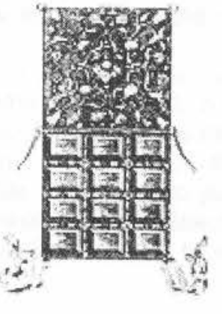

Ordinea pietrelor şi fiecare trib care era condus era ca în diagrama de alături, potrivit lui Calmet. Conform conspiratorilor, aceste nestemate simbolizau cele douăsprezece calităţi şi virtuţi: iluminarea, dragostea, înţelepciunea, adevărul, dreptatea, pacea, echilibrul, umilinţa, credinţa, puterea, bucuria şi victoria.

Taurul simboliza pământul şi reprezenta constituţia candidatului care trebuia să fie arsă de focul divinităţii sale (*sacrificarea animalelor şi în unele cazuri a oamenilor pe altarele păgâne era rezultatul ignoranţei acestora cu privire la principiul fundamental al sacrificiului; ei nu conştientizau faptul că jertfele lor trebuiau să provină din natura lor interioară pentru a fi acceptate*)

Mai la vest, în rând cu altarul Brazen se afla locul de purificare, care a fost descris deja. Pentru preot acest lucru însemna că el trebuie să-şi curețe nu numai trupul ci şi sufletul de toate petele impurităţii, căci cel care nu are un trup şi o minte curată nu poate intra în prezenţa divinităţii.

Dincolo de locul de purificare se afla intrarea în templu, care era cu faţa spre est, astfel încât primele raze ale soarelui să intre şi să lumineze camera.

Între stâlpi putea fi văzut locul sfânt, o cameră misterioasă pe pereţii căreia erau draperii oculte brodate cu chipuri de îngeri.

Pe partea sudică a locului sfânt se afla marele sfeşnic, care era făcut din aur, şi care cântărea în jur de cincizeci de kilograme. Din centrul său ieşeau şase braţe, iar fiecare dintre acestea se termina într-o adâncitură în formă de cupă, în care se afla o lampă cu ulei.

Erau şapte lămpi, câte una pe fiecare braţ şi una în centru.

Sfeşnicul era decorat cu şaptezeci şi două de migdale şi flori.

Josephus spune că erau doar şaptezeci, dar că atunci când evreii folosesc acest număr, el este egal cu 72.

În faţa sfeşnicului, dincolo de zidul din nord era o masă pe care se aflau 12 pâini. *(Calmet este de părere că pâinea era împrăştiată pe masă în două rânduri, fiecare rând având câte şase pâini)*. Pe această masă se mai aflau şi două cădelniţe aprinse, care se aflau deasupra pâinilor astfel încât fumul să reprezinte o aromă acceptabilă pentru Dumnezeu.

În centrul camerei se afla altarul parfumurilor arse, care era făcut din lemn şi pe care se aflau farfurii din aur. Adâncimea şi lungimea sa erau de un cot iar înălţimea era de doi coţi.

Acest altar simboliza laringele uman din care cuvintele care reprezentau o jertfă adusă lui Dumnezeu.

Laringele ocupă în constituţia omenească poziţia dintre locul sfânt, care este trunchiul corpului şi sfântul sfinţilor, care reprezintă capul şi conţinutul său (*sfântul sfinţilor este locul unde stă spiritul*).

În Sfântul Sfinţilor (*altar*) puteau intra doar preoţii şi aceştia intrau doar uneori.

În cameră nu era nici un fel de mobilă cu excepţia unei Arce care stătea în faţa intrării. În Exod se spune că Arca avea o lungime de doi coţi şi jumătate, o înălţime de un cot şi jumătate şi adâncimea de un cot şi jumătate. Aceasta era făcută din lemn de shittim, care era placat cu aur, şi care conţinea plăcuţele secrete ale legilor care-i fuseseră date lui Moise pe muntele Sinai. Calota Arcăi avea forma unei farfurii de aur pe care îngenuncheau două creaturi misterioase care se numeau îngeri şi care stăteau faţă în faţă.

Pe aripile acestor îngeri a coborât Domnul Israelului când a dorit să vorbească cu preoţii săi.

Mobilele templului puteau fi mutate. Fiecare altar şi obiect, indiferent de mărime, avea nişte şipci, care puteau fi puse.

Astfel, acesta putea fi ridicat şi cărat de cel puţin patru oameni. Şipcile nu au fost luate din Arcă până când aceasta a fost dusă în templul regelui Solomon.

Evreii şi-au dat seama că templul lor era o clădire simbolică.

Josephus ştia acest lucru şi a fost criticat deoarece a interpretat simbolismul templului în funcţie de păgânismul egiptean şi grecesc.

În descrierea draperiilor şi a mobilelor acesta spune :

„Când Moise a împărţit templul în trei, şi i-a lăsat pe preoţi să intre în două dintre ele, el a simbolizat marea şi uscatul, care sunt accesibile tuturor oamenilor; dar el a despărţit cea de-a treia parte deoarece Raiul este inaccesibil oamenilor. Când a poruncit să se aşeze pe masă 12 pâini el a reprezentat anul cu lunile sale. Prin sfeşnicul cu 7 braţe el s-a referit la cele 7 împărţiri ale planetelor; cele şapte lămpi din sfeşnice se referă la cursul planetelor. Voalurile care erau făcute din patru lucruri reprezintă cele patru elemente; pânza simboliza Pământul deoarece inul creşte din pământ; purpuriul simboliza marea deoarece acea culoare este vopsită de sângele peştilor; albastrul reprezenta aerul, iar roşul stacojiu reprezenta focul.

Veşmintele preoţilor care erau făcute din pânză erau asociate cu pământul. Albastrul sugera cerul.

Efodul sugera că Dumnezeu a făcut Universul din patru elemente, iar ţesăturile din aur erau asociate cu splendoarea care luminează toate lucrurile.

Sfeşnicul a fost plasat în mijlocul Efodului pentru a se asemăna cu pământul, căci acesta se află în mijlocul lumii.

Centura care înconjura mijlocul preoţilor reprezenta oceanul, deoarece acesta înconjoară şi include Universul.

Fiecare dintre sardonixuri reprezintă Soarele şi Luna, mă refer la cei care se aflau pe umerii preoţilor.

Cele douăsprezece pietre, fie că reprezintă lunile, fie că simbolizează semnele Zodiacului, nu trebuie interpretate greşit.

Mitra, care era de culoare albastră, sugera raiul; căci de ce ar fi fost inscripţionat pe ea numele lui Dumnezeu dacă nu din acest motiv? Aceasta avea şi o coroană de aur deoarece lui Dumnezeu îi place splendoarea. Acest lucru simbolizează şi faptul că templul a fost construit în şapte luni şi i-a fost dedicat lui Dumnezeu.

Şi metalele care au fost folosite la construirea templului sunt emblematice: aurul reprezintă spiritualitatea iar farfuriile de aur simbolizează natura spirituală care glorifică natura umană, care este reprezentată de lemn.

Misticii credeau că trupul omenesc este înconjurat de o serie de corpuri invizibile de diverse culori şi de o splendoare măreaţă.

La majoritatea oamenilor natura spirituală este ascunsă şi ţinută captivă în natura materială, dar la câţiva natura spirituală este afară şi înconjoară personalitatea omului.

Argintul din care au fost făcuţi stâlpii este asociat cu Luna, care era sacră la evrei şi la egipteni. Preoţii ţineau ceremonii rituale secrete atunci când era Lună nouă sau Lună plină, deoarece ambele perioade îi erau sacre lui Jehovah.

Aurul simboliza sufletul spiritual iar argintul reprezenta natura umană, purificată si regenerată.

Alama care a fost folosită la construirea altarelor exterioare era o substanţă mixtă, alcătuită dintr-un amestec de metale preţioase şi de bază.

Astfel ea reprezenta constituţia individului obişnuit, care este o combinaţie de elemente inferioare şi superioare.

Cele trei camere ale templului îi interesau în mod deosebit pe francmasoni deoarece reprezentau cele trei grade ale adăpostului albastru.

Cele trei ordine ale preoţilor sunt păstrate în masoneria modernă ca: ucenic, meşteşugar şi maestru mason.

Locuitorii din Hawai au construit un templu asemănător cu cel al evreilor, singura diferenţă fiind camerele care nu erau una după cealaltă, ci una deasupra celeilalte.

Cele trei camere al templului sunt şi cele trei camere importante din piramida lui Gizeh."

Veşmintele de glorie

Aşa cum a fost explicat în citatul lui Josephus, veşmintele şi podoabele preoților ebraici aveau un înțeles secret şi chiar şi în zilele noastre, în culorile şi formele hainelor sacre, este ascuns un limbaj secret.

Veşmintele preoților din templu erau numite *Cahanaeae*; cele ale preoților care aveau un rang înalt se numeau *Cahanaeae Rabbae.* Deasupra *Machanese* ei purtau un veşmânt asemănător pantalonilor scurți, care se numea *Chethone* şi o haină țesută din pânză, care ajungea până la pământ, şi avea mâneci lungi care erau legate de brațele celor care le purtau. O eşarfă brodată era răsucită de mai multe ori în jurul taliei iar un capăt al acesteia atârna în față.

Hainele gloriei

din *„Mosaize Historie der Hebreeuwse Kerke".*

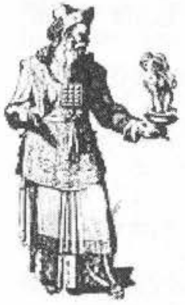

Hainele preoților din Israel erau numite adesea *„hainele gloriei"* deoarece se asemănau cu natura spiritualizată şi regenerată a omului, care era simbolizată de veşmântul pe care ar trebui să-l aibă toți oamenii, veşmânt care este făcut din caracter şi virtute. Veşmintele preoților care aveau rang înalt erau la fel cu ale celorlalți, cu excepția faptului că aveau mai multe podoabe. Deasupra hainei, țesută din pânză albă, preoții purtau un veşmânt fără mâneci de culoarea cerului şi care le ajungea până la picioare. Acesta era numit *Meeir* şi era ornat cu o tivitură albă şi avea nişte centuri din aur şi nişte rodii. În *Ecclesiasticus* aceste centuri şi scopul lor sunt descrise după cum urmează :

„Iar el avea şi rodii, şi mijlocul său era înconjurat de nişte curele din aur, iar când mergea, acestea făceau zgomot, zgomot care putea fi auzit în temple."

Meeir era legat cu o centură împestrițată care era brodată în fire de aur.

Ephod, un veşmânt care a fost descris de Josephus ca fiind asemănător cu o haină, era purtat deasupra părții superioare a *Meeir.*

Firele din care a fost țesut Ephod erau de mai multe culori ca şi perdelele din templu. Fire de aur erau țesute în acest material.

Ephodul avea pe fiecare umăr un onix mare în forma unui nasture, iar numele celor 12 fii ai lui Iacob erau gravate pe aceste două pietre.

Se presupunea că aceşti nasturi din onix aveau puteri oraculare, iar când preoții puneau anumite întrebări, aceşti nasturi emiteau o radiere celestă. Când se lumina onixul de pe umărul drept însemna că Jehovah îi răspundea afirmativ preotului, iar când strălucea cel de pe umărul stâng, însemna că răspunsul este negativ.

În mijlocul suprafeței din fața Ephodului se afla un spațiu pentru Essen, sau pieptar care, după cum ne sugerează şi numele, era un oracol care avea puteri foarte mari. Acest pieptar avea formă pătrată şi era alcătuit dintr-un material brodat, în care se aflau 12 pietre. Fiecare dintre aceste pietre stătea într-o cutie de aur.

Datorită greutății pietrelor sale, platoşa era susținută de lanțuri speciale din aur.

Cele 12 pietre care alcătuiesc platoşa, la fel ca cele 12 pietre onyx de la umerii Ephodului, aveau puterea misterioasă de a aprinde lumina divină şi de a sluji drept oracole. Autorul afirmă că pietrele au încetat să lumineze şi să strălucească în urmă cu două sute de ani înainte ca el să scrie această poveste deoarece evreii au încălcat legile lui Iehova şi Dumnezeul Israelului a fost dezamăgit de poporul său ales.

Evreii au învățat Astronomie de la egipteni; este foarte probabil ca cele 12 bijuterii ale platoşei să simbolizeze cele 12 Constelații ale Zodiacului. Aceste 12 ierarhii celeste erau considerate nişte bijuterii care ornau platoşa omului universal, *Macroprosop-ul*, la care se face referire în Zohar.

Numărul 12 este des întâlnit la popoarele din Antichitate, care aveau aproape întotdeauna un panteon alcătuit din 12 semizei şi zeițe conduse de Cel Invincibil, care era la rândul său supus Creatorului.

Această întrebuințare a numărului 12 este remarcată îndeosebi în scrierile creştine şi evreieşti. Cei 12 profeți, cei 12 patriarhi, cele 12 triburi, cei 12 apostoli, fiecare grup are o anumită semnificație ocultă căci fiecare se referă la zeitatea cu 12 fețe, ale cărei emanații se manifestă în Universul tangibil creat prin 12 canale individualizate.

Doctrina secretă afirmă şi faptul că bijuteriile reprezintă centre de viață în interiorul propriei lor constituții; acestea erau capabile să radieze şi să absoarbă lumina divină a zeității.

Rabinii considerau că fiecare fir de pânză folosit la țesutul perdelelor şi ornamentelor templului consta din 24 de fire separate; această experiență dobândită în cele 24 de ore ale zilei (*simbolizată în* *masonerie de linia de 24 de inci*) se transformă în firul din care sunt ţesute veşmintele gloriei.

Urim şi Thummim

Pe partea cealaltă a Essen-ului se afla un buzunar care conţinea obiecte misterioase, respectiv Urim şi Thummim. Pe lângă faptul că erau folosite în arta ghicitului, nu avem foarte multe informaţii despre aceste obiecte. Unii autori afirmă că este vorba despre nişte pietre mici *(asemănătoare cu fetişurile pe care unele popoare aborigene le slăvesc şi în zilele noastre)* pe care izraeliţii le-au adus tocmai din Egipt deoarece credeau că acestea posedă puteri divine.

Alţii sunt de părere că Urim şi Thummim aveau forma unui zar folosit pentru a hotărî soarta anumitor evenimente.

Alţi autori afirmă că acestea sunt nişte nume sacre scrise pe tăbliţe de aur şi purtate ca talismane.

„Potrivit unor autori, Urim şi Thummim simbolizează *„lumina şi perfecţiunea”* sau *„lumina şi adevărul”* şi sunt izbitor de asemănătoare cu cele două nume, respectiv Re (*Ra*) şi *Themi* de pe platoşele purtate de egipteni.” (*„The Faiths of the World”*, de Gardner)

Nu mai puţin remarcabilă este şi pălăria purtată de înaltul preot.

Peste tichia albă obişnuită a preoţilor obişnuiţi acest demnitar purta încă un material albastru şi o coroană de aur; coroana avea trei părţi suprapuse, la fel ca mitra triplă, purtată de magii perşi.

Această coroană sugera faptul că acest preot nu era numai conducătorul celor trei lumi pe care le-au distins anticii *(respectiv rai, pământ şi iad)* ci şi stăpânul triplului aspect al omului şi al universului; este vorba, desigur, despre lumile spirituală, intelectuală şi materială. Această împărţire era simbolizată şi de cele trei încăperi ale templului propriu-zis.

Pe vârful tichiei se afla o cupă mică din aur, având forma unei flori. Această cupă simboliza faptul că natura preotului este una receptivă şi că acesta posedă în sufletul său un recipient de genul unei cupe în care absoarbe apele eterne ale vieţii, care curg în cupa respectivă tocmai din ceruri.

Această floare de pe coroană are o semnificaţie esoterică asemănătoare cu trandafirul care creşte dintr-un craniu, atât de faimos în simbolismul templierilor.

Anticii erau de părere că natura spirituală care părăseşte corpul merge în sus spre coroana de pe cap.

Prin urmare, cupa în formă de floare mai simbolizează şi conştiinţa spirituală. În partea din faţă a acestei coroane erau gravate în ebraică cuvintele *„sfinţenie întru Domnul”*.

Deşi veşmintele şi podoabele sporeau respectul şi veneraţia izraeliţilor faţă de preotul lor, aceste lucruri nu însemnau absolut nimic pentru Iehova. Prin urmare, înainte de a intra în camera sfântă, înaltul preot îşi scotea veşmintele lumeşti şi păşea în prezenţa Dumnezeului lui Israel dezbrăcat.

În această încăpere preotul nu purta decât virtuţile sale, spiritualitatea fiind unicul său veşmânt.

Există o legendă conform căreia cei care intrau în această cameră murdari erau distruşi de o săgeată de foc divin trimisă din *„locul milosteniei”*. Dacă înaltul preot avea un singur gând necurat, acesta murea pe loc. Deoarece nici un om nu poate şti cu precizie momentul în care îi va trece prin cap un gând ruşinos, se luau măsuri de precauţie în cazul în care preotul ar fi căzut mort chiar în prezenţa lui Iehova.

Ceilalţi preoţi nu aveau voie să păşească în acest sanctuar; atunci când conducătorul lor intra pentru a primi poruncile lui Dumnezeu, ei legau unul dintre picioarele sale cu un lanţ astfel încât să-l poată trage afară în cazul în care acesta era doborât.

Tichia preoţilor

Din *Mosaize Historie der Hebreeuwse Kerke*

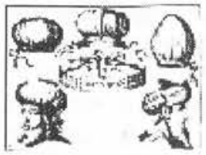

Peste tichia albă pe care o purtau în mod obişnuit, Marele Preot mai purta o pânză de culoare albastră şi o panglică de aur. În partea din faţă a acestei fâşii de aur erau inscripţionate cuvintele ebraice *„sfinţenie întru Domnul”*. În această imagine este prezentată tichia, atât cu coroana din aur, cât şi fără ea.

Arca şi heruvimii săi

Din *„Dictionary of the Holy Bible”*, întocmit de Calmet

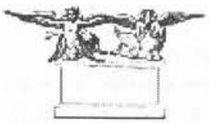

Josephus afirmă că heruvimii erau nişte fiinţe zburătoare care nu seamănă deloc cu fiinţele de pe pământ; el adaugă că nu este posibil să descrie aceste creaturi.

Se spune că Moise a văzut aceste fiinţe

îngenuncheate la tronul lui Dumnezeu în momentul în care a fost luat şi adus în faţa lui Iehova.

Se pare că aceste creaturi semănau, cel puţin din punctul de vedere al înfăţişării, cu faimoşii heruvimi ai lui Ezekiel.

FRĂŢIA ORDINULUI ROZICRUCIAN

Viaţa părintelui C.R.C

Cine erau membrii acestui ordin? Să fie aceasta o organizaţie de gânditori care se răzvrătesc împotriva limitărilor religioase şi filosofice din timpul lor sau doar nişte transcendentalişti izolaţi care nu au în comun decât similitudinea perspectivelor şi a modului lor de gândire? Unde se afla *„Casa Sfântului Duh"* în care, potrivit manifestelor lor, aceştia se întâlneau o dată pe an pentru a stabili agenda ordinului? Cine era misterioasa persoană căreia i se adresau cu sintagma *„Ilustrul nostru părinte şi frate"* C.R.C.? Oare aceste trei litere reprezintă iniţialele de la Ordinul Rozicrucian Creştin?

Oare Christian Rosencreutz, presupusul autor al cărţii *„Chymical Nuptials"* este aceeaşi persoană care a înfiinţat *„Societatea Rozicruciană"* împreună cu alţi trei bărbaţi ?

Ce relaţie există între acest ordin şi francmasoneria medievală? De ce se intersectează atât de mult destinele acestor două organizaţii? Este posibil ca *„Frăţia Rozicruciană"* să fie mult căutata pistă care leagă francmasoneria din Evul Mediu cu simbolismul şi misticismul din antichitate? Se poate oare ca secretele sale să fie perpetuate de masoneria modernă?

Oare *„Ordinul Rozicrucian"* s-a desfiinţat la sfârşitul secolului optsprezece sau acesta fiinţează încă, menţinând acelaşi caracter ascuns pentru care este cunoscut?

Cu ce scop a fost înfiinţat acest Ordin Rozicrucian? Să fie oare vorba despre o organizaţie filosofică şi religioasă, aşa cum au susţinut membrii acestui ordin, sau aceasta nu era decât o faţadă menită să ascundă adevăratul obiectiv al acestei organizaţii, acela de a prelua controlul politic asupra Europei?

Acestea nu sunt decât câteva dintre întrebările pe care ni le punem frecvent atunci când studiem această organizaţie secretă.

Există patru teorii diferite cu privire la enigma acestui ordin. Fiecare a rezultat în urma unei cercetări minuţioase executată de savanţi care şi-au petrecut întreaga viaţă scotocind prin arhivele ştiinţelor hermetice. Concluziile la care au ajuns dovedesc încă o dată lipsa de exactitate a informaţiilor disponibile referitoare la geneza şi la primele activităţi ale Ordinului Rozicrucian.

Primul Postulat

Se presupune că acest ordin a luat fiinţă cam în aceeaşi perioadă în care a apărut descrierea dogmelor sale şi a activităţilor pe care le va desfăşura, activităţi publicate în manifestul intitulat *„Fama Fraternitatis"*.

Acest manifest a fost scris în anul 1610, dar se pare că nu a fost publicat decât patru ani mai târziu, în 1614.

Autorităţile menţionează existenţa unei ediţii mai timpurii decât aceasta.

Dacă vrem să ne dăm seama cu acurateţe de originea acestei societăţi secrete, trebuie să ne familiarizăm mai întâi cu primul şi cel mai important dintre documentele sale. Manifestul începe prin a vorbi despre bunătatea şi milostenia lui Dumnezeu; se afirmă aici că intelectualii, datorită egocentrismului şi invidiei, slujesc falşii profeţi şi ignoră adevărata cunoaştere pe care Dumnezeu le-a dezvăluit-o în bunătatea sa. Prin urmare, este necesară o transformare care să pornească de la filosofi şi de la înţelepţi.

Pentru a încuraja şi a veni în sprijinul acestei reforme, o persoană misterioasă numită *„Părintele Nostru Iluminat C.R.C."* , de sorginte germană, descendent dintr-o familie de nobili, dar totuşi un om sărac, a înfiinţat *„Societatea Secretă a Rozicrucienilor"*.

C. R.C. a fost dus la mănăstire de la vârsta de cinci ani dar mai târziu, fiind nemulţumit de sistemul educaţional de acolo, s-a împrietenit cu un călugăr din Ordinul Sfânt, care se pregătea să plece în pelerinaj la Pământul Sfânt. Aceştia au pornit la drum împreună însă călugărul a murit în Cipru şi C.R.C. a continuat drumul de unul singur până în Damasc. Sănătatea sa precară nu i-a permis să ajungă la Ierusalim, şi astfel a rămas în Damasc să studieze cu filosofii de acolo.

În timp ce îşi perfecţiona studiile, a auzit vorbindu-se despre un grup de mistici şi cabalişti care se aflau în oraşul mistic arab Damcar. Renunţând la dorinţa sa de a vizita Ierusalimul, acesta a vorbit cu arabii să meargă împreună cu ei la Damcar.

C.R.C. avea doar şaisprezece ani atunci când a ajuns în acest oraş. A fost primit ca şi cum ar fi fost o persoană pe care o aşteptau de mult, un prieten şi un expert în filozofie. Filosofii arabi l-au învăţat secretele lor. În timp ce se afla acolo, C.R.C. a învăţat limba arabă şi a tradus în latină cartea sacră intitulată „M".

La întoarcerea sa în Europa, acesta a adus cartea respectivă cu el.

După ce a studiat trei ani în Damcar, C.R.C. a plecat în oraşul Fez, unde a fost instruit de magicienii arabi. Tot aici, la Fez, a fost învăţat cum să comunice cu fiinţele elementale *(spirite ale naturii)* care i-au dezvăluit multe secrete ale naturii. Filosofii din Fez nu erau la fel de învăţaţi ca cei din Damcar dar experienţele anterioare i-au permis lui C.R.C. să distingă adevărul de minciună îmbogăţindu-şi astfel cunoştinţele. După ce a petrecut doi ani în Fez, C.R.C. a ajuns în Spania aducând cu el multe comori, printre care se aflau şi plante şi animale rare, toate acestea strânse în timpul călătoriilor sale. Acesta spera ca învăţaţii din Europa să primească cu recunoştinţă rarele comori materiale şi intelectuale pe care li le adusese. Dar nu a avut parte de o asemenea primire, fiind luat în derâdere, căci aşa-zişii înţelepţi nu doreau să recunoască că nu ştiau nimic despre aceste lucruri, fapt care ar fi dus la scăderea prestigiului pe care îl aveau.

În acest punct al naraţiunii există o divagaţie în care se menţionează că Paracelsus, deşi nu era un membru al Ordinului Rozicrucian, citise cartea „M" şi extras de aici acele informaţii care l-au făcut cel mai renumit medic din Europa medievală.

Obosit, dar nu descurajat, de pe urma eforturilor sale zadarnice, C.R.C. s-a întors în Germania, unde a construit o casă în care să-şi continue liniştit cercetările. El a mai făcut o serie de instrumente ştiinţifice nemaiîntâlnite, indispensabile în munca de cercetare. Deşi ar fi putut deveni faimos, dacă ar fi încercat să-şi comercializeze cunoaşterea, el a preferat totuşi prietenia lui Dumnezeu, respectului pe care i l-ar fi purtat oamenii.

La cinci ani după retragerea sa, el a hotărât să reînceapă lupta pentru reformarea artelor şi ştiinţelor din timpul său, dar de data aceasta a fost ajutat de câţiva prieteni de nădejde.

A chemat de la mănăstirea unde fusese instruit în tinereţe trei fraţi cu care s-a legat prin jurământ să păstreze secretele care li se împărtăşiseră, şi să scrie spre folosul posterităţii informaţiile pe care le va dicta.

Crucea - Trandafir şi Crucea de aur

Din *Geheime Figuren der Rosenkreuzer*

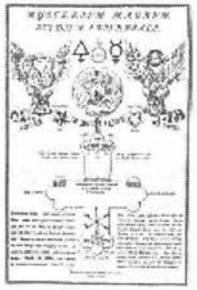

Se spune despre această cruce că a fost făurită din aur spiritual şi că fiecare călugăr are una la pieptul său. Aceasta poartă simbolurile alchimice ale sării, sulfului şi mercurului, o stea a planetelor iar în jurul ei se află cele patru cuvinte: *credinţă, speranţă, dragoste şi răbdare.* Vulturul cu două capete sau pasărea Phoenix prevesteşte în mod subtil starea androgină a oamenilor. Alchimia acestui ordin nu se ocupa numai cu metalele. Însuşi corpul omului reprezenta un laborator alchimic şi nimeni nu putea deveni un membru al acestei organizaţii decât dacă realiza experimentul suprem care consta în transmutare, prin schimbarea metalelor brute ale ignoranţei în aurul pur al înţelepciunii şi puterii de înţelegere.

C.R.C. şi cei trei călugări au înfiinţat *„Ordinul Rozicrucian".*

Aceştia au stabilit un limbaj secret şi în manifestul lor menţionează că au întocmit un amplu dicţionar în care erau clasificate toate formele înţelepciunii închinate lui Dumnezeu. Ei au început să lucreze şi la transcrierea cărţii „M" însă şi-au dat seama că această sarcină este mult prea dificilă din cauza numărului mare de bolnavi care veneau la ei pentru a fi vindecaţi.

După ce au construit o clădire nouă mai mare, pe care au numit-o *„Casa Sfântului Duh"*, ei au decis să accepte încă patru membri în această *„Frăţie"*, sporind numărul la opt, dintre care şapte erau germani.

Toţi rozicrucienii erau necăsătoriţi.

Lucrând împreună, cu mult devotament, au reuşit să termine foarte repede documentele, instrucţiunile şi dogmele acestui ordin. Aceştia au înfiinţat şi casa numită *„Sancti Spiritus".*

Aceştia au hotărât să se despartă şi să viziteze şi alte ţări de pe pământ, nu numai pentru a împărtăşi ştiinţa lor şi altora, care ar fi meritat-o, ci şi pentru a verifica şi corecta greşelile care existau în propriul lor sistem.

Înainte de a se despărţi, călugării au pregătit şase reguli şi au jurat cu toţii să le respecte.

Prima regulă spunea că nu trebuie să accepte nici o demnitate şi că singura lor menire era să-i vindece pe cei bolnavi fără să le ceară nimic în schimb.

A doua regulă stipula că aceştia nu trebuiau să poarte vreun veşmânt special ci doar hainele în conformitate cu tradiţia din ţara în care se aflau.

A treia regulă menţiona că aceştia trebuiau să se întâlnească în fiecare an, într-o zi stabilită, în *„Casa Sfântului Duh"*. În cazul în care nu reuşeau să ajungă, trebuiau să trimită o scrisoare.

A patra regulă decreta că fiecare membru trebuia să găsească o persoană demnă să-i ia locul.

A cincea regulă se referea la faptul că literele R.C. vor fi sigiliul, emblema şi însemnul lor de atunci încolo.

A şasea regulă menţiona că *Frăţia* trebuia să rămână necunoscută lumii timp de o sută de ani.

După ce au jurat să respecte acest legământ, cinci dintre fraţi au plecat spre tărâmuri îndepărtate, iar un an mai târziu şi alţii doi au plecat la drum, lăsându-l pe părintele C.R.C. singur în *„Casa Sfântului Duh"*.

În fiecare an se întâlneau în mare veselie, căci reuşiseră să promulge doctrinele lor înţelepţilor de pe pământ într-un mod sincer şi discret.

La prima moarte a unuia dintre membrii acestui ordin în Anglia, s-a hotărât ca locul funeraliilor să fie ţinut secret.

Imediat după aceea părintele C.R.C. i-a chemat pe cei şase membri care rămăseseră şi se presupune că şi-a pregătit propriul său mormânt simbolic cu această ocazie. Din *Manifest* aflăm că nici unul dintre membrii Societăţii, care mai trăiau la acea vreme, nu a ştiut când a murit părintele sau unde a fost îngropat.

Trupul său a fost descoperit din întâmplare cu 120 de ani mai târziu, când unul dintre membri, înzestrat cu o deosebită măiestrie arhitecturală, a decis să facă unele modificări în *„Casa Sfântului Duh"*. Se presupune că mormântul se afla în această clădire.

În timp ce realiza aceste modificări, arhitectul a descoperit o tăbliţă memorială pe care erau înscrise numele primilor membri ai acestui ordin. Apoi a hotărât să transfere tăbliţa într-o clădire impunătoare, căci în acea vreme nimeni nu ştia în ce ţară murise părintele C.R.C.

Această informaţie referitoare la moartea sa fusese tăinuită de primii membri. Atunci când au încercat să mute tăbliţa memorială, care era susţinută de un cui imens, unele pietre şi zugrăveala s-au desprins de pe perete, dezvăluind o uşă ascunsă în construcţie.

Membrii *Frăţiei* au dat la o parte restul ruinelor şi au descoperit intrarea într-o cameră secretă. Deasupra uşii erau scrise cu litere mari următoarele cuvinte: POST CXX ANNOS PATEBO.

Potrivit interpretării mistice a membrilor acestui ordin, aceste cuvinte însemnau: *„Mă voi arăta din nou peste 120 de ani."*

În următoarea dimineaţă uşa era deschisă şi membrii au intrat într-o încăpere cu şapte feţe şi şapte colţuri, fiecare parte având o lăţime de cinci picioare şi o înălţime de opt. Deşi Soarele nu a pătruns niciodată în acest mormânt, cavoul era iluminat de nişte raze venite din tavan. În centru se afla un altar sferic, pe care se aflau tăbliţe din alamă, gravate cu nişte caractere ciudate. Pe fiecare dintre cele şapte părţi se afla o uşă mică care, fiind deschisă, dezvăluia un număr de cutii ce conţineau cărţi, instrucţiuni secrete, şi probabil dogmele pierdute ale *Frăţiei*.

Când altarul a fost dat la o parte, s-a descoperit un capac de bronz.

La ridicarea acestui copac a apărut un corp, probabil trupul lui C.R.C., care, cu toate că zăcuse acolo timp de 120 de ani, arăta ca şi cum tocmai fusese înmormântat. Acesta era îmbrăcat cu hainele *Frăţiei* iar într-o mână ţinea strâns un pergament misterios care era la fel de valoros pentru acest ordin ca şi Biblia.

După ce au cercetat cu atenţie tot ceea ce se afla în camera secretă, capacul şi altarul au fost puse la locul lor, uşa acestei încăperi a fost sigilată din nou iar membrii acestei organizaţii şi-au reluat drumul, moralul lor s-a ridicat iar credinţa lor a sporit datorită priveliştii miraculoase pe care o văzuseră cu toţii.

Acest document se încheie cu următoarea frază :

„În conformitate cu voinţa părintelui nostru, C.R.C., acest „Manifest" a fost pregătit şi trimis înţelepţilor şi învăţaţilor din întreaga Europă, fiind tradus în cinci limbi pentru ca toţi să cunoască şi să înţeleagă secretele acestei Frăţii auguste. Toate sufletele sincere care trudesc pentru slăvirea lui Dumnezeu sunt chemate să comunice cu membrii acestui ordin şi li se promite că strigătele lor vor fi auzite, indiferent de locul în care se vor afla şi de mesagerii pe care îi vor trimite. Cei care au intenţii egoiste sunt avertizaţi că cei care vor încerca să descopere Frăţia fără a avea o minte şi un suflet curat, vor avea parte numai de necazuri şi de suferinţă."

Aceasta este, pe scurt, povestea Manifestului *„Fama Fraternitatis"*.

Cei care acceptă povestea, literalmente consideră că părintele C.R.C. este fondatorul *Frăţiei*, care a fost organizată în 1400.

Faptul că coroborarea istorică a unor puncte importante din *Manifest* nu a fost descoperită niciodată, stă împotriva acestei teorii.

Nu este nici o dovadă că tatăl C.R.C. s-ar fi apropiat vreodată de învățații din Spania.

Misteriosul oraș din Damcar nu poate fi găsit și nu este nici o dovadă că în Germania a existat un loc unde veneau oamenii bolnavi pentru a fi vindecați.

„The Secret Tradition in Freemasonry", de A. E. Waite, conține o imagine a tatălui C.R.C. Acesta are o barbă lungă până la piept și stă în fața unei mese pe care arde o lumânare. O mână îi sprijină capul, iar cealaltă stă pe un creier omenesc. Cu toate acestea imaginea nu dovedește nimic. Tatăl C.R.C. nu a fost niciodată văzut de alți oameni în afară de membrii acestui ordin, iar aceștia nu au păstrat o descriere a sa. Este puțin probabil ca acesta să se fi numit Christian Rosencreutz - căci aceste nume nu au fost asociate până la scrierea *Chymical Nuptials*.

Al doilea postulat

Frații masonici care au cercetat acest subiect acceptă existența istorică a Frăției Rozicruciene dar părerile cu privire la ordin sunt împărțite. Un grup susține că societatea a fost fondată în Europa medievală ca rezultat al speculației alchimice. Robert Macoy, 33°, consideră că Johann Valentin Andreae, un teolog german, a fost adevăratul fondator al acestui ordin, și că este posibil ca el să fi reformat societatea care a fost fondată de Sir Henry Cornelius Agrippa.

Unii sunt de părere că acest ordin a fost prima invazie europeană în cultura budistă și brahmanică. Alții consideră că această societate a fost creată în Egipt în timpul unei supremații filosofice a imperiului și că aceasta a continuat misterele din vechea Persie și din Chaldea.

În lucrarea sa *„Anacalypsis"*, Godfrey Higgins scrie :

> „Membrii Ordinului Rozicrucian din Germania nu-și cunosc originea. Ei presupun că descendenții lor sunt egiptenii antici, caldeenii și magii."

Aceștia cred că părintele C.R.C., ca și legenda masonică a lui Hiram Abiff, este o alegorie, și nu trebuie înțeleasă literalmente.

O problemă asemănătoare au întâlnit și cercetătorii Bibliei care, în majoritatea cazurilor, nu au reușit să dovedească interpretarea istorică a Scripturilor.

Admițând existența unei societăți secrete politice și filosofice, este remarcabil faptul că o organizație, care are membri în toată Europa, poate rămâne secretă timp de secole. Cu toate acestea Rozicrucienii au reușit să facă acest lucru. Un număr mare de filosofi și savanți, printre care se numără și Sir Francis Bacon și Wolfgang von Goethe, au fost suspectați că ar aparține ordinului, dar legătura acestora nu a fost dovedită niciodată spre satisfacția unor istorici.

Adevărații membri ai *„Vechiului și secretului Ordin al Filosofilor Necunoscuți"* își merită numele. Chiar și în zilele noastre ei au rămas necunoscuți.

În timpul Evului Mediu au apărut un număr de tratate despre care se presupunea că ar fi fost scrise de membrii acestui ordin.

Multe dintre aceste tratate erau falsificate de niște persoane care nu aveau scrupule și care foloseau numele acestui ordin în speranța de a redobândi puterea politică și religioasă. Acest lucru a complicat mult munca de cercetare a ordinului.

Trandafirul crucificat

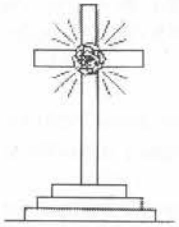

Simbolul original al acestei Frății era un trandafir hieroglific care era răstignit pe o cruce. Crucea stătea pe un piedestal din trei trepte. Simbolul unei cruci care se ridică dintr-un trandafir era folosit în legătură cu activitățile acestora. Trandafirul acestui ordin era desenat pe masa rotundă a regelui Artur. Un grup de pseudo membri ai *Frăției Rozicruciene* au mers atât de departe încât au făcut rost de o frânghie neagră, care îi ajuta să se recunoască, și îi avertiza că dacă încălcau jurământul secret frânghia va fi folosită pentru a îi strangula. Puține dintre principiile acestui ordin au fost păstrate în literatură, deoarece *Frăția inițială* publica doar fragmente despre principiile și activitățile sale.

În lucrarea sa *„Secret Symbols of the Rosicrucians"*, Dr. Franz Hartmann descrie Frăția ca fiind :

> „O societate secretă de oameni care aveau puteri supraomenești sau chiar supranaturale; se credea că aceștia pot prezice ce se va întâmpla în viitor și pot pătrunde în cele mai

adânci mistere ale naturii, că pot transforma cuprul, fierul, cositorul sau mercurul în aur, că pot prepara un elixir al vieţii, care îi ajută să rămână tineri şi puternici; se presupunea că ei pot comanda spiritele elementale ale naturii şi că aceştia cunosc secretul pietrei filozofale, o substanţă care îi oferea celui care o avea nemurire, putere şi înţelepciune.”

Acelaşi autor descrie un membru al Frăţiei ca fiind :

„O persoană care, printr-un proces de trezire spirituală, a obţinut o cunoaştere practică a înţelesului secret al trandafirului şi a crucii. Dacă spunem că o persoană aparţine acestui ordin, acest lucru nu este neapărat adevărat. Adevăraţii membri ai acestui ordin, sau masoni, nu pot fi făcuţi; ei trebuie să-şi dezvolte puterile divine din inimi. Multe biserici şi societăţi secrete sunt departe de a fi ceea ce exprimă numele lor.”

Principiile simbolice ale acestei frăţii sunt atât de profunde încât chiar şi în zilele noastre ele nu au reuşit să fie apreciate. Tabelele şi diagramele lor au legătură cu principiile cosmice pe care aceştia le tratează cu o înţelegere filosofică. Potrivit documentelor care sunt disponibile, aceşti membri erau uniţi prin aspiraţii comune şi nu de legile fraternităţii. Se credea că membrii acestui ordin au trăit în pace, că aveau diverse profesii şi că nimeni nu cunoştea că aceştia făceau parte dintr-o organizaţie secretă. După moartea părintelui lor, majoritatea membrilor renunţaseră să se mai întâlnească.

Ritualul de iniţiere al acestui ordin a fost păstrat atât de bine încât nu este cunoscut nici în zilele noastre. Se pare că acesta aparţinea terminologiei alchimice.

Cei care doreau să intre în acest ordin se chinuiau degeaba căci membrii „Frăţiei” erau cei care-şi alegeau discipolii. Atunci când cădeau de acord asupra unui om care era demn de a intra în „Frăţia” lor ei îi comunicau acest lucru într-un mod misterios.

Acesta putea primi o scrisoare anonimă sau una care avea un sigiliu misterios şi de obicei pe ea erau literele „C.R.C." sau „R.C.".

Acestuia i se spunea să se ducă într-un anumit loc la o oră stabilită. El nu trebuia să dezvăluie niciodată ceea ce i se spunea, cu toate că în multe cazuri ultimele sale scrieri arătau faptul că o nouă influenţă intrase în viaţa sa, influenţă care îl ajuta să înţeleagă lucrurile mai bine. Unii au scris alegorii care aveau legătură cu ceea ce li s-a întâmplat atunci când au fost în prezenţa acestor membri.

Alchimiştii erau uneori vizitaţi în laboratoare de străini misterioşi care le ţineau discursuri despre procesele secrete ale artelor hermetice şi care apoi plecau fără a lăsa vreo urmă.

Alţii declarau că membrii acestui ordin comunicau cu ei prin intermediul viselor şi a viziunilor şi le dezvăluiau secrete ale înţelepciunii hermetice în timp ce dormeau.

După ce era instruit, candidatul jura să păstreze secretul nu numai cu privire la formula alchimică care îi fusese dezvăluită, ci şi cu privire la metoda prin care a ajuns în acel ordin.

Nu s-a putut dovedi niciodată cine erau membrii acestui ordin.

Mulţi bănuiesc că trandafirul Frăţiei Rozicruciene este o simplă convenţie a *florii de lotus egipteană* şi hindusă şi că are acelaşi înţeles simbolic ca aceasta.

Divina Comedie demonstrează că Dante Alighieri cunoştea teoria acestui ordin.

Cu privire la acest lucru, Albert Pike în a sa *Morals and Dogma* scrie:

„Iadul lui este doar un purgatoriu negativ. Raiul lui este alcătuit din nişte cercuri cabalistice care sunt separate de o cruce ca şi figura magică a lui Ezekiel. În centrul acestei cruci înfloreşte un trandafir şi pentru prima dată este explicat simbolul adepţilor Frăţiei Rozicruciene.”

Nu se va şti niciodată cu siguranţă dacă numele de *„Rozicrucian”* provine de la simbolul trandafirului şi al crucii sau dacă nu cumva acesta a fost menit să ascundă adevăratul înţeles al acestui ordin.

Godfrey Higgins este de părere că acest cuvânt nu este derivat de la floare, ci de la cuvântul Ros care înseamnă rouă. Este interesant faptul că cuvântul *„Ras”* înseamnă înţelepciune iar *„Rus”* înseamnă tăinuire.

Toate aceste înţelesuri au contribuit la simbolismul acestui ordin.

A. E. Waite este de acord cu Godfrey Higgins cu privire la faptul că procesul de formare a pietrei filosofale, care a avut loc cu ajutorul rouăi, este ascuns în acest nume. Este posibil ca această rouă să fi fost o substanţa misterioasă care se află în creierul omenesc şi care se aseamănă cu descrierea pe care alchimiştii au făcut-o picăturile de rouăr care, căzând din cer, au mântuit pământul.

Crucea reprezintă corpul uman, iar cele două simboluri împreună, trandafirul şi crucea, reprezintă sufletul uman care este crucificat în corp.

Este posibil ca simbolismul acestui ordin să fie o continuare a doctrinelor egiptene şi ca Societatea Filosofilor Necunoscuţi să fie adevărata legătură care uneşte *masoneria modernă*, care are o mulţime de simboluri cu hermetismul egiptean antic, şi care este sursa acelui simbolism.

În *„Doctrine and Literature of the Kabbalah"*, A. E. Waite face această observaţie importantă :

„Există anumite lucruri care indică faptul că există o legătură între masonerie şi acest ordin. Totuşi dovezile sunt neconcludente. Francmasoneria, în ciuda afinităţii sale cu misticismul pe care tocmai am menţionat-o, nu a dezvăluit niciodată un caracter mistic."

Mulţi dintre cei care au avut legătură cu dezvoltarea *Francmasoneriei* erau suspectaţi de faptul că aparţin acestui *Ordin Rozicrucian*. Unii, după cum este şi cazul lui Robert Fludd, au scris în apărarea acestei organizaţii.

Frank C. Higgins, un simbolist masonic modern scrie :

„Doctorul Ashmole care este un membru al acestui ordin este slăvit de masoni şi este considerat unul dintre fondatorii primului Grand Lodge din Londra. Elias Ashmole este doar un exemplu dintre cei care au avut legătură cu acest ordin şi care leagă *Ordinul Rozicrucian* cu geneza *Francmasoneriei*. *Encyclopaedia Britannica* notează că Elias Ashmole a fost iniţiat în ordinul francmasonic în 1646 şi că acesta era *„un domn sau amator, care a fost acceptat"*.

Despre acest subiect, Papus, în lucrarea sa *„Tarot of the Bohemians"*, a scris :

„Nu trebuie să uităm că membrii acestui ordin au fost iniţiatorii lui Leibnitz şi fondatorii *Francmasoneriei*. Dacă fondatorii *Francmasoneriei* au fost iniţiaţi în marile taine ale Egiptului şi simbolismul masoneriei moderne indică acest lucru, atunci putem presupune că aceştia primeau informaţii de la o *Societate* a cărei existenţă o recunoşteau, şi care era calificată să-i înveţe aceste simboluri şi alegorii."

O teorie despre aceste două ordine susţine că *Francmasoneria* este rezultatul *Ordinului Rozicrucian*. Cu alte cuvinte, filosofii necunoscuţi au devenit cunoscuţi într-o organizaţie pe care ei au creat-o pentru a îi ajuta în lumea materială. Potrivit acestei poveşti, adepţii acestui ordin au devenit nemulţumiţi de creaţia lor şi s-au retras în tăcere din ierarhia masonică, lăsând în urmă simbolismul şi alegoriile, dar luând cu ei secretele simbolurilor. S-a speculat că *Francmasoneria modernă* a asimilat *Ordinul Rozicrucian* şi a făcut din acesta cea mai mare organizaţie secretă din întreaga lume. Alţii declară că acest ordin încă există şi că îşi păstrează individualitatea deoarece s-a retras din ordinul masonic.

Se presupune că sediul acestui ordin este lângă *Carlsbad*, în Austria.

O altă versiune susţine că o şcoală misterioasă, care are principii asemănătoare cu cele ale acestui ordin, şi care se numeşte *„Frăţia din Boemia"* îşi menţine individualitatea în *Schwarzwald* din Germania.

Un lucru este sigur: odată cu apariţia *Francmasoneriei*, Ordinul Rozicrucian din Europa a dispărut şi neexistând declaraţii care să afirme contrariul, este sigur că al optsprezecelea grad conţine multe simboluri ale alchimiştilor care aparţineau acestui ordin.

Trandafirul Ordinului Rozicrucian

din *Geheime Figuren der Rosenkreuzer.*

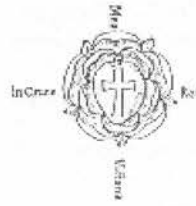

Acest trandafir este un simbol al Trinităţii şi este asociat cu generarea, fecunditatea şi puritatea. Faptul că florile înfloresc prin desfacere a făcut ca ele să fie alese drept simboluri ale dezvoltării spirituale. Culoarea roşie a acestui trandafir reprezintă sângele lui Hristos, iar inima aurie, care este ascunsă în mijlocul florii, corespunde aurului spiritual care este ascuns în natura omenească. Faptul că acest trandafir are zece petale ne duce cu gândul la numărul pitagoreic perfect.

Trandafirul este simbolul inimii iar inima a fost întotdeauna acceptată de creştini ca fiind emblema dragostei şi a compasiunii cât şi a naturii lui Hristos.

Trandafirul era folosit ca emblemă religioasă încă din antichitate.

Grecii îl considerau simbolul răsăritului de Soare sau al venirii apusului. În *„Metamorfozele”* sale, Apuleius s-a transformat în măgar, deoarece era nebun, şi a redevenit iar om când a mâncat dintr-un trandafir sacru, pe care i l-au dat preoţii egipteni.

Prezenţa trandafirului hieroglific pe blazonul lui Martin Luther a fost sursa multor speculaţii cu privire la o posibilă legătură între reforma sa şi activităţile secrete ale acestui ordin.

Într-un manuscris anonim, nepublicat, din secolul al XVIII-lea, care are însemnele cabaliste ale *Ordinului Rozicrucian*, apare această declaraţie :

„Acum îi voi oferi lumii un paradox care trebuie dezlegat şi pe care unii oameni iluminaţi l-au găsit în şcolile de înţelepciune din Europa. Dintr-un anumit motiv aceşti oameni au luat numele de *„Fratres Rosa Crucis”*. După aceea au început să apară şcoli false care au corupt bunele intenţii ale acestor înţelepţi. Prin urmare, acest ordin nu mai există aşa cum cred mulţi oameni, şi aşa cum această Frăţie a *Seculo Fili* se numeşte *Brothers of the Rosie Cross* cei din *Seculo Spiritus Sancti* se numesc *Brothers of the Lily Cross* şi *Knights of the White Lion*. Aceste şcoli de înţelepciune vor înflori din nou, dar de ce primele îşi aleg un nume iar celelalte aleg acelaşi nume?”

Aspiraţiile politice ale acestui ordin au fost exprimate prin activităţile lui Sir Francis Bacon, Contele de St.-Germain şi Comte de Cagliostro. Se spune că ultimul dintre aceştia era emisarul Cavalerilor Meşteşugari, care era o societate care implicată în transcendentalism după cum a observat Eliphas Levi.

Există o presupunere populară potrivit căreia membrii acestui ordin au instigat Revoluţia Franceză.

Al treilea postulat

Cea de-a treia teorie neagă existenţa acestui ordin şi susţine că aşa numitul ordin original nu a exista niciodată şi că el este un produs al imaginaţiei. Acest punct de vedere este exprimat cel mai bine printr-un număr de întrebări care sunt puse de cercetătorii unui grup de metafizicieni. Era Frăţia Rozicruciană o instituţie mistică creată în mintea fertilă a unui cinic literar cu scopul de a-şi bate joc de ştiinţele hermetice şi alchimice? Casa Sfântului Spirit a exista vreodată dincolo de

imaginaţia unor mistici medievali? Întreaga poveste a acestui ordin este doar o satiră care ridiculizează naivitatea savanţilor din Europa? Misteriosul părinte al C.R.C. este doar un produs al geniului literar Johann Valentin Andreae, sau a unei alte minţi, care a încercat să învingă filosofia hermetică şi alchimică, şi a devenit o mare putere care a promulgat acest ordin?

Se ştie că cel puţin unul dintre documentele acestui ordin au fost scrise de Johann Valentin Andreae, dar scopul acestui document rămâne o sursă de speculaţii.

Oare Andreae a primit de la o persoană necunoscută nişte sarcini care trebuiau duse la bun sfârşit? Dacă el a scris *„Chymical Nuptials of Christian Rosencreutz”* când avea doar cincisprezece ani, oare acesta a fost eclipsat de scrierea acestei cărţi?

Nu avem răspunsurile acestor întrebări vitale. Un număr mare de persoane au acceptat excrocheria magnifică a lui Andreae drept un adevăr absolut.

Mulţi susţin că drept consecinţă au apărut numeroase pseudo societăţi care susţineau că ele au scris Manifestul *„Fraternitatis”* şi *„Confessio Fraternitatis”*.

Astăzi există multe ordine false; puţine dintre ele pot oferi dovezi valide că ele datează încă de la începutul secolului al XIX-lea.

Misterul care a fost asociat cu *Ordinul Rozicrucian* a devenit un subiect de controversă. Mulţi savanţi printre care şi Eugenius Philalethes, Michael Maier, John Heydon şi Robert Fludd au apărat existenţa concretă a *Societăţii Filosofilor Necunoscuţi*. Alţii au presupus că aceasta este o înşelătorie şi că nu a exista niciodată.

Eugenius Philalethes, care a scris cărţi întregi despre acest ordin neagă că ar fi avut vreo legătură personală cu el; mulţi alţii au procedat la fel.

Unii sunt de părere că Sir Francis Bacon a avut de-a face cu scrierea Manifestului *„Confessio Fraternitatis”* bazându-se pe faptul că stilul retoric din acest manifest este asemănător cu cel din *„New Atlantis”* a lui Bacon. Anumite declaraţii din operele sale târzii indică faptul că acesta cunoştea simbolismul acestui ordin.

Printre romanţele care au fost ţesute în jurul acestor lucruri se numără *„Zanoni”*. Autorul, Lord Bulwer-Lytton este considerat un membru al ordinului de către unii savanţi. Alţii afirmă că el a vrut să fie membru dar a fost respins. *„Rape of the Lock”*, de Pope şi *„Comte de Gabalis”* de Abbé de Villars, eseuri de De Quincy, Hartmann, Jennings, Mackenzie sunt exemple de literatură care a fost scrisă de membrii acestui ordin.

Cu toate că existenţa acestui ordin medieval este greu de dovedit, există destule dovezi potrivit cărora el a exista în Germania iar apoi în Franţa, Italia, Anglia şi în alte ţări europene.

Această Societate secretă era alcătuită din savanţi iluminaţi care au contribuit la suma cunoştinţelor umane şi care au ţinut secrete personalităţile şi organizarea lor.

Al patrulea postulat

Nepotrivirile evidente ale controversei acestui ordin au o explicaţie transcendentală. Există dovezi potrivit cărora scriitorii erau familiarizaţi cu o asemenea presupunere care a devenit populară numai după ce a fost expusă de teozofie. Această teorie sprijină faptul că membrii acestui ordin aveau puteri supranaturale şi că erau cetăţeni a două lumi: că în timp ce ei aveau corpuri fizice pentru a se exprima în planul material, aveau şi un corp eteric misterios care nu era supus limitelor timpului sau spaţiului. Cu ajutorul acestei forme astrale ei erau capabili să funcţioneze în tărâmul invizibil al naturii iar în acest tărâm se afla templul lor.

Potrivit acestui punct de vedere membrii acestui ordin erau nişte adepţi foarte dezvoltaţi sau iniţiaţi care nu erau supuşi legilor mortalităţii. Candidaţii erau acceptaţi în acest ordin doar după lungi perioade de probă. Adepţii cunoşteau secretele pietrei filozofale şi procesele de transformare ale metalelor de bază în aur, dar predicau că aceştia erau doar termeni alegorici care ascundeau adevăratul mister al regenerării umane prin transformarea elementelor de bază a naturii inferioare a omului în aurul realizării intelectuale şi spirituale. Potrivit acestei teorii, cei care încercau să înregistreze evenimentele importante care aveau legătură cu controversa acestui ordin au eşuat deoarece au abordat acest subiect dintr-un unghi fizic sau materialist.

Se crede că aceşti adepţi îi învăţau pe oameni cum să funcţioneze în afara corpului fizic. Ei considerau că natura spirituală era ataşată formei materiale care era simbolizată de *„unghiile”* crucificării.

Prin trei iniţieri alchimice care aveau loc în lumea spirituală, în adevăratul templu al acestui ordin, ei puteau extrage aceste *„unghii”* pentru ca natura divină a omului să coboare de pe cruce. Aceştia ascundeau procesele prin care realizau acest lucru sub trei expresii alchimice metaforice: *„Aruncarea în marea topită”, „Făurirea diamantului din trandafir”, „Crearea pietrei filozofale”.*

În timp ce intelectualii dezvoltă teorii controversate, misticii tratează această problemă într-o manieră foarte diferită. Aceştia sunt de părere că acest ordin era de fapt o şcoală de supraoameni, o instituţie care nu exista în lumea fizică ci în cea spirituală, lume care era numită *„planurile interioare ale naturii”*; puteau ajunge la membrii acestui ordin doar cei care erau capabili să depăşească limitele lumii materiale. Pentru a susţine acest punct de vedere, misticii citează următoarea declaraţie din *Confessio Fraternitatis* :

„Cei nedemni pot striga de o mie de ori, se pot înfăţişa în faţa noastră de o mie de ori şi totuşi Dumnezeu le-a poruncit urechilor noastre să nu audă nimic şi ne-a modelat în aşa fel încât noi, servitorii săi, să nu putem păţi nimic; prin urmare ochii oamenilor nu ne pot zări decât dacă aceştia au primit puterea vulturului.”

În misticism vulturul este simbolul iniţierii şi astfel se explică neputinţa lumii negenerate de a înţelege ordinul secret al rozicrucienilor.

Cei care propagă această teorie consideră că St.Germain este cel mai important adept şi că el şi Christian Rosencreutz erau unul şi acelaşi om. Focul este pentru ei simbolul universal deoarece acesta este unul dintre elementele prin care ei pot controla metalele. Ei se considerau descendenţii lui Tubal-cain şi Hiram Abiff iar scopul existenţei lor era de a păstra natura spirituală a omului de-a lungul epocilor de materialitate.

„Sectele gnostice, arabii, alchimiştii, rozicrucienii şi francmasonii formează lanţul vestic de transmitere a ştiinţelor oculte.” (vezi *The Tarot of the Bohemians* tradusă de A. E. Waite din *„French”* a lui Papus)

Max Heindel, misticul creştin, a descris templul acestui ordin ca fiind o *„structură eterică”* care se află în şi în jurul casei unui domn european. El credea că această clădire invizibilă a fost mutată în continentul american. Heindel credea că iniţiaţii acestui ordin cunosc atât de multe lucruri despre ştiinţa vieţii încât *„moartea i-a uitat”*.

Doctrine şi principii ale Ordinului Rozicrucian

Informaţii exacte nu sunt disponibile în ceea ce priveşte actualele credinţe filosofice, aspiraţii politice şi activităţi umanitare ale frăţiei Rozicruciene. Astăzi, misterele acestei Societăţi sunt păstrate intacte datorită naturii lor esenţiale; încercările de interpretare ale filosofiei acestui ordin sunt doar nişte speculaţii.

Există lucruri care dovedesc existenţa a două trupuri distincte ale acestui ordin: o organizaţie internă, ai cărei membri nu-şi dezvăluie niciodată identitatea, sau învăţăturile lor lumii, şi una exterioară, care se află sub supravegherea celeilalte.

Este posibil ca mormântul simbolic al lui Christian Rosencreutz să fi fost în realitate trupul său exterior al cărui spirit este într-o sferă mai exaltată. Timp de mai mult de un secol, ulterior anului 1614, acest trup exterior a dat tratate şi a scris manifeste fie sub numele său fie sub numele unor membri iniţiaţi. Scopul acestor scrieri era aparent de a-i încurca şi de a-i înşela pe cercetători pentru a ascunde astfel planurile *Frăţiei*.

Când această doctrină a devenit moftul filosofic al secoluluial XVII-lea, au început să circule diverse documente care aveau doar scopuri comerciale, şi care erau scrise de impostori care doreau să devină populari. Trucurile născocite cu atâta viclenie de însăşi *Frăţia* şi gafele literare ale şarlatanilor au format un văl dublu, care ascundea activităţile organizaţiei astfel încât nimeni să nu-şi poată da seama de intenţiile şi de principiile sale. Membrii acestui ordin fac nişte aluzii subtile la neînţelegerile pe care le-au lăsat să circule pe seama lor deoarece aceste informaţii false le permiteau să poată lucra şi să se ascundă în linişte.

O indicaţie referitoare la natura acestei organizaţii şi la doctrinele sale esoterice poate fi sustrasă din analiza scrierilor lor exoterice. În unul dintre cei mai importanţi *„nori”* ai săi, *„Confessio Fraternitatis*”, membrii frăţiei încearcă să-şi justifice existenţa şi să explice intenţiile şi activităţile acestui ordin. În forma sa originală *„Confessio”* este împărţit în 14 capitole care sunt rezumate mai jos.

Sigla lui Johann Valentin Andreae

din *Chymische Hochzeit*

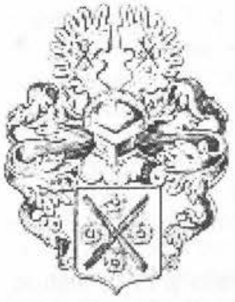

Faptul că în *„Chymical Marriage”* a lui Christian Rosencreutz, sunt menţionaţi patru trandafiri roşii şi o cruce albă, ne-au făcut să ajungem la concluzia că Johann Valentin Andreae este autorul acestei cărţi, deoarece emblema familiei sale, care este arătată alături, este alcătuită din patru trandafiri roşii şi o cruce albă.

CONFESSIO FRATERNITATIS R. C. AD ERUDITOS EUROPAE

Capitolul 1

Nu judecaţi pripit şi nu interpretaţi în mod greşit afirmaţiile referitoare la *Frăţia* noastră care au fost publicate în primul nostru Manifest, *„Fama Fraternitatis”*. Iehova, dându-şi seama că civilizaţia începe să decadă, încearcă să mântuiască omenirea, dezvăluind celor care sunt dispuşi să asculte, acele secrete pe care odinioară le rezervase numai pentru aleşii săi. Cu ajutorul acestei înţelepciuni, persoanele cu frică de Dumnezeu vor fi salvate, însă necazurile celor necredincioşi vor spori.

Deşi am menţionat în primul nostru Manifest adevărata noastră intenţie, s-au ivit o serie de interpretări greşite, conform cărora am fost acuzaţi de erezie şi de trădare.

Sperăm ca în acest document să reuşim să ne clarificăm poziţia şi să convingem înţelepţii din Europa să ni se alăture în încercarea de a răspândi cunoaşterea divină, făcându-se astfel voia ilustrului nostru Creator.

Capitolul 2

Deşi mulți afirmă că Cidul filosofic din zilele noastre este sănătos, noi considerăm că acesta este fals şi că va dispărea în curând tocmai datorită slăbiciunii sale inerente. La fel cum Natura furnizează câte un leac pentru fiecare boală care se manifestă, aşa şi Frăția noastră a încercat să vină cu un remediu pentru infirmitățile sistemului filosofic mondial. Filosofia secretă a acestei organizații se bazează pe cunoaştere, cunoaştere care reprezintă suma tuturor facultăților, ştiințelor şi artelor. Cu ajutorul acestui sistem pe care ni l-a dezvăluit Divinitatea, şi care împrumută multe elemente de teologie şi de medicină, am încercat să analizăm Raiul şi Pământul.

Dar în cea mai mare parte ne ocupăm cu studiul omului în natura căruia se află ascuns secretul suprem.

Dacă învățații din zilele noastre ne acceptă invitația şi ni se alătură, promitem să le dezvăluim secretele şi minunile referitoare la tainele ascunse ale naturii.

Capitolul 3

Să nu credeți că secretele pe care le-am menționat în acest document nu sunt ținute în mare cinste de noi. Nu putem descrie în întregime miracolele Frăției noastre de frică ca persoana care ne ascultă să nu fie copleşită de afirmațiile noastre şi ca cei vulgari să ia în derâdere misterele pe care nu sunt capabili să le înțeleagă.

Ne temem de asemenea că multe persoane vor fi confuze ca urmare a generozității neaşteptate a proclamației noastre, deoarece acestea nu vor înțelege minunile celei de-a şasea epoci şi nici schimbările care vor avea loc. Ca şi orbii care trăiesc într-o lume plină de lumină, aceştia fac deosebiri doar prin simțul sentimentelor.

Capitolul 4

Noi credem că prin meditația profundă asupra invențiilor minții omeneşti şi misterelor vieții, prin cooperarea îngerilor şi a spiritelor şi prin experiență şi observație îndelungă, iubitul Părinte al C.R.C. a fost iluminat cu înțelepciunea lui Dumnezeu.

Chiar dacă s-ar pierde toate cărțile din lume, şi dacă ar fi răsturnate fundațiile ştiinței, această Frăție ar putea restabili structura Lumii pe o fundație de adevăr divin şi integritate.

Datorită profunzimii şi perfecțiunii cunoaşterii noastre, cei care doresc să înțeleagă misterele acestei Frății nu pot reuşi acest lucru imediat, ci trebuie mai întâi să crească în înțelegere şi cunoaştere.

Prin urmare Frăția noastră este împărțită în grade, prin care fiecare trebuie să treacă pas cu pas, pentru a ajunge la marile taine.

Acum, când Dumnezeu ne-a luminat cu cel de-al şaselea candelabru, nu ar fi mai bine să căutăm adevărul decât să rătăcim prin labirinturile ignoranței lumeşti ?

Cei care primesc această cunoaştere vor deveni stăpânii tuturor artelor şi meşteşugurilor; ei vor cunoaşte toate secretele; toate lucrările din trecut, prezent şi viitor le vor fi accesibile. Lumea întreagă va deveni o singură carte iar contradicțiile ştiinței şi teologiei vor fi reconciliate. Bucură-te omenire! Căci a venit timpul când Dumnezeu ne-a poruncit să sporim numărul membrilor Frăției şi noi ne-am asumat această misiune cu cea mai mare bucurie.

Căile înțelepciunii sunt acum deschise pentru întreaga Lume, însă numai cei care au câştigat acest privilegiu pot cunoaşte membrii acestei organizații, căci ne este interzis să dezvăluim ceea ce ştim.

Dreptul de a primi adevărul spiritual nu poate fi moştenit. Acesta trebuie să crească în sufletul omului.

Capitolul 5

Deşi putem fi acuzați de lipsă de prudență deoarece am expus comorile noastre tuturor, fără să diferențiem între credincioşi, înțelepți, prinți şi țărani, putem mărturisi că nu ne-am trădat încă încrederea; deşi am publicat Manifestul în cinci limbi, îl pot înțelege doar cei care au acest drept. Societatea noastră nu poate fi descoperită de curioşi, ci doar de gânditorii profunzi şi dedicați.

Am publicat acest Manuscris în cinci limbi pentru ca toți cei virtuoşi, din toate popoarele, să aibă posibilitatea de a ne cunoaşte, chiar dacă nu sunt savanți.

JOHANN VALENTIN ANDREAE

Dintr-un manuscris rar

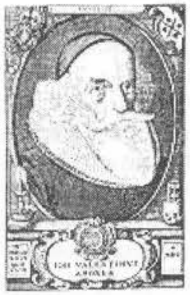

În anumite cercuri esoterice există zvonuri care afirmă că umila personalitate a lui Johann Valentin Andreae ascundea un adevărat emisar al *Ordinului Rozicrucian*. Deși avem suficiente dovezi pentru a stabili existența actuală a teologului german cu numele Andreae, există multe discrepanțe în biografia sa care nu au fost lămurite, spre satisfacția unor cercetători critici. O comparație a imaginii de alături cu cea a lui Sir Francis Bacon dezvăluie o asemănare izbitoare, în ciuda diferențelor datorate vârstei. Dacă Lord Bacon a împrumutat numele și identitatea lui William Shakespeare, acesta ar putea lua și personalitatea lui Johann Valentin Andreae.

Semicercul de sub bust este semnificativ deoarece acesta apare și pe cel al lui Lord Bacon și înseamnă că acesta este cel de-al doilea fiu al lui Sir Nicholas Bacon. Cele patru litere din cadrul din colțul din stânga jos al tăbliței pot fi schimbate, cu ajutorul unui cod foarte simplu, în niște numere a căror sumă echivalează cu 33, respectiv numărul care corespunde numelui de Bacon. Aceste dovezi ne ajută să rezolvăm misterul cu privire la autorii *Manifestelor Ordinului Rozicrucian*.

Noi dorim să reformăm guvernele din Europa și să le modelăm în funcție de sistemul inventat de filosofii din Damcar.

Toți cei care doresc să dobândească cunoaștere vor primi atâtea informații pe cât sunt capabili să înțeleagă.

Regula teologiei false va fi destituită și Dumnezeu își va face voința cunoscută prin intermediul filosofilor pe care i-a ales El însuși.

Capitolul 6

Deoarece dorim să fim conciși, vom menționa doar faptul că părintele nostru C.R.C. s-a născut în anul 1378 și a plecat dintre noi la vârsta de 106 ani, lăsându-ne să răspândim doctrina religiei filosofice în întreaga lume.

Frăția noastră îi primește cu brațele deschise pe toți cei care se află în căutarea adevărului.

Vrem să-i avertizăm în mod public pe toți acei oameni falși și lipsiți de credință că nu ne pot trăda și nu ne pot face rău deoarece Dumnezeu protejează această Societate și toți cei care vor încerca să ne rănească vor fi distruși datorită intențiilor lor, în timp ce comorile Frăției noastre vor rămâne neatinse și vor fi folosite de Leu la înființarea Regatului său.

Capitolul 7

Suntem de părere că Dumnezeu, înainte de sfârșitul lumii, va crea o revărsare de lumină spirituală care să aline suferințele omenirii. Întunericul și falsitatea care s-au furișat în artele, științele, religiile și guvernele omenirii, îngreunând drumul înțelepților care încercau să descopere realitatea, vor fi îndepărtate pentru totdeauna și se va stabili un singur standard pentru ca toată lumea să se poată bucura de roadele adevărului. Noi nu vom fi trași responsabili pentru această schimbare deoarece oamenii vor spune că acesta este rezultatul firesc al progresului. Reformele care vor urma vor avea o amploare considerabilă. Membrii acestei Frății nu-și asumă întreaga glorie pentru această preformare divină, căci există mulți înțelepți care nu fac parte din societatea noastră, și care totuși au contribuit la viitoarea modificare datorită inteligenței și scrierilor lor.

Suntem convinși că vor exista întotdeauna oameni credincioși și demni, gata oricând să execute voința lui Dumnezeu pe Pământ

Capitolul 8

Deși unii se îndoiesc de acest lucru, noi suntem convinși că Dumnezeu a trimis mesageri și semne din Rai; este vorba despre stelele din *Serpentarius* și *Cygnus* care indică faptul că urmează a fi înființat un mare Consiliu al celor aleși. Acest lucru dovedește încă o dată că Dumnezeu le trimite semne vizibile și simboluri care vestesc evenimentele ce urmează să se întâmple celor puțini, care sunt cu adevărat credincioși.

Dumnezeu i-a dat omului doi ochi, două nări și două urechi, însă o singură limbă. Deși ochii, nările și urechile pot recunoaște înțelepciunea naturii, limba este singura capabilă să ducă această înțelepciune mai departe.

În diverse epoci au existat mulți oameni luminați care au văzut, mirosit, gustat sau auzit voința lui Dumnezeu însă aceștia trebuie să vorbească pentru ca adevărul să poată fi dezvăluit.

Pentru ca această revelaţie să fie posibilă, lumea trebuie să lase în urmă intoxicarea cu potirul otrăvitor *(umplut cu viaţa falsă a vinului teologic)* şi să-şi deschidă inima spre virtute şi înţelegere, urând bun venit Soarelui adevărului.

Capitolul 9

Noi ne aflăm în posesia unei scrieri magice, copiată din acel alfabet divin cu care Dumnezeu îşi scrie voinţa şi o transmite naturii terestre şi celeste. Cu ajutorul acestui limbaj suntem capabili să citim vrerea lui Dumnezeu cu privire la toate creaturile sale şi aşa cum astrologii pot prezice eclipsele, la fel putem prognostica şi noi înşelăciunile puse la cale de biserică şi cât vor dura acestea.

Limbajul nostru seamănă cu cel al lui Adam şi Enoch, înainte ca aceştia să fie izgoniţi, şi deşi înţelegem şi putem explica misterele noastre în acest limbaj sacru, nu putem face acelaşi lucru în latină, o limbă contaminată de confuzia Babilonului.

Capitolul 10

Deşi există persoane influente care sunt împotriva noastră şi vor să ne distrugă, fapt care ne determină să rămânem ascunşi, îi sfătuim pe cei care vor să facă parte din Frăţia noastră să studieze fără încetare Scripturile, căci cei care fac acest lucru ne sunt întotdeauna aproape.

Nu afirmăm că Biblia trebuie să fie singura carte studiată de om, ci că acesta ar trebui să caute semnificaţia eternă şi adevărată a acestei cărţi, semnificaţie rareori descoperită de teologi, oameni de ştiinţă sau matematicieni căci aceştia sunt orbiţi de părerile sectelor din care fac parte. Afirmăm că de la începutul lumii omul nu a mai primit o carte mai importantă decât sfânta Biblie.

Binecuvântat fie cel care o posedă, şi mai binecuvântat să fie cel care o citeşte, şi mai binecuvântat să fie cel care o înţelege, iar cel care se supune regulilor sale să fie de-a dreptul slăvit.

Capitolul 11

Dorim ca afirmaţiile pe care le-am făcut în primul nostru *Manifest* referitoare la *transmutarea metalelor* şi la *medicina universală* să fie înţelese cu uşurinţă. Deşi ne dăm seama că ambele noastre manifeste pot fi înţelese de om, ne temem că multe minţi luminate ar putea să se abată de la adevăratul drum al cunoaşterii şi al înţelegerii dacă se limitează doar la studierea transmutării metalelor. Când un om are puterea de a vindeca bolile, de a depăşi sărăcia şi de a fi demn, acest om va fi tentat de nenumărate lucruri, şi dacă nu posedă o adevărată cunoaştere şi înţelegere el va deveni un pericol pentru omenire. Alchimistul care deţine arta de transmutare a metalelor de bază poate face mult rău dacă înţelegerea sa nu este pe măsura bogăţiei sale.

Prin urmare, noi afirmăm că omul trebuie să deţină cunoaştere, virtute şi înţelegere completă; celelalte lucruri pot fi dobândite pe parcurs.

Noi acuzăm biserica creştină de faptul că are putere şi o foloseşte într-un mod neînţelept. Drept consecinţă, noi credem că aceasta va cădea din cauza păcatelor sale.

Capitolul 12

În concluzie noi vă sfătuim să alungaţi cărţile lipsite de valoare ale alchimiştilor şi ale filosofilor care îi înşală pe cei nevinovaţi cu enigme lipsite de înţeles.

O diagramă simbolică a operaţiilor Naturii

din „*Collectio Operum*", de Fludd

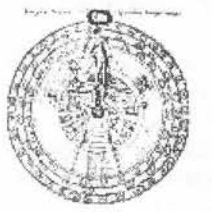

Această farfurie, care a fost gravată de Bry, este cea mai faimoasă diagramă care ilustrează principiile filosofice ale lui Robert Fludd. Trei chipuri reprezintă legăturile dintre ordinul Crucii Roze şi Francmasonerie: Michael Maier, Elias Ashmole şi Robert Fludd. De Quincey consideră că Robert Fludd este Părintele Francmasoneriei. Edward Waite crede că Robert Fludd este al doilea discipol al lui Paracelsus şi că acesta şi-a depăşit învăţătorul.

El adaugă :

„Figura centrală a literaturii Ordinului Rozicrucian, care domneşte ca un intelectual deasupra mulţimii de sufleuri, teozofi şi profesori, şarlatani ai marilor capodopere, care are legătură cu misterioasa Frăţie este Robertus de Fluctibus, marele filosof mistic englez din secolul al şaptesprezecelea. Acesta este un om foarte erudit, cu o minte ageră şi care are o sfinţenie personală deosebită." (vezi *The Real History of the Rosicrucians*)

Robert Fludd s-a născut în 1574 şi a murit în 1637.

Diagrama de Bry arătată mai sus vorbeşte de la sine. În afara cercului se află trei inele din Empireum, Focul triplu al Creatorului Suprem, în care locuiesc creaturile celeste. După elementul Aer urmează *Cercul Lumii. Cercul animalelor* este urmat de *Cercul plantelor* care este urmat de *Cercul mineralelor*.

Apoi urmează diferite industrii, iar în centru se află un glob terestru. Pe acest glob stă o maimuţă care măsoară o sferă cu un compas. Figura mai mică reprezintă *Creaţia animală*. În inelul *exterior de Foc* se află numele sacru al lui *Jehovah*, JHVH, care este înconjurat de nori. Între sfera divină şi lumea inferioară, care este reprezentată de maimuţă, se află chipul unei femei. Chipul acesteia ţine lanţul care o uneşte cu *Lumea Inferioară*, iar lanţul care o uneşte cu *Lumea Superioară* se află în jurul încheieturii sale.

Această femeie poate fi interpretată în mai multe feluri: ea poate reprezenta omenirea care este suspendată între divinitate şi bestii; ea poate simboliza şi Natura, care reprezintă legătura dintre Dumnezeu şi lumea inferioară; această femeie poate reprezenta şi Sufletul uman, care reprezintă numitorul comun dintre cele două lumi.

Unul dintre aceştia este un om care are destulă ingenuitate pentru a se impune. Astfel de oameni sunt amestecaţi cu duşmanii omenirii printre cei care caută să facă bine. Astfel adevărul este descoperit mai greu.

Credeţi-ne, adevărul este simplu şi neascuns, în timp ce minciuna este complexă, ascunsă şi mândră, şi ea este confundată adesea cu înţelepciunea divină.

Cei care sunt înţelepţi vor ignora aceste false învăţături şi vor veni la noi care, nu ne dorim banii voştri, ci vă oferim gratis cea mai mare comoară a noastră.

Noi nu vrem bunurile voastre, ci vrem ca voi să luaţi parte la lucrurile bune.

Noi nu luăm în râs parabolele ci vă invităm să înţelegeţi toate parabolele şi toate secretele.

Noi nu vă cerem să ne primiţi, ci vă invităm să veniţi în casele şi palatele noastre, nu pentru noi, ci pentru faptul că noi suntem conduşi de Spiritul Binelui, de dorinţa Părintelui nostru şi de nevoia momentului prezent.

Capitolul 13

Acum ne-am exprimat părerile; noi îl recunoaştem pe Hristos; negăm papalitatea; ne devotăm vieţile adevăratei filosofii şi lucrurilor demne; invităm şi admitem în Frăţia noastră toate naţiunile demne care se vor bucura împreună cu noi de lumina lui Dumnezeu; nu vă veţi alătura nouă în dezvoltarea artelor şi pentru a sluji lumea? Dacă veţi face acest lucru comorile de pe tot Pământul vă vor fi oferite, iar întunericul care înconjoară cunoaşterea umană, care are drept urmare zădărnicia artelor materiale, va dispărea, iar ştiinţele vor fi împrăştiate pentru totdeauna.

Capitolul 14

Îi avertizăm pe cei care sunt vrăjiţi de strălucirea aurului sau cei care doresc bogăţii, să nu deranjeze liniştea noastră sacră cu vociferările lor. Va exista un medicament care va vindeca toate bolile, şi care le va oferi înţelepciune tuturor oamenilor, dar este împotriva voinţei lui Dumnezeu ca oamenii să obţină înţelegerea prin alte mijloace care nu sunt virtutea, munca şi integritatea.

Nu avem voie să ne prezentăm în faţa unui om dacă aceasta nu este voinţa lui Dumnezeu.

Cei care cred că pot lua parte la bogăţia spirituală împotriva voinţei lui Dumnezeu, sau fără acordul Său, vor descoperi că îşi vor pierde vieţile dacă vor încerca să obţină fericirea cu ajutorul nostru.

Frăţia R.C.

Johann Valentin Andreae este considerat autorul Manifestului intitulat *„Confessio"*. Este un subiect de controversă dacă Andreae nu a permis ca numele său să fie folosit ca pseudonim de Sir Francis Bacon.

Cu privire la acest subiect există două păreri importante în introducerea operei *„The Anatomy of Melancholy"*.

Acest volum a apărut pentru prima dată în 1621 şi a fost scris de Democritus junior, care a fost apoi identificat ca Robert Burton, care la rândul său era un apropiat al lui Sir Francis Bacon. O referire sugerează că în momentul publicării operei *„The Anatomy of Melancholy"*, în 1621, fondatorul acestei Frăţii era încă în viaţă.

Această declaraţie a fost ignorată de mulţi studenţi ai Ordinului Rozicrucian.

În aceeaşi lucrare mai apare o scurtă notă de subsol deosebit de importantă. Aceasta conţine doar cuvintele: *„Job. Valent. Andreas, Lord Verulam”*. Acest singur rând face legătura dintre Johann Valentin Andreae şi Sir Francis Bacon, care era lord Verulam; punctuaţia acestei note de subsol ne face să credem că este vorba despre una şi aceeaşi persoană.

John Heydon, care se defineşte ca fiind *„un servitor al lui Dumnezeu şi un trimis al naturii”* este unul dintre cei mai cunoscuţi susţinători ai acestui ordin. În lucrarea sa intitulată *„The Rosie Cross Uncovered”*, acesta oferă o descriere enigmatică însă valoroasă a acestei Frăţii :

> „Există nişte oameni care îşi spun rozicrucieni, o Frăţie divină care locuieşte în suburbiile Raiului, şi aceştia sunt ofiţerii generalului întregii lumi, ochii şi urechile Marelui Rege, care văd şi aud totul; se spune că aceşti oameni sunt iluminaţi de îngeri, la fel ca Moise, în conformitate cu această ordine a elementelor, pământul se purifică în apă, apa în aer şi aerul în foc.”

Acesta mai afirmă că aceşti oameni misterioşi posedă puteri polimorfe, putând lua orice formă oricând doresc.

În prefaţa aceleiaşi lucrări, acesta enumără puterile ciudate ale adepţilor acestei organizaţii :

> „Vă voi spune cine sunt membrii acestui ordin şi că Moise a fost părintele lor, căci el era Θεοῦ παῖς; unii spun că aceştia făceau parte din ordinul lui Elias iar alţii afirmă că erau discipolii lui Ezekiel; se pare că aceşti bărbaţi nu erau iniţiaţi numai cu privire la teoria lui Moise ci aveau şi puterea de a face miracole aşa cum făcuseră Moise, Elias, Ezekiel şi profeţii care le-au succedat. Aceştia erau capabili să se deplaseze unde doreau, aşa cum a mers *Habakkuk* din *Jewry* până la Babylon, sau aşa cum a făcut Philip după ce a botezat de la *Eunuch* la *Azorus*. Unul dintre aceşti oameni s-a dus de la mine la un prieten de-al meu din Devonshire şi apoi a venit şi mi-a adus un răspuns la Londra în aceeaşi zi cu toate că această călătorie ar dura în mod normal patru zile. Aceştia au prezis cu exactitate cutremurele, au stins ciuma din oraşe, au adus la tăcere vânturile şi furtunile, au calmat furia mărilor şi a râurilor, au mers în aer, au zgândărit activităţile vrăjitoarelor malefice şi au vindecat toate bolile.”

Opera lui John Heydon a adus o contribuţie foarte importantă la literatura acestui ordin. Se pare că acesta era înrudit cu Sir Christopher Heydon, un membru iluminat al acestei organizaţii despre care F. Leigh Gardner susţine că îl iniţiase în tainele acestei societăţi secrete.

În cartea sa intitulată „*Bibliotheca Rosicruciana*” el face următoarea afirmaţie despre John Heydon: *„în ansamblu, din dovezile luate din scrierile sale, se pare că acesta a trecut de gradul inferior al acestui ordin şi a împărtăşit mare parte din cunoştinţele sale lumii întregi.”* John Heydon a călătorit foarte mult, a vizitat Arabia, Egiptul, Persia şi diverse părţi din Europa aşa cum aflăm dintr-o biografie introductivă la opera sa intitulată *„The Wise-Mans Crown, Set with Angels, Planets, Metals, etc.*, or *The Glory of the Rosie Cross*”, o lucrare despre care el a afirmat că este traducerea în engleză a misterioasei cărţi „M” care a fost adusă din Arabia de Christian Rosencreutz.

Thomas Vaughan *(Eugenius Philalethes)*, un alt membru ilustru al acestui ordin, confirmă versiunea lui John Heydon cu privire la faptul că iniţiaţii acestei organizaţii pot deveni invizibili atunci când doresc acest lucru :

> „Membrii acestui ordin se pot mişca în această ceaţă albă. Cei care comunică cu noi trebuie să fie capabili să vadă această lumină sau să ne vadă numai în cazul în care noi acceptăm acest lucru.”

Acest *Ordin Rozicrucian* este o organizaţie impunătoare şi suverană, care foloseşte după bunul plac simbolurile alchimiei, Quabbalei, Astrologiei şi Magiei pentru a-şi atinge scopurile, rămânând totuşi complet independentă faţă de culturile de la care au împrumutat terminologia.

Această Frăţie vizează în principal următoarele trei lucruri :

1. Abolirea tuturor formelor de guvernare monarhică şi înlocuirea acestor sisteme cu domnia filosofilor aleşi. Democraţiile din zilele noastre sunt rezultatul direct al eforturilor depuse de acest ordin pentru a elibera masele de sub conducerea despotismului. La începutul secolului al XVIII-lea, aceştia şi-au îndreptat atenţia spre noile colonii americane, formând apoi nucleul unei mari naţiuni din Lumea Nouă.

Războiul de Independenţă din America a fost primul experiment politic de amploare şi a dus la înfiinţarea unui guvern naţional bazat pe principiile fundamentale ale legii naturale și divine. Pentru a-și aminti întotdeauna de activitățile lor, membrii acestui ordin au lăsat marele sigiliu al Statelor Unite.

Aceeași oameni și-au adus aportul și la instigarea Revoluției Franceze dar aici reușita lor nu a fost totală deoarece nu au fost capabili să controleze fanatismul revoluționarilor, fapt ce a dus la instaurarea regimului de teroare.

Androginul Alchimic

Din *Turbae Philosophorum*

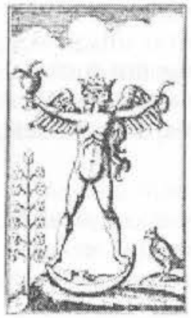

„Turbae Philosophorum" este unul dintre primele documente cunoscute referitoare la alchimie; acesta este scris în limba latină. Originea sa exactă nu este cunoscută. Unii se referă la acest document ca fiind al treilea sinod pitagoreic. După cum sugerează și titlul, acesta se referă la o întrunire a înțelepților cu ocazia căreia se discută punctele de vedere alchimice ale multora dintre filosofii greci. Simbolul reprodus în această imagine face parte dintr-o ediție rară a acestui document, care a fost publicată în Germania în 1750 și simbolizează, cu ajutorul unui hermafrodit, realizarea lui *magnum opus*.

Principiile activ și pasiv ale Naturii erau adesea reprezentate de bărbați și de femei, iar când aceste principii erau unite într-un mod armonios într-o singură natură sau într-un singur corp, se obișnuia ca acest echilibru perfect să fie simbolizat de figura complexă prezentată mai sus.

O copertă realizată de Ordinul Rozicrucian

din *„Viatorium"*, de Maier

Contele Michael Maier, medicul lui Rudolph al II-lea, era unul dintre cele mai controversate personaje care făceau parte din această organizație. Nu există nici o îndoială asupra faptului că era membrul Frăției Rozicruciene, și că această societate îl împuternicise să promoveze secretele sale printre filosofii de seamă din Europa. Această pagină de titlu prezintă cele șapte planete și figurile prin care acestea sunt exprimate. În spatele acestei figuri centrale se află întotdeauna o

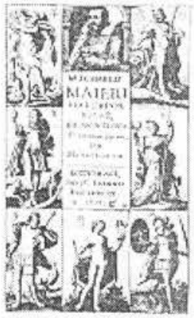

emblemă de dimensiuni mai mici, emblemă a semnului zodiacal care domină planeta respectivă. Deasupra titlului se află un portret al ilustrului medic Maier. Volumul din care a fost luată această pagină de titlu are ca scop analizarea naturii și efectelor celor șapte planete și terminologia alchimică este prezentă de la un capăt la altul al cărții. Michael Maier și-a ascuns cunoașterea cu atâta viclenie încât este nespus de dificil să extragem secretele pe care le posed din scrierile sale. Folosea în abundență emblemele și cele mai multe dintre tainele sale filosofice au fost ascunse în gravurile prezente în cărțile sale.

2. Reforma științei, filosofiei și eticii. Membrii acestei organizații considerau că artele și științele materiale nu sunt decât niște umbre ale înțelepciunii divine și că omul poate ajunge să înțeleagă realitatea numai dacă reușește să pătrundă în cele mai profunde adâncuri ale naturii. Deși își spuneau creștini, acești oameni erau în realitate adepți ai filosofiei platoniciene și erau la curent cu cele mai profunde mistere ale teologiei hinduse și ebraice.

Nu este nici o îndoială că această Frăție dorea să reînființeze instituțiile Misterelor antice, deoarece considerau că aceasta este cea mai eficientă metodă de instruire a omenirii cu privire la doctrinele veșnice și secrete.

Fiind propagatorii acestor Mistere antice, acești oameni au reușit să supraviețuiască forțelor distrugătoare ale creștinismului dogmatic, în principal datorită faptului că și-au păstrat cu sfințenie secretele. Aceștia au păzit atât de bine Misterul Suprem, identitatea și relația dintre cei trei Eu, încât nimeni în afară de cei cărora li s-au dezvăluit nu a reușit vreodată să obțină informații satisfăcătoare cu privire la existența și la scopul acestei Frății.

Cu ajutorul organizației sale externe, acest ordin a reușit să creeze treptat un cadru în care ilustrul C.R.C. să reprezinte în fața întregii omeniri vastele activități materiale și spirituale ale acestei Frății.

3. Descoperirea medicinii universale sau leacurilor pentru toate formele de boală. Se presupune că acest ordin a reușit să găsească elixirul vieții.

Elias Ashmole, în lucrarea sa intitulată *„Theatrum Chemicum Britannicum"*, afirmă că adepții Ordinului Rozicrucian nu erau foarte apreciați în Anglia și că erau mult mai bine văzuți pe continent. El mai adaugă că regina Elizabeta a fost vindecată de două ori de vărsat de vânt de membrii acestei Frății și că Ducele de Norfolk a fost vindecat de lepră de către medicul acestei organizații.

În citatul care urmează John Heydon face aluzie la faptul că acest ordin cunoștea secretul prelungirii existenței umane la nesfârșit, însă totul depindea și de voința lui Dumnezeu :

> „Aceștia erau capabili să readucă la viață toți frații care muriseră și care trăiau astfel secole întregi. Aceste reguli puteau fi găsite în cea de-a patra carte. Așa a fost înființat Ordinul Rozicrucian, din care au făcut parte inițial patru persoane, care au murit și au fost readuse la viață făcându-se vrerea lui Dumnezeu. Apoi steaua i-a îndrumat spre Betleem, unde se afla Mântuitorul nostru în brațele mamei sale. Apoi aceștia au deschis comoara și i-au oferit lui Hristos daruri: aur, tămâie și mir; după care au îndeplinit porunca lui Dumnezeu și s-au întors la casele lor. Acești patru tineri au întocmit un limbaj și o scriere magică, un dicționar amplu, pe care îl folosim zilnic întru slava lui Dumnezeu și în care găsim un adevărat izvor de înțelepciune. După ce C.R. a fost așezat în mormântul său, aceștia au hotărât să-i primească și pe alții în Frăția lor."

Mormântul la care se face referire era de fapt un coșciug din sticlă în care erau înmormântați toți membrii acestui ordin. Acesta mai era numit și *„oul filosofic".* După o anumită perioadă de timp filosoful spărgea coaja oului respectiv și mai trăia câțiva ani, după care se retrăgea din nou în carapacea sa de sticlă.

Medicamentul acestui ordin, despre care se spune că vindeca toate infirmitățile omului, poate fi fie o substanță chimică care producea efectele fizice descrise, fie înțelegerea spirituală, adevărata putere tămăduitoare care îi dezvăluie omului adevărul complet. Neștiința este cea mai periculoasă boală și prin urmare, cel mai eficient medicament este cel care reușește să vindece ignoranța. Medicamentul acesta era capabil să vindece rasele, popoarele și indivizii.

Într-un manuscris timpuriu, care nu a fost publicat niciodată, un filosof necunoscut afirma că Alchimia, Quabbala, Astrologia și Magia au fost inițial științe divine, dar au devenit doctrine false deoarece au fost pervertite, îndepărtându-i pe cei care se aflau în căutarea înțelepciunii de drumul pe care trebuiau să-l urmeze.

Același autor împarte calea împlinirii spirituale în trei trepte, sau școli, pe care le numește *„munți"*.

Primul și cel mai jos dintre acești munți este muntele Sophia.

Al doilea este muntele Quabbala iar *al treilea* muntele Magia. Acești trei munți reprezintă etapele succesive ale maturizării spirituale. Acest autor necunoscut continuă după cum urmează :

> „Filosofia înseamnă cunoașterea tuturor activităților Naturii, cu ajutorul acestei cunoașteri omul învață să se cațere până la munții cei mai înalți, care se află deasupra limitărilor impuse de simțuri. Quabbala se referă la limbajul ființelor celeste sau al îngerilor, iar cel care stăpânește acest limbaj poate comunica cu mesagerii lui Dumnezeu. Pe cel mai înalt munte se află școala Magiei (*Magia divină, care reprezintă limbajul lui Dumnezeu*) unde Dumnezeu îl învață pe om adevărata natură a tuturor lucrurilor."

Multe persoane consideră că, în cazul în care adevărata natură a acestui ordin ar fi făcută publică, aceasta ar provoca groază și nu numai. Simbolurile acestui ordin au foarte multe semnificații dar semnificația Ordinului nu a fost încă dezvăluită.

Muntele pe care se află *Casa Rozicrucienilor* este încă acoperit de norii în care membrii acestei societăți se ascund atât pe ei înșiși cât și secretele lor.

Michael Maier scrie :

> „Toate informațiile din manifestul *„Fama Fraternitatis"* sunt adevărate. Este infantil să afirmăm că Frăția a promis foarte multe lucruri și a realizat foarte puține dintre ele. Și în cazul lor mulți au fost cei chemați însă puțini cei aleși. Conducătorii acestui ordin consideră că trandafirul este darul cel mai de preț și prin urmare cel din urmă, însă crucea este oferită tuturor celor care sunt admiși."

Trandafirul și crucea apar pe vitraliile din Lichfield Chapter House, unde Walter Conrad Arensberg afirmă că au fost înmormântați lordul Bacon și mama sa. Un trandafir răstignit în interiorul unei inimi este gravat pe pagina cu dedicații din ediția din 1628 a cărții lui Robert Burton, *„Anatomy of Melancholy"*.

Principalele simboluri ale acestui ordin sunt trandafirul și crucea; trandafirul este un simbol feminin iar crucea un simbol masculin, ambii reprezentând simboluri falice universale. Deși anumiți învățați precum Thomas Inman, Hargrave Jennings și Richard Payne Knight și-au dat seama că trandafirul şi crucea ilustrează procesele de reproducere, nici unul dintre aceşti savanți nu au reuşit să le înțeleagă simbolismul.

Aceştia nu au înțeles că misterul creator din lumea materială nu este decât o umbră a misterului creator divin din lumea spirituală.

Datorită semnificației falice a simbolurilor lor, atât Rozicrucienii cât şi Templierii au fost acuzați pe nedrept cum că ar fi practicat ritualuri obscene în timpul ceremonialelor secrete.

Deşi este adevărat că retorta alchimică simbolizează mormântul, aceasta are un înțeles mult mai profund ascuns în alegoria celei de-a doua naşteri.

De vreme ce regenerarea face posibilă continuarea existenței materiale, este normal ca frăția să aleagă drept simboluri caracteristice acele lucruri care ilustrează procesul de reproducere.

De vreme ce regenerarea deschide calea spre existența spirituală, aceştia şi-au alcătuit simbolismul având la bază trandafirul şi crucea; aceste două simboluri ilustrează mântuirea omului prin uniunea dintre natura sa temporală inferioară şi natura sa eternă superioară.

Această cruce reprezintă un însemn hieroglific ce conține formula medicinii universale.

Lumea Elementară

Din *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*

Cercul exterior cuprinde semnele Zodiacului. *Cel de-al doilea cerc* conține emblemele lor şi partea din corpul omului pe care o influențează. *Al treilea cerc* conține lunile anului şi nişte notițe sumare despre temperament, etc. *Al patrulea cerc* conține elementele, însoțite de simbolurile care le corespund. *Următoarele şapte cercuri* marchează sferele planetelor, îngerii planetari, cele şapte părți importante ale omului universal şi cele şapte metale. Fiecare împărțire apare sub elementul corespunzător potrivit numelor elementale din cel de-al patrulea cerc.

În cel de-al doisprezecelea cerc apar cuvintele: *„Există trei principii, trei lumi, trei epoci şi trei regate”.* În cercul cu numărul treisprezece apar numele artelor şi ştiințelor care sunt considerate esențiale în vederea maturizării spirituale. În cercul cu numărul paisprezece se află cuvântul *„natură”.*

În cercul cincisprezece apar următoarele cuvinte :

„Aceasta este cea mai mare onoare a sufletelor credincioase, de acestea se ocupă încă de la naştere un înger menit să aibă grijă de ele.”

CINCISPREZECE DIAGRAME ROSICRUCIENE ŞI CABALISTICE

Shamaym, Oceanul Spiritului

În faimoasa sa operă intitulată *„The Rosicrucians, Their Rites and Mysteries”*, Hargrave Jennings reproduce cinci diagrame cabaliste despre care afirmă că sunt de fapt desene ale Ordinului Rozicrucian.

Acesta nu oferă informații despre originea lor şi nici nu încearcă să le elucideze simbolismul.

Un scriitor recent, care a reprodus una dintre aceste diagrame, a făcut legătura între aceasta şi mormântul părintelui C.R.C., dezvăluind astfel adevărata natură a lui Christian Rosencreutz.

Cele cinci tăblițe reproduse în cartea lui Hargrave Jennings fac parte dintr-o serie de cincisprezece diagrame care apar în opera intitulată *„The Magical, Qabbalistical, and Theosophical Writings of Georgius von Welling, on the Subject of Salt, Sulphur, and Mercury”.* Acest volum extrem de rar a fost publicat la Frankfurt şi Leipzig în 1735 şi 1760.

Numerele şi desenele din diagrame reprezintă capitolele şi secțiunile din această operă. Aceste cincisprezece diagrame constituie o adăugire remarcabilă la cele câteva diagrame autentice recunoscute ca aparținând cabaliştilor şi membrilor Ordinului Rozicrucian.

Lucifer este cel mai mare mister din simbolism. Cunoştințele secrete ale membrilor acestei organizații referitoare la Lucifer nu sunt nicăieri ilustrate mai clar decât în aceste tăblițe, care îi dezvăluie din punct de vedere virtual adevărata natură; acesta este un secret bine păstrat despre care există foarte puține informații scrise. Lucifer este reprezentat de numărul 741.

Von Welling nu oferă o prezentare detaliată a celor cincisprezece diagrame. Acest lucru ar fi venit în contradicție cu principiile filosofiei cabaliste. Semnificația profundă a simbolurilor este dezvăluită doar cu ajutorul unei cercetări profunde.

Tabelul I, Figurile 1-11. Figura 1 reprezintă o diagramă ptolemeică care arată adevărata relaţie existentă între elementele primordiale. Semnificaţia sa secretă este următoarea: cercul exterior îngrădit de liniile A şi B reprezintă regiunea lui *Schamayim*, nume atribuit de cabalişti zeităţii supreme; acest nume înseamnă extinderea raiului sau o apă spirituală feroce. *Schamayim* este *„oceanul spiritului"* în interiorul căruia există toate lucrurile create şi necreate şi cu ajutorul căruia aceste lucruri prind viaţă.

În lumile inferioare *Schamayim* devine *lumina astrală*.

Spaţiul dintre B şi C marchează sferele celor şapte inteligenţe spirituale numite planetele divine *(nu planetele vizibile)*. Potrivit Misterelor, sufletele oamenilor intră în lumile inferioare prin inelul B, stelele fixe.

Întreaga Creaţie reflectă gloria lui *Schamayim*, energia care se infiltrează în sferele elementelor prin ferestrele stelelor şi planetelor.

Între C şi D se află regiunea aerului spiritual, subdiviziune a eterului. De la D la E se întinde suprafaţa pământului şi a mării, care sunt şi ele nişte subdiviziuni ale eterului.

Distanţa de la E la F marchează regiunea inferioară, numită *„strângerea apelor şi crearea pământului virgin"* sau *„Area"*.

Alchimiştii numeau această zonă *„nisip mişcător"*, adevărata temelie mistică a pământului solid.

Distanţa de la F la G marchează *cercul Aerului subteran* care este mai dens decât în spaţiu de la C la D. Aici influenţele stelare şi impulsurile celeste se cristalizează în spirite corporale, formând astfel o multitudine de forme care există fără a şti de unde provin.

G este *regiunea focului central al elementului Pământ*, un foc brut diferit de Schamayim.

Sfera *Raiului înstelat* îşi are opusul în sfera aerului subteran iar sfera *Aerului superior* (*sau apei vaporoase*) îşi are opusul în sfera de la E la F. Punctul focal, de la D la E, care se află între cele trei Sfere superioare şi cele trei Sfere inferioare, este numit *„rezervorul"*. Acesta este influenţat atât de regiunile superioare cât şi de cele inferioare.

Figura 2 reprezintă simbolul cabalist al elementului Apă. *Figura 9* reprezintă apa spirituală invizibilă. *Figura 3* reprezintă simbolul cabalist al elementului aer. *Figura 7* reprezintă aerul invizibil şi spiritual. *Figura 4* reprezintă semnul cabalist al elementului Pământ. *Figura 8* reprezintă pământul spiritual şi invizibil. *Figura 5* este semnul cabalist al elementului Foc. *Figura 6* reprezintă focul spiritual şi invizibil. *Figurile 6,7,8* şi *9* simbolizează cele patru elemente înainte de izgonirea lui Lucifer.

În Geneză sunt menţionate patru râuri care îşi au toate originea într-un singur râu, respectiv *figura W*, care reprezintă un element suprapus peste altul.

Mingea de aur din centru întruchipează Schamayim, sursa tuturor elementelor.

Figura 11 este emblema începutului şi sfârşitului tuturor creaturilor. De aici purced toate lucrurile şi tot aici trebuie să se întoarcă, devenind una cu Apa Inteligenţei (Înţelegerii) Divine.

Tabelul II, Figurile 12-51. *Figurile 12, 13 şi 14* prezintă Sfera ca fiind simbolul mişcării emblematice pentru Foc, Apă şi Aer.

Cubul este simbolul greutăţii emblematice a Pământului.

Sfera se sprijină într-un singur punct iar *cubul* pe o singură suprafaţă. Prin urmare *Sfera* este folosită pentru *Spirit* iar *cubul* reprezintă *materia*.

Figura 14 demonstrează faptul că atmosfera care presează un obiect aflat în cădere îi sporeşte viteza şi îi măreşte greutatea.

Natura esenţială a fiecărui element este întruchipată de simbolul şi însemnul care îi sunt atribuite.

Cele şapte zile ale Creaţiei

Despre figura 15, simbolul sării în substanţă, von Welling scrie :

„Cubul are şase feţe care corespund celor şase zile ale Creaţiei iar punctul de odihnă *(a şaptea zi)* se află în centrul cubului. Pe fiecare faţă a cubului apar semnele celor patru elemente (*triunghiurile*). Alchimiştii au afirmat că sarea a fost prima substanţă produsă de focul (*Schamayim*) care a purces de le Dumnezeu.

Întreaga Creaţie este concentrată în sare; în sare se află începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Cubul este alcătuit din doisprezece corpuri, fiecare cu câte şase feţe. Aceste corpuri reprezintă stâlpii de bază ai adevăratei biserici invizibile şi când aceştia sunt înmulţiţi cu cele şase feţe rezultă numărul magic 72.

Înţelepţii erau de părere că nici un lucru nu este perfect până nu e descompus, separat şi reunit din nou astfel încât să devină un corp alcătuit din douăsprezece părţi, precum cubul.

Cubul este alcătuit din şase piramide care au ca bază cele şase feţe ale cubului. Vârfurile acestor şase piramide se întâlnesc în centrul cubului.

Aceste şase piramide, fiecare dintre ele alcătuită din patru triunghiuri, simbolizează elementele şi dau numărul magic 24, care se referă la sfatul bătrânilor. Cele şase suprafeţe şi vârful dau numărul magic şapte. Dacă înmulţim numărul şapte cu şapte şi tot aşa de şapte ori, soluţia ne va dezvălui metoda folosită de antici pentru a măsura intervalul eternităţii; astfel avem (1) 7 X 7=49; (2) 49 X 7=343; (3) 343 X 7=2.401; (4) 2,401X7=16.807; (5) 16.807X7=117.649; (6) 117.649X7=823.543; (7)823.543X7=5.764.801.

Acest rezultat nu trebuie măsurat în ani tereştri.

5.000.000 reprezintă marele an al ospeţelor, 700.000 marele an al sabatului; acesta este momentul când toţi oamenii dobândesc treptat adevărata înţelegere şi devin moştenitori ai comorii veşnice, care s-a pierdut atunci când ei au fost prinşi în mrejele elementelor inferioare.

64.800 este numărul îngerilor căzuţi şi ultimul an simbolizează eliberarea lui Lucifer şi întoarcerea sa la starea iniţială."

Figura 16 este un alt simbol al sării iar *Figura 17* este simbolul spiritului, aurului, Soarelui sau germenului vieţii. Dacă punctul este mişcat, acesta devine o linie, respectiv *Figura 18*. Această mişcare a punctului reprezintă prima mişcare.

Punctul este începutul şi sfârşitul tuturor liniilor.

Figura 19 reprezintă un cerc. Acesta este mişcarea a doua şi cea mai perfectă dintre linii. Din el se formează toate figurile şi corpurile care există.

Tabelul I, Figurile 1-11.

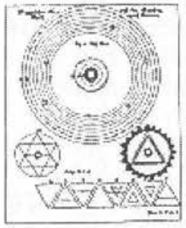

Figura 20 reprezintă manifestarea vieţii spirituale superioare. *Figura 21* reprezintă întunericul, eliberarea principiului distructiv. *Figura 20* este şi simbolul zilei iar *figura 21* simbolul nopţii. *Figura 22* este simbolul apei, *Figura 23* reprezintă caracterul complet universal al luminii şi întunericului. Triunghiul cu vârful în sus simbolizează Divinitatea; triunghiul răsturnat reprezintă Pământul întunecat care ţine captiv focul infernal subteran. Aceasta este *„prima zi a creaţiei"* sau momentul separării dintre *Schamayim* şi *Ares*.

Tabelul II, Figurile 12-51.

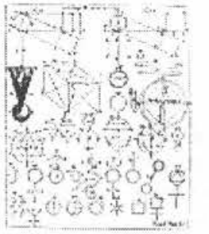

Figura 24 reprezintă cele şase zile ale Creaţiei şi demonstrează că elementele purced din focul divin care, atunci când se împrăştie, se transformă în substanţe ale universului tangibil, aşa cum arată *Figura 25*. *Figura 26* reprezintă elementul aer, arătând în acelaşi timp că aerul provine din lumina eternă şi din apa eterică. *Figura 27* reprezintă elementul apă. Ea este inversul *Figurii 26*, indicând faptul că originea sa se află în focul inferior şi nu în cel superior. Partea de sus arată faptul că apei nu-i lipseşte elementul divin dar din moment ce este o oglindă universală, ea reflectă influenţele celeste. *Figurile 28* şi *29* sunt simboluri ale sării şi arată că focul şi apa sunt acelaşi lucru. *Figura 30* reprezintă *Elementul Foc* cu toate atributele sale. *Figura M* inversată reprezintă *Elementul Apă* şi toate caracteristicile sale. *Figura 32* este simbolul sării cu toate proprietăţile sale. Atât Soarele cât şi aurul sunt reprezentate de *Figura 33*. Natura lor este identică, aceste elemente fiind formate din primul foc al lui *Schamayim*.

Acestea sunt perfecte, aşa cum sugerează şi simbolurile lor, căci punctul nu poate crea o formă mai perfectă decât cercul. *Figura 34* reprezintă Lumile superioare şi inferioare. Aşa cum punctul este înconjurat de circumferinţa sa, *această Lume este înconjurată de Schamayim*.

Omul (*lumea mică, microcosmosul,microprosopul*) este inclus în acest simbol deoarece natura sa interioară este compusă din aur cu mult potenţial (*Aphar Min Haadamah*); acest aur reprezintă corpul său spiritual etern şi indestructibil.

Aurul este principiul masculin al Universului.

Figura 35 este simbolul argintului şi al Lunii. Această figură arată că argintul, ca şi aurul, este un metal perfect, cu excepţia faptului că partea roşie din natura sa este îndreptată spre interior.

Argintul reprezintă principiul feminin al Universului.

Figura 36 este simbolul *cuprului* şi al planetei Venus; *Figura 37* reprezintă *fierul* şi planeta Marte, *Figura 38 cositorul* şi planeta Jupiter, *Figura 39 grafitul* şi planeta Saturn, *Figura 40* atât elementul cât şi planeta Mercur, *Figura 41 antimoniul*, metalul reprezentativ al Pământului. *Figura 42* reprezintă *arsenicul*, *Figura 43 sulful*, *Figura 44 cinabrul*, *Figura 45 varul nestins*, *Figura 46 azotatul de sodiu*, *Figura 47 vitriolul*, *Figura 48 clorura de amoniu*, numele acestui element provenind de la templul lui Jupiter, Ammon, din deșertul egiptean, unde a fost descoperit. *Figura 49* reprezintă *alaunul*, *Figura 50 amoniacul*, un nume de origine arabă și *Figura 51 tartrul*, o substanță care posedă importante proprietăți oculte.

Tabelul III, Figura 52

Cele opt globuri și pătratul din centru reprezintă cele șapte zile ale Creației. Cele trei Lumi în care are loc Creația sunt simbolizate de trei cercuri concentrice. Cuvintele, în germană, din cercul exterior, reprezintă niște fragmente din primul capitol al Genezei.

Cuvintele din afara cercului exterior sunt *„prima zi"*. Cele patru globuri mici din interiorul cercului exterior se referă la etapele abstracte ale Creației.

Globul superior care conține triunghiul încercuiește cuvintele *„cer"* și *„pământ"*.

Globul din dreapta conține cuvântul *„lumină"* și cel din stânga conține cuvântul *„Iehova Elohim"* în partea de sus și *„întuneric"* în partea de jos.

Globul din partea inferioară conține cuvântul *„zi"* în jumătatea superioară și cuvântul *„noapte"* în cea inferioară.

Cele patru globuri din al doilea inel înfățișează a doua, *a treia, a patra și a cincia zi a Creației.*

Globul alb de deasupra care este separat de o linie punctată reprezintă *„a doua zi"*.

Globul din stânga în care sunt arătați munții reprezintă cea de-a treia zi, iar *globul din dreapta* care are cercurile planetare, reprezintă cea de-*a patra zi* a Creației.

Globul de jos, care este separat de o linie punctată reprezintă *a cincea zi.*

Pătratul din cercul central care conține o formă umană simbolizează *a șasea zi* a Creației.

Această hartă este o expunere a celor *trei învelișuri* ale *„oului macrocosmic"* și *„oului microcosmic"* și reprezintă forțele active din interiorul acestora.

Tabelul IV, Figura 53

Figura 53 a fost creată pentru a reprezenta mormântul simbolic al lui Christian Rosencreutz.

Cercul superior reprezintă prima lume, sfera divină a lui Dumnezeu.

Triunghiul din centru este tronul lui Dumnezeu.

Cercurile mici din colțurile stelei simbolizează cele șapte mari spirite de dinaintea tronului, care sunt menționate în Cartea Revelației, iar în mijlocul acestuia merg Alpha și Omega, Fiul lui Dumnezeu.

Triunghiul din centru conține trei flăcări, Trinitatea divină. *Din flăcările joase* purcede *prima revărsare* divină, care este simbolizată prin două linii paralele care coboară din tronul lui Saturn (spiritul Orifelis (*Orifiel*) prin care se arăta Dumnezeu).

Trecând prin limitele Universului celest și prin cele 22 de sfere ale sistemului inferior, liniile se termină în punctul B, tronul lui Lucifer, în care este concentrată revărsarea divină.

De la el *iradiațiile divine trec* la d. Capricorn, e. Gemeni, f. Balanță, g. Taur, h. Pești, i. Vărsător, k. Rac, l. Fecioară, m. Berbec, n. Leu, o. Scorpion și p, Săgetător iar apoi din nou la d.

Cercurile Zodiacului reprezintă douăsprezece ordine ale spiritelor benefice iar cercurile mici din interiorul stelelor fixe marchează orbitele planetelor sacre.

Tabelul V, Figura 54

Figura 54 este asemănătoare cu *Figura 53* dar reprezintă Universul atunci când Dumnzeu se arată prin personalitatea lui Jupiter, spiritul Sachasiel. Von Welling nu oferă nici un motiv pentru schimbarea din ordinea celor douăsprezece spirite, nici pentru cea de-a treia lume, pentru adăugarea unui alt cerc și a unor triunghiuri întrepătrunse în Lumea superioară sau pentru literele Y și Z din triunghiul de sus.

Tabelul III, Figura 52

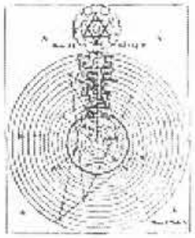

Tabelul IV, Figura 53

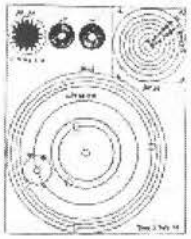

Tabelul V, Figura 54

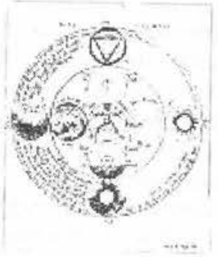

A reprezintă principiul Tatălui, F revărsarea divină, G punctul în care se unesc cele 12 ordine ale spiritelor. Literele *H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, S* şi *T* marchează punctele secvenţiale de iradiaţie, unul către celălalt; W şi X reprezintă Lumea Fiilor lui Dumnezeu; B, C, D, E reprezintă lumea lui Lucifer.

Această farfurie reprezintă Universul după căderea lui Lucifer în materie.

Potrivit lui von Welling, atunci când Lucifer a vrut să deţină puterea, punctul de unire a luminii divine a încetat instantaneu.

Lumea lui Lucifer (*care mai târziu a devenit sistemul solar*) cu toate legiunile sale de spirite (*care în esenţa lor erau Schamayim*) reflecta ideile sale, şi răsturnând lumina divină, totul s-a transformat în întuneric.

Schamayim al lui Lucifer a devenit un disc contractat, o substanţă tangibilă şi astfel s-a născut Haosul.

Tabelul VI, Figurile 55-59

Figura 55 simbolizează *haosul* lui Lucifer, *Figura 56* separarea luminii de întuneric, *Figura 57 lumina în mijlocul întunericului* şi *Figura 58 regiunile elementelor şi locuitorii lor*. Cei patru de A reprezintă *abisul* care înconjoară toate lucrurile. A B este tronul înfricoşător al lui Lucifer. Planul lui g reprezintă aerul subteran; f. apa subterană; c. regiunea pământului; d. apa din exterior; e. aerul din exterior iar w şi x regiunea lui *Schamayim*. Locuitorii elementali ai planurilor diferă în bunătate în funcţie de apropierea lor de centrul răutăţii (*AB*). *Suprafaţa pământului* (c) împarte elementele subterane de Apa, Aerul şi Aocul din afară (*d, c* şi x). Elementele Stratului superior (*jumătatea de sus a lui c şi partea întreagă a lui d, e şi x*) reprezintă o scară ascendentă a virtuţii iar cele din stratul inferior (jumătatea inferioară a lui c şi partea întreagă a lui f, g şi *A B*) reprezintă o scară descendentă a degradării.

Regiunea aerului (e) reprezintă o excepţie a acestei ordini.

Aerul este aproape de Lumină şi conţine spirite frumoase dar mai este şi locuinţa lui Beelzebub, spiritul malefic al aerului, cu legiunea sa de demoni elementari.

Deasupra *elementului Aer* se află influenţele stelelor: gândurile, cuvintele şi faptele omului; o miriadă de influenţe misterioase din diversele planuri ale naturii. Omul inhalează aceste influenţe care produc diverse efecte asupra minţii.

În aer se găsesc şi germeni de seminţe cu care este impregnată Apa şi care sunt capabili de a crea forme organice şi anorganice de viaţă. Figurile groteşti care pot fi văzute în peşterile de cristal şi picturile îngheţate de pe geamuri sunt provocate de aceste influenţe ale aerului. Cu toate că *elementele Aerului* sunt măreţe şi înţelepte, ele pot fi înşelătoare deoarece sunt influenţate atât de bine cât şi de rău. Fiinţele elementale atotputernice care locuiesc în *„lumina ca de apă a focului"*, din regiunea x, nu pot fi înşelate de spiritele întunericului. Ele iubesc creaturile apelor deoarece elementul Apă provine din apa învăpăiată x.

Muritorii nu pot îndura prezenţa acestor spirite dar iau înţelepciune de la aceştia prin intermediul creaturilor apelor în care se oglindesc în continuu.

Figura 59 reprezintă sistemul solar iar W şi X simbolizează grădina Edenului.

Tabelul VIII, Figurile 1-5, 7, 8

Figura 1 reprezintă sulful divin triunitar, cel mai perfect dintre cei perfecţi, sufletul creaturilor.

Prima Trinitate divină este simbolizată de trei cercuri întrepătrunse care desemnează din punct de vedere alchimic sarea, sulful şi mercurul.

În triunghiul din centru se află numele divin *Ehieh*.

Cuvântul *Geist* înseamnă spirit. Celelalte cuvinte nu mai au nevoie de traducere.

Figura 2 reprezintă sulful distructiv. O bară din centrul triunghiului face ca aceasta să fie personalitatea pământului.

Figura 3 reprezintă vitriolul sau uleiul adevărat şi este formată dintr-un cerc care are două diametre şi două jumătăți de cerc care sunt inversate şi atârnă mai jos. În acesta sunt ascunse proprietățile tuturor metalelor. Cositorul este reprezentat de *Figura 4* iar fierul de *Figura 5*.

Figura 7 reprezintă sistemul solar potrivit lui Copernic.

Figura 8 reprezintă *Judecata de apoi*.

Soarele este scos din centrul sistemului solar şi înlocuit cu Pământul. Acest fapt schimbă pozițiile celorlalte planete cu excepția lui Marte, Jupiter şi Saturn care rămân în cercurile lor. Litera a simbolizează *cercul soarelui*; litera b. *cercul lui Mercur*, litera c. *cercul lui Venus*, litera d. *cercul lunii* şi litera e. *cercul pământului*. Din sfera literei h pornesc marile cercuri ale damnării.

Tabelul VII, Figura 6

În *Figura* 6 litera a simbolizează centrul eternității. Mişcarea razelor înspre b, d şi c era prima manifestare divină şi era simbolizată de triunghiul echilateral b, d, c.

Lumea eternă din mijlocul cercului interior se manifesta în apă (*sare*), lumina (*mercur*) şi focul (*sulf*) lumii arhetipale, care era reprezentată de trei cercuri (*f, e, g*) din interiorul triunghiului egalității depline (*h, i, k*), care este la rândul său înconjurat de cercul tronului superior. Cercul f se numeşte înțelegere, e înțelepciune, g rațiune.

În cercul i se află cuvântul Tată, în cercul h Fiul iar în cercul k spiritul.

Cele şapte cercuri exterioare reprezintă cele şapte spirite dinaintea tronului. Partea inferioară a figurii este asemănătoare cu figurile 53 şi 54.

Cercurile exterioare sunt lumi angelice şi se termină în lumile fiilor lui Dumnezeu.

Apoi urmează cercul constelațiilor vizibile şi stelelor fixe; în acest sistem solar Soarele îşi are centrul în i. Cuvântul *„ungrund"* înseamnă abis.

Tabelul IX, Figura 9

Figura 9 este o sinteză a Vechiului şi Noului Testament şi reprezintă planurile ființei, care se întrepătrund.

În partea dreaptă cele şapte cercuri exterioare conțin numele unor îngeri planetari.

Lumea din cercurile din vârful triunghiului este citită invers: (1) *abisul compasiunii*; (2) *Zion*; (3) *noul Rai şi noul Pământ*; (4) *noul Ierusalim*; (5) *Paradisul*; (6) *pieptul lui Abraham*; (7) *curțile exterioare ale Domnului*.

Din josul cercurilor întunericului acestea ajung sus iar fiecare principiu divin este opus unui principiu al infernului.

Cercul mic din stânga conține un triunghi şi o cruce şi se numeşte *copacul vieții* iar pe dreapta se află *copacul cunoaşterii binelui şi răului*.

În centrul acestei diagrame se află Trinitatea care este unită cu planurile superioare şi inferioare prin intermediul liniilor de activitate.

Tabelul X, Figurile 10-15

Figura 10 arată noul Ierusalim care are forma unui cub şi numele celor 12 triburi din Israel sunt scrise pe cele 12 linii ale cubului.

În centru se află *Ochiul lui Dumnezeu*.

Cuvintele din jurul cercului exterior sunt din Cartea Revelației.

Figurile 11, 12, 13, 14 şi *15* sunt simboluri ale îngerilor ciumei, numele lui Antichrist, semnătura bestiei din Babilon şi numele unei femei care călăreşte bestia blasfemiei.

Figura 1 reprezintă sistemul solar potrivit genezei. O-ul din vârful cercului reprezintă punctul eternității, începutul începuturilor.

Întregul diametru este revărsarea lui Dumnezeu care se manifestă mai întâi în raiul raiurilor, *Schamayim*, iar în această regiune înțelegerea umană nu poate funcționa. Spațiul de la k la i conține raiurile din Venus şi Mercur; de la m la h Raiul din Soare. Litera e este Luna, *Cercul Pământului*.

Figura 2 este *Globul Pământului* şi arată casele şi semnele *Zodiacului*.

Tabelul VIII, Figura 6

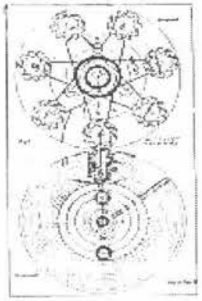

Tabelul IX, Figura 9

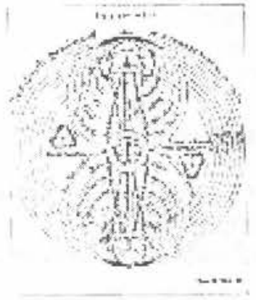

Tabelul X, Figurile 10-15

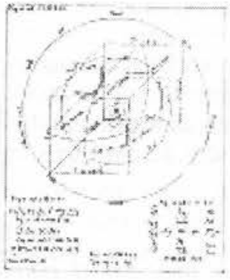

Tabelul XI, Figurile 1-11

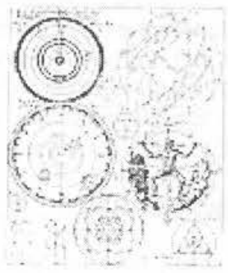

Figura 3 reprezintă caracterul vieții divine în aspectul său trinitar de mercur, sulf și sare.

Figura 4 este un adevărat salpetru care este purificat cu alcali.

Figura 5 arată *gradul exact* sau *unghiurile planetelor* cât și *stelele fixe* individuale din Zodiac. Litera a este soarele iar b este pământul. De la k la i sunt *cercurile* lui Mercur și Venus; de la g la h *cercurile Pământului* și *ale Lunii*; de la f la e și de la e la c *cercurile* lui Jupiter și Saturn; de la c la d centura Zodiacului.

Figura 6 reprezintă *microcosmosul cu planetele* și *semnele Zodiacului* care corespund diverselor părți din forma sa.

Cuvințele din această figură se citesc :

„Cunoaște-te pe tine însuți”.

În cuvinte, ierburi și pietre se află o mare putere.

Figura 7 simbolizează caracterul universal din care au fost luate toate caracterele.

Figurile 8, 9 și 10 sunt lăsate la interpretarea cititorului.

Figura 11 este radiază viață divină.

Tabelul XII, Figurile 12-19

Figura 12 se numește *oglinda aspectelor astrologice*. Dedesubt se află *roata astrologului*.

Figura 13 este asemănătoare cu 12.

Figura 14 este o formulă alchimică secretă. Cuvintele din jurul cercului se citesc: *„din unul au ieșit toate”*.

Figura 15 este o încercare nereușită de a arăta măsurile comparative ale Soarelui și ale planetelor, a distanțele lor una față de cealaltă.

Figura 16 reprezintă sistemul solar cu raiul intern și spiritual. A B *este sistemul solar*; C *este sfera stelelor fixe*; *D, E, F, G* sunt *sistemele lumilor spirituale*; H *este tronul lui Dumnezeu*; *J, K, L, M* și *N* reprezintă *ceea ce nu poate fi măsurat*.

Figura 17 reprezintă *crearea sistemului solar din inelul eternității divine*.

Cei patru de A reprezintă abisul, B prima revelație a lui Dumnezeu din abis și din această revelație au fost creați *C, D, E, F* și *G*. C și D *reprezintă ierarhiile spirituale*; D și E simbolizează *Lumile superioare* sau *Constelațiile*; E și F reprezintă *distanța de la Jupiter la celelalte lumi superioare*; F și G reprezintă sistemul solar cu planetele și raiurile sale iar B și C reprezintă tronul lui Iisus.

Figura 18 descrie împărțirea din Geneză, a apelor de deasupra Raiului, D, de apele de dedesubt, A, B și C.

Figura 19 este mercurul filosofilor și este esențială pentru existența materială.

Tabelul XIII, Figurile 1-4

Figura 1 este *Ain Soph, abisul incomprehensibil al maiestății divine* care nu are limite în timp și în spațiu.

Figura 2 simbolizează cele trei principii divine: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. În jurul triunghiului este scris: *„Eu voi fi ceea ce voi fi”*.

În vârful triunghiului este cuvântul (*Kether*) *Coroană*, în stânga *Înțelepciune* iar în dreapta *Înțelegere*.

Figura 3 reprezintă Trinitatea cu revărsarea sa.

Cuvintele de deasupra Sferei Superioare sunt revelația maiestății divine în *Jehovah Elohim*.

Cercurile inferioare conțin numele ierarhiilor care controlează aceste lumi.

Cuvintele din cercul de stele se citesc : *„Lucifer este fiul Aurorei Dimineții”*.

Litera C reprezintă *mercurul universal*.

Cuvintele din cerc se citesc: *„primul început al tuturor creaturilor”*.

Figura 4 reprezintă locașul lui Lucifer și al îngerilor săi, *Haosul* despre care se vorbește în Geneză.

Tabelul XIV, Figurile 5, 7, 8

Figura 5 arată triunghiul divinităţii trinitare în mijlocul unei cruci.

La stânga se află un triunghi mic care conţine cuvintele: *„secretele lui Elohim"* iar *pe partea dreaptă* este un alt triunghi, pe care este scris: *„secretele naturii"*.

Pe braţele orizontale ale crucii se află cuvintele: *„copacul vieţii şi copacul cunoaşterii binelui şi răului"*.

Farfuria explică amestecul dintre puterile spirituale şi infernale din crearea Universului.

Figura 7 se numeşte *„drumul în Paradis"*. Ea indică poziţiile Soarelui, Lunii şi planetelor în momentul creării acestora.

Figura 8 înfăţişează Pământul înainte de potop. Cuvintele din stânga sunt: *„copacul vieţii"* iar *cele din dreapta* sunt: *„copacul cunoaşterii binelui şi răului"*.

Diagrama care are simbolul lui Marte este asociată cu un curcubeu.

Figura 6 se aseamănă cu *figura 5* şi este numită *„secretul naturii"*.

O diagramă interesantă este cea de pe părţile figurii centrale. Fiecare consistă dintr-un triunghi şi are nişte cercuri care radiază din punctele triunghiului.

Diagrama din stânga este numită secretele lumii superioare iar cea din dreapta secretele lumii inferioare.

Figura 9 este sistemul solar. În jurul părţii centrale sunt cuvintele: *„locul celor blestemaţi"*.

Figura 10 reprezintă punctul care este înconjurat de un triunghi ce închide un cerc care conţine numele celor 12 triburi din Israel.

Aceasta reprezintă încheierea procesului de regenerare şi de perfecţiune a marii opere.

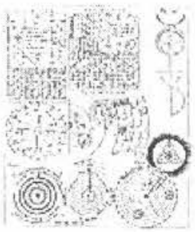
Tabelul XII, Figurile 12-19

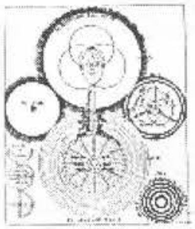
Tabelul XIII, Figurile 1-4

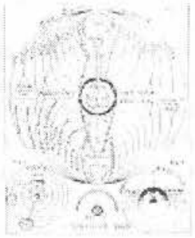
Tabelul XIV, Figurile 5, 7 şi 8

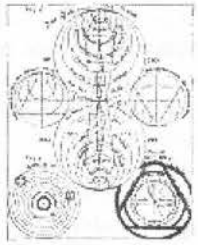
Tabelul XV, Figurile 6, 9 şi 10

ALCHIMIA ŞI EXPONENŢII SĂI

Multiplicarea metalelor

Alchimia şi exponenţii săi reprezintă oare transmutarea metalelor de bază în aur? Oare ne putem permite să batjocorim aceste lucruri?

Alchimia era mai mult decât o artă speculativă: era o artă operativă. Încă din timpul în care a trăit nemuritorul Hermes, alchimiştii au declarat că ei nu pot face aur din cositor, argint şi mercur. Faptul că galaxia de minţi strălucite, filosofice şi ştiinţifice care, timp de mai bine de două mii de ani, au afirmat că transmutarea metalică şi multiplicarea poate avea loc în toate problemele ştiinţelor şi filosofiei, nu poate fi nici dovedit şi nici credibil. Nu-i putem crede pe acei oameni care declară că au văzut cum erau transmutate metalele de bază, deoarece aceştia sunt fie imbecili fie mincinoşi.

Cei care presupun că alchimiştii erau nebuni ar trebui să includă în această categorie aproape toţi filosofii şi oamenii de ştiinţă din lumea antică şi medievală. Împăraţii, prinţesele, preoţii şi oamenii obişnuiţi au fost martorii unor miracole evidente de metamorfoză a metalelor. Vă puteţi îndoi în continuare de aceste lucruri, dar există unele mărturii cu privire la acestea, iar cei care îşi bat joc au ajuns să ignore dovezi demne de luat în seamă.

Mulţi alchimişti şi filosofi hermetici ocupă un loc important în holul faimei, iar multitudinea de critici rămâne în întuneric.

Este imposibil să-i menționăm aici pe toți cei care caută să descopere adevăratele taine ale Naturii. Vom enumera doar câțiva pentru a îl familiariza pe cititor cu aceste tipuri superioare de intelect.

Printre cele mai importante nume se numără: Thomas Norton, Isaac din Olanda, Basil Valentine, Jean de Meung, Roger Bacon, Albertus Magnus, Quercetanus Gerber (*arabul care a adus în Europa știința alchimiei prin intermediul scrierilor sale*), Paracelsus, Nicholas Flarnmel, John Frederick Helvetius, Raymond Lully, Alexander Sethon, Michael Sendivogius, contele Bernard of Treviso, Sir George Ripley, Picus de Mirandola, John Dee, Henry Khunrath, Michael Maier, Thomas Vaughan, J. B. von Helmont, John Heydon, Lascaris, Thomas Charnock, Synesius, Morieu, contele de Cagliostro și contele de St.-Germain. Există legende potrivit cărora regele Solomon și Pitagora erau alchimiști și că aceștia din urmă făcea aur cu ajutorul unor operații alchimice.

Albert Pike este de partea filosofilor alchimiști și afirmă că aurul acestora era o realitate.

El spune :

„știința hermeticii, ca toate științele reale, poate fi demonstrată din punct de vedere matematic. Rezultatele sale sunt la fel de riguroase ca cele ale unei ecuații corecte. Aurul hermetic nu este o dogmă, o lumină fără umbră, un adevăr fără falsitate; este un aur material, real și pur, cel mai prețios care poate fi găsit în minele pământului."

William și Mary s-au urcat pe tronul Angliei în 1689, timp în care alchimiștii nu aveau foarte multe bogății. În primul an de domnie aceștia au anulat un act care fusese dat de regele Henry IV în care suveranul declara că multiplicarea metalelor este o crimă împotriva coroanei. În *„Collection of Alchemical Manuscripts", de* Sigismund Bacstrom se află o copie scrisă de mână, a acestui act.

În acesta se menționează :

„un act care revocă ordinul dat în al cincilea an de domnie de Henry IV, regele Angliei: nici un om nu are voie să multiplice aurul sau argintul, iar dacă cineva va face acest lucru el va fi acuzat de complot împotriva statului. Diverse persoane au reușit să se pricepă foarte bine la această artă de topire și refinisare a metalelor și au învățat să le multiplice dar aceste persoane nu îndrăznesc să practice aceste lucruri în țara noastră deoarece nu vor să încalce ordinul dat de regele Henry, și de aceea ele practică această artă în țări străine. Acest lucru reprezintă o mare pierdere pentru țara noastră. Prin puterea regelui și a Reginei, și cu sfatul și acordul lorzilor din Camera Comună, hotărâm ca de acum înainte orice articol sau propoziție din acest act, și chiar orice cuvânt, să fie anulat. De acum înainte tot aurul și argintul care va fi extras cu ajutorul acestei arte, care constă în topirea sau prelucrarea metalelor, sau în înmulțirea acestora și a minereurilor, după cum s-a spus deja, va fi folosit doar în scopul creșterii patrimoniului național.

Aceste cantități vor fi depuse în monetăria maiestăților sale, unde vor primi valoarea în bani a aurului și argintului pe care l-au adus, în funcție de starea și de calitatea metalelor respective. Nu este permis ca aurul sau argintul obținut în această manieră să fie folosit sau depozitat în altă parte decât în locurile de pe domeniile maiestăților sale."

După ce această măsură a fost pusă în aplicare, William și Mary au încurajat și mai mult studiul alchimiei.

Medalia Împăratului Leopold I

Dr. Franz Hartmann a adunat numeroase informații despre patru alchimiști diferiți care știau să transforme metalele în aur. Una dintre aceste relatări se referă la un călugăr din ordinul Sfântului Augustin, cu numele de Wenzel Seiler, care a descoperit o mică cantitate de praf misterios în chilia sa.

În prezența împăratului Leopold I, regele Germaniei, Ungariei și Boemiei, a transformat cantități de cositor în aur. Printre alte lucruri pe care le-a cufundat în misterioasa esență s-a numărat și o medalie mare de argint. Partea din medalie care a intrat în contact cu substanța producătoare de aur s-a transformat în aurul cu cea mai pură compoziție. Cealaltă parte din medalie a rămas de argint.

În ceea ce privește această medalie, Dr. Hartmann scrie :

„Cea mai indiscutabilă dovadă *(dacă aparențele pot dovedi ceva)* referitoare la posibilitatea de a transforma metalele în aur poate fi văzută de toți acei care vizitează Viena; fiind o medalie păstrată în camera cu comori imperială, s-a constatat că această medalie făcută iniţial din argint, a fost transformată parţial în aur cu ajutorul mijloacelor alchimice de acelaşi Wenzel Seiler, care a fost ulterior ridicat la rangul de cavaler de împăratul Leopold I primind totodată şi titlul de Wenzeslaus Ritter von Reinburg."

Ne este imposibil să lungim foarte mult această discuţie referitoare la alchimişti deoarece suntem presaţi de spaţiu. O scurtă trecere în revistă a vieţilor celor patru alchimişti ar putea servi la prezentarea principiilor generale cu care lucrau, a metodei prin care şi-au dobândit cunoştinţele şi a felului în care au întrebuinţat această metodă.

Aceştia patru au fost marii maeştri ai acestei ştiinţe secrete. Poveştile despre călătoriile şi eforturile lor, aşa cum au fost scrise de ei înşişi şi de discipolii contemporani ai artei hermetice, sunt la fel de fascinante ca o carte de ficţiune.

PARACELSUS

Din *The Complete Writings of Paracelsus of Hohenheim*

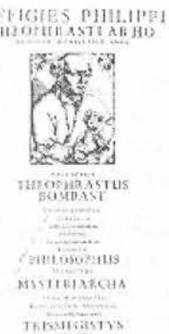

Francis Barrett, în lucrarea *„Biographia Antiqua",* îi atribuie lui Paracelsus următoarele titluri şi distincţii: „prinţul medicilor şi filosofilor cu ajutorul focului, marele medic controversat, Trismegistus al Elveţiei, primul reformator al filosofiei chimice, expert în alchimie, Quabbala şi Magie, slujitorul credincios al naturii, stăpânul elixirului vieţii şi al pietrei filozofale, marele monarh al secretelor chimice."

Paracelsus of Hohenheim

Cel mai cunoscut dintre filosofii alchimici şi hermetici a fost *Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus von Hohenheim.*

Acest bărbat, care îşi spunea Paracelsus, a afirmat că va veni ziua când toţi medicii din Europa vor renunţa la celelalte şcoli de medicină şi vor urma metodele sale, recunoscându-l astfel ca fiind cel mai mare dintre medici. Se pare că ziua naşterii sale este 17 decembrie 1493. Acesta a fost singur la părinţi. Atât tatăl cât şi mama sa aveau o pasiune pentru medicină şi pentru chimie. Tatăl său era medic iar mama sa administratorul unui spital. Deşi era încă tânăr, Paracelsus a început să

studieze cu mare atenţie scrierile lui Isaac of Holland şi s-a hotărât să reformeze ştiinţa medicală din timpul său.

La vârsta de 20 de ani a început să călătorească şi a făcut acest lucru timp de doisprezece ani. A vizitat multe dintre ţările europene, inclusiv Rusia. Este posibil să fi ajuns chiar până în Asia.

Constantinopolul este oraşul în care a fost iniţiat în marele secret al artelor hermetice de către experţii din Arabia. Cunoştinţele sale cu privire la spiritele Naturii şi la locuitorii lumilor invizibile le-a dobândit probabil de la brahmanii din India cu care a intrat în contact, fie direct, fi prin intermediul discipolilor săi. A devenit medic al armatei iar priceperea şi puterea sa de înţelegere i-au adus foarte mult succes.

La întoarcerea sa în Germania, a început să-şi pună în practică mult doritul vis de reformare a artelor şi ştiinţelor medicale. A fost contrazis cu orice prilej şi criticat într-o manieră extrem de crudă.

Temperamentul său violent şi personalitatea sa puternică i-au adus pe cap şi mai multe incidente, care ar fi putut evitate dacă ar fi avut o fire mai puţin acidă. A criticat sever spiţerii, afirmând că aceştia nu foloseau ingredientele potrivite în reţetele lor şi că nu luau în considerare nevoile pacienţilor, fiind interesaţi doar de banii pe care îi primeau pentru fierturile lor.

Leacurile remarcabile găsite de Paracelsus nu au făcut decât să sporească şi mai mult ura duşmanilor săi, căci aceştia nu reuşeau să copieze miracolele pe care le făcea acesta.

Paracelsus trata numai bolile foarte frecvente din timpul său dar se spune că acesta a vindecat lepra, holera şi cancerul. Prietenii săi spuneau că acesta mai avea puţin şi învăţa să readucă morţii la viaţă. Sistemele sale de tămăduire erau atât de neortodoxe încât duşmanii săi au reuşit să-l copleşească, forţându-l să renunţe la îndeletnicirea sa şi să se refugieze într-un loc unde nu îl cunoştea nimeni.

Există nenumărate controverse referitoare la personalitatea lui Paracelsus. Nu există totuşi nici o îndoială asupra faptului că era nespus de irascibil. Ura sa faţă de medici şi de femei atingea culmile unei manii. Acesta nu putea simţi altceva pentru aceste două categorii de oameni. Din câte ştim Paracelsus nu a avut nici o aventură în timpul vieţii sale. Înfăţişarea sa ciudată şi modul său de viaţă neechilibrat erau motive pentru care adversarii săi să-l atace şi mai aprig. Se crede că anomaliile sale fizice au fost principalul motiv pentru care era atât de înverşunat împotriva societăţii, înverşunare la care nu a renunţat pe tot timpul vieţii sale tumultuoase.

Caracterul său irascibil i-a adus multe necazuri căci se spune că acesta nu putea fi găsit treaz nici măcar în perioada când preda la universitatea din Basel.

Această acuzaţie vine în contradicţie cu claritatea mentală pentru care era atât de renumit. Vasta sa operă *(Ediţia Strassburg, care cuprinde toate operele sale este alcătuită din trei volume, fiecare constituită din câteva sute de pagini)* dezminte prin ea însăşi acuzaţiile care i-au fost aduse potrivit cărora ar fi consumat alcool în cantităţi excesive.

Multe dintre viciile care i-au fost puse în cârcă nu erau decât nişte născociri ale duşmanilor săi care, nedorind să angajeze nişte asasini ca să-l ucidă, au preferat să-i păteze memoria după ce acesta a trecut în neființă. Nu se cunosc circumstanțele exacte în care a murit Paracelsus. Se pare totuşi că a murit în urma unei încăierări cu nişte asasini care fuseseră angajaţi de duşmanii săi pentru a-l ucide deoarece dăduse în vileag felul în care aceştia escrocau pacienţii.

Nu există decât foarte puţine manuscrise cu scrisul de mână al lui Paracelsus, deoarece filosoful obişnuia să dicteze scrierile discipolilor săi.

Profesorul John Maxson Stillman, de la Universitatea din Stanford, aduce următorul tribut memoriei lui Paracelsus :

„Oricare ar fi părerea finală despre importanţa relativă a lui Paracelsus în punerea bazelor Ştiinţei şi practicii medicale, trebuie să recunoaştem că acesta şi-a început cariera la Basel, cu zelul şi încrederea unui om care credea că posedă un mare adevăr şi că era destinat să contribuie la dezvoltarea considerabilă a Ştiinţei şi practicii medicinii. Acesta era un observator foarte atent şi lipsit de prejudecăţi, dar nu era un analist critic al fenomenelor pe care le observa. A fost fără îndoială un gânditor independent, care se baza numai pe propriile sale cunoştinţe, deşi există numeroase dispute cu privire la gradul de originalitate a modului său de a gândi. După ce s-a hotărât să respingă autori precum Aristotel, Galen şi Avicenna, şi după ce a substituit aceste dogme din antichitate cu sistemul filosofic neoplatonician, nu a ezitat deloc când a renunţat la prejudecăţile din timpul său."

„După ce a ieşit din galenismul dominant din timpul său, acesta s-a hotărât să predice şi să înveţe pe alţii că baza ştiinţei medicale a viitorului ar trebui să fie studiul Naturii, observarea pacientului, experimentul şi experienţa şi nu dogmele unor autori care au murit de mult. Din cauza mândriei şi încrederii entuziasmului său tineresc acesta nu a estimat corect magnifica forţă a conservatismului împotriva căruia el îşi îndrepta atacurile. Din acel moment el a ajuns să rătăcească iar prin lume, uneori suferind de o mare sărăcie, alteori având un nivel de trai mediu, dar fiind tot timpul deziluzionat de insuccesul său, căci, în mintea sa, teoriile şi practicile medicinii erau aceleaşi cu forţele naturii, care erau expresia Voinţei lui Dumnezeu şi care, în cele din urmă, vor predomina."

Acest om ciudat care avea un caracter plin de contradicţii dar a cărui genialitate strălucea ca o stea în întunericul filosofic şi ştiinţific din Europa medievală, s-a luptat cu gelozia colegilor săi şi cu irascibilitatea firii sale pentru binele omenirii. El a fost primul om care a scris cărţi ştiinţifice pe înţelesul oamenilor obişnuiţi, pentru ca toţi oamenii să le poată citi.

Chiar şi când a murit, Paracelsus nu şi-a găsit odihna. Oasele sale au fost scoase din mormânt şi duse în alte locuri. Marmura de pe mormântul său are următoarea inscripţie :

„Aici zace mortul *Philip Theophrastus,* faimosul doctor de medicină care vindeca rănile, leproşii, guta, hidropizia şi alte boli incurabile ale corpului. Acest om şi-a împărtăşit cunoştinţele celor săraci. În anul 1541 pe data de 24 septembrie el s-a stins din viaţă."

A.M. Stoddart, în opera sa intitulată *„Life of Paracelsus"* oferă o mărturie remarcabilă cu privire la dragostea pe care i-o purtau oamenii acestui doctor.

Despre mormântul acestuia, ea scrie:

„chiar şi în zilele noastre cei săraci se roagă acolo. Memoria lui Hohenheim a înflorit în praf căci cei săraci l-au canonizat. Când holera a ameninţat Salzburgul în 1830, oamenii au călătorit la mormântul acestuia şi s-au rugat acestuia. Boala i-a ocolit şi a lovit Germania şi restul Austriei."

ALBERTUS MAGNUS

Din *„Vitae Illustrium Virorum"*, de Jovius

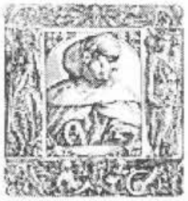

Albert de Groot s-a născut în 1206 şi a murit la vârsta de 74 de ani. Despre el s-a spus că a fost *„magicianul magicienilor, maestru în filozofie şi în teologie"*. El a fost membru al ordinului dominican şi mentorul lui Thomas Aquinas în alchimie şi filozofie. Acesta a fost şi episcopul Regensburgului. El a fost canonizat în 1622. Albertus era un filozof aristotelian, un astrolog şi un student al medicinii şi fizicii. În timpul tinereții sale s-a spus că acesta nu este destul de dezvoltat din punct de vedere mintal, dar se pare că devotamentul şi dedicația sa au fost recompensate de o viziune în care Fecioara Maria i-a apărut în vis şi i-a dat puteri filosofice şi intelectuale.

După ce a devenit stăpânul ştiințelor magice, Albertus a început să construiască un obiect ciudat care putea vorbi şi gândi. Acesta a fost numit Android şi era alcătuit din metale şi substanțe necunoscute care aveau calități spirituale. Acesta a lucrat la el 30 de ani.

Thomas Aquinas care credea că acest mecanism este un mecanism diabolic l-a distrus, şi astfel a distrus şi munca de o viață a mentorului său. În ciuda acestui lucru, Albertus Magnus i-a lăsat acestuia toate formulele sale alchimice, inclusiv secretul pietrei filozofale.

Odată, Albertus Magnus l-a invitat pe William II, contele Olandei şi regele romanilor, la o petrecere în grădină, deşi era mijlocul iernii. Pământul era acoperit de zăpadă dar Albertus pregătise un banchet somptuos lângă mănăstirea din Cologne.

Oaspeții au fost uimiți de imprudența acestui filosof, dar în timp ce mâncau Albertus a rostit câteva cuvinte şi zăpada a dispărut. Grădina s-a umplut de flori şi de păsări cântătoare iar aerul era cald ca briza de vară.

Imediat ce s-a terminat petrecerea zăpada a revenit spre uimirea invitaților.

Se presupunea că un profesor misterios al lui Paracelsus a fost alchimistul care se numea Solomon Trismosin. Despre această persoană nu se ştie nimic, cu excepția faptului că, după câțiva ani de rătăcire, el a dobândit formula transmutării şi a pretins că a făcut mult aur.

Un manuscris al acestui autor, care datează din 1582, şi care se numea Splendor Solis, poate fi văzut în British Museum. Se pare că Trismosin a trăit până la vârsta de 150 de ani ca rezultat al cunoştințelor sale în alchimie. O declarație importantă apare în *„Alchemical Wanderings"*, operă despre care se spune că narează căutarea sa şi călătoriile pe care le-a făcut pentru a găsi piatra filozofală.

RAYMOND LULLY

Acest faimos alchimist spaniol s-a născut în anul 1235. Tatăl său era majordomul lui James I de Aragorn iar tânărul Raymond a fost crescut la curte şi a fost înconjurat de tentații. Apoi el a fost numit în poziția pe care o ocupase tatăl său. O căsătorie benefică i-a asigurat lui Raymond o poziție financiară care îi permitea să trăiască după bunul său plac.

Una dintre cele mai frumoase femei de la curtea lui Aragorn era Ambrosia Eleanora Di Castello care era cunoscută pentru virtutea şi frumusețea sa. Ea era căsătorită şi nu a fost încântată când a descoperit că tânărul Lully dezvolta o pasiune pentru ea.

Raymond o urma oriunde se ducea şi în cele din urmă acesta i-a scris nişte versuri de dragoste care au produs un cu totul alt efect decât cel la care se aştepta el.

El a primit un mesaj în care era invitat să o viziteze pe această doamnă. El i-a răspuns cu promptitudine. Ea i-a răspuns că ar trebui să cunoască frumusețea despre care a scris şi şi-a descoperit o parte din sân care era mâncat de cancer.

Raymond nu şi-a revenit niciodată din acel şoc. Acest incident i-a schimbat cursul vieții. El a renunțat la frivolitățile curții şi a devenit un izolat.

Când se căia pentru păcatele sale lumeşti i-a apărut o viziune în care Iisus îi spunea să îl urmeze unde îl va conduce. Mai târziu a avut iarăşi aceeaşi viziune. Fără să mai ezite, Raymond şi-a împărțit proprietatea membrilor familiei sale şi s-a retras într-o colibă de pe un deal, unde a studiat arabica.

După şase ani el a pornit în călătorie cu un servitor mahomedan care, atunci când a auzit că Raymond doreşte să atace credința poporului său, l-a înjunghiat în spate. Raymond nu a permis ca cel care l-a înjunghiat să fie executat, dar în final servitorul său s-a spânzurat în închisoare.

Când Raymond s-a însănătoşit, a început să predea limba arabă celor care doreau să călătorească în pământul sfânt.

Astfel el l-a cunoscut pe Arnold de Villa Nova, care l-a învăţat principiile alchimiei. Ca rezultat al acestui antrenament, Raymond a învăţat secretul transmutării şi multiplicării metalelor. El a continuat să călătorească şi a ajuns la Tunis, unde a început să aibă dezbateri cu profesorii mahomedani şi aproape că şi-a pierdut viaţa din cauza atacurilor sale fanatice asupra religiei lor.

I s-a poruncit să părăsească ţara şi să nu se mai întoarcă acolo. Ignorând ameninţările acestora el a vizitat pentru a doua oară Tunisul dar locuitorii aceste ţări l-au deportat în Italia.

În Household Words, nr. 273, revistă condusă de Charles Dickens, a apărut un articol anonim care luminează capacităţile alchimice ale lui Lully: *„cât timp a fost în Viena el a primit scrisori măgulitoare de la Edward al doilea, Regele Angliei şi de la Robert Bruce, Regele Scoţiei, care îi cereau să-i viziteze”.*

În timpul călătoriilor sale el l-a întâlnit pe John Cremer, cu care a devenit prieten foarte bun. Pentru a-i face pe plac acestuia, Raymond a fost de acord să se ducă în Anglia.

Cremer dorea să înveţe secretul alchimiei, adică să facă pudra transmutării, iar Raymond, chiar dacă îi era prieten, nu l-a dezvăluit niciodată. Cremer a descoperit în curând obiectul de lângă inima lui Raymond, transformarea infidelilor. Acesta i-a spus regelui poveşti minunate despre aurul pe care ştia să-l obţină Lully. El îi spunea lui Raymond că regele Edward ar organiza o cruciadă împotriva mahomedanilor dacă ar avea cu ce.

„Raymond apelase atât de des la papi şi la regi încât îşi pierduse încrederea în ei. Totuşi, ca o ultimă speranţă, el l-a însoţit pe Cremer în Anglia. Cremer l-a găzduit în catedrala sa, tratându-l ca pe un oaspete foarte distins; acolo Lully l-a iniţiat în pudră, secretul pe care Cremer dorea să-l afle. Când a fost obţinută această pudră, Cremer l-a prezentat pe Lully Regelui, care l-a primit ca pe un om care îi poate aduce nenumărate bogăţii. Raymond a pus o singură condiţie: ca aurul să nu fie folosit la curte sau într-un război împotriva vreunui rege creştin şi ca Edward să lupte împotriva celor necredincioşi. Edward i-a promis orice”.

„Raymond locuia în turn şi acolo el a transmutat argint pur şi cositor în aur pur. Unele dintre aceste monede pot fi găsite şi acum în unele colecţii de anticariat. Acesta i-a trimis lui Robert Bruce o lucrare intitulată *„Of the Art of Transmuting Metals”*. Dr. Edmund Dickenson afirmă că atunci când mănăstirea unde locuia Raymond a fost dărâmată, muncitorii au găsit o parte din praful respectiv care i-a ajutat să se îmbogăţească. În timpul

şederii lui Lully în Anglia, acesta s-a împrietenit cu Roger Bacon. Regelui Edward nici nu-i trecea prin cap că ar fi putut să pornească într-o cruciadă.

Apartamentele lui Raymond din Turnul Londrei erau în realitate o închisoare decentă. Nu i-a trebuit mult să-şi dea seama cum merg lucrurile. Acesta a afirmat că Edward va avea parte numai de ghinioane şi necazuri datorită faptului că a abuzat de credinţă.

A evadat din Anglia în 1315 şi a plecat să le predice celor necredincioşi. A îmbătrânit şi nici unul dintre prietenii săi nu mai spera să-l vadă în viaţă. A mers mai întâi în Egipt, apoi în Ierusalim şi apoi în Tunisia pentru a treia oară. Acolo oamenii s-au năpustit asupra sa şi au aruncat în el cu pietre. Nişte negustori genovezi i-au luat corpul şi au simţit că acesta nu era încă mort. L-au luat la bordul navei lor. Deşi a mai trăit ceva timp, a murit în momentul care au ajuns în Maiorca, pe data de 28 iunie 1315, la vârsta de 81 de ani. A fost înmormântat cu mare cinste în capela familiei sale de la Sfântul Ulma şi toţi nobilii au participat la funeralii.”

NICHOLAS FLAMMEL

La sfârşitul secolului al XIV-lea a trăit în Paris o persoană care se îndeletnicea cu citirea manuscriselor şi cu prepararea diverselor documente.

Lumea îi datorează lui Nicholas Flammel un volum remarcabil pe care l-a cumpărat cu o sumă infimă de la un vânzător de cărţi. Povestea acestui document, numit *„Cartea lui Abraham Evreul”*, este narată de el însuşi în lucrarea intitulată *„Hieroglyphical Figures”*.

Coperta tratatului alchimic care i-a fost atribuit lui John Cremer

Din *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*

John Cremer, abatele din Westminster, este o personalitate interesantă din domeniul alchimiei secolului al XIV-lea. Deşi nu este sigur că acest abate a ocupat vreo funcţie la Westminster, ne punem întrebarea: *„Cine* *a fost persoana care şi-a ascuns identitatea sub pseudonimul de John Cremer?"*

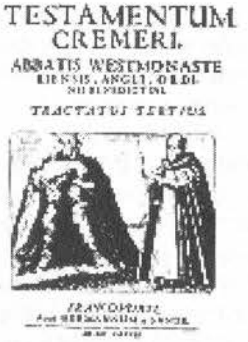

TESTAMENTUM
CREMERI.
ABBATIS WESTMONASTE
RIENSIS, ANGLI, ORDI
NIS BENEDICTINI.
TRACTATUS TERTIUS

Personajele fictive precum John Cremer ilustrează două practici importante ale alchimiştilor medievali: (**1**) multe persoane cu ranguri politice şi religioase se ocupau în secret cu cercetarea chimică hermetică, dar îşi publicau descoperirile sub diverse pseudonime, din teama de a nu fi persecutaţi sau luaţi în derâdere; (**2**) mii de ani la rând iniţiaţii care posedau cheia marilor taine hermetice obişnuiau să-şi perpetueze înţelepciunea creând personaje imaginare şi făcându-le să ia parte la episoade din istoria contemporană, stabilind aceste fiinţe printre membrii distincţi ai societăţii; în unele cazuri aceştia obişnuiau să creeze genealogii complete ca să-şi atingă scopurile.

Numele acestor personaje fictive nu reprezintă nimic pentru oamenii neinformaţi.

Pentru iniţiaţi, era evident faptul că personalitatea care le era atribuită avea doar o existenţă simbolică.

Aceşti cronicari iniţiaţi îşi ascundeau tainele în vieţile, gândurile, cuvintele şi actele atribuite acelor persoane imaginare şi astfel transmiteau de-a lungul timpului cele mai profunde secrete ale ocultismului sub forma unor scrieri care, pentru cei neiniţiaţi, erau doar nişte simple bibliografii.

Acest învăţat a afirmat :

„Eu, Nicholas Flammel, după decesul părinţilor mei, mi-am câştigat traiul din ceea ce am scris, din inventare, contabilitate, calcularea cheltuielilor tutorilor şi elevilor.

Mi-a căzut în mână, pentru doi florini, o carte foarte mare şi foarte veche. Aceasta nu era din hârtie sau din pergament ca alte cărţi, ci din coaja unor copaci tineri. Coperta era din alamă, şi avea gravate pe ea diverse litere şi figuri ciudate; eu sunt de părere că acestea erau litere greceşti sau litere dintr-o limbă antică.

Nu le-am putut citi şi ştiu că nu erau litere latine sau galice.

În ceea ce priveşte ceea ce era scris înăuntru, acele foi erau gravate cu un vârf de fier, în nişte litere latine care erau colorate.

Aceasta conţinea de trei ori câte şapte frunze şi pe a fiecare a şaptea frunză erau pictaţi un şarpe şi o fecioară. Şarpele înghiţea fecioara de fiecare dată. În cel de-al doilea şapte se afla un şarpe care era crucificat pe o cruce, iar în cel de-al treilea erau pictate nişte deşerturi, în mijlocul cărora se aflau multe fântâni, din care ieşeau nişte şerpi. Pe primele frunze era scris în litere majuscule de aur: *„Abraham evreul, prinţ, preot, astrolog şi filosof al naţiunii evreilor care a trăit printre gali şi care a trimis sănătate".*

După aceasta erau scrise multe blesteme împotriva fiecărei persoane care se va uita la el, dacă acea persoană nu este preot sau scrib.

Cel care mi-a vândut această carte ştia doar că nu valora mai mult decât cât am dat pe ea; eu cred că fusese furată sau găsită într-un loc antic. În carte, în cea de-a doua frunză el îşi sfătuia naţiunea să alunge viciile şi idolatria şi să aştepte cu răbdare sosirea lui Mesia, care va alunga toţi regii de pe pământ şi va domni în glorie eternă. Cu siguranţă, acesta era un om foarte înţelegător şi înţelept.

În a treia frunză şi în toate scrierile care au urmat, pentru a îşi ajuta naţiunea captivă, să-şi plătească tributurile la împăraţii romani, şi pentru a face alte lucruri despre care nu voi vorbi, el i-a învăţat transmutarea metalelor. A patra şi a cincea frunză nu erau scrise absolut deloc, însă pe ele erau desenate foarte multe figuri şi lucrarea era deosebit de rafinată. Mai întâi a pictat un bărbat tânăr cu aripi la glezne, purtând în mână o baghetă încolăcită de doi şerpi, cu care lovea un coif care îi acoperea capul. Eu aş zice că acesta era zeul Mercur al păgânilor; spre el se îndreptau fugind şi zburând, cu aripile desfăcute, un bătrân care avea pe cap un ceasornic şi în mână o carte precum moartea. Pe cealaltă parte a acestei frunze a pictat o floare care se afla în vârful unui munte foarte înalt, care era aspru scuturat de vântul de nord. Tulpina era albastră, florile albe şi roşii, frunzele străluceau precum aurul; în jurul său îşi construiau cuiburile dragonii nordici. Pe a cincea frunză se afla un tufiş de trandafiri care înfloreau în mijlocul unei grădini, căţărându-se pe trunchiul unui stejar. La baza sa se afla o fântână în care curgea apă de un alb imaculat, fântână care ajungea mult în pământ. Această apă trecea întâi prin mâinile oamenilor care săpau în pământ în căutarea ei, însă, fiind orbi, foarte puţini dintre ei o cunoşteau şi reuşeau să o găsească. Pe cealaltă parte a acestei frunze era pictat un rege care o ordonat soldaţilor să ucidă un mare număr de copilaşi în prezenţa sa; se puteau zări şi mamele care plângeau îndurerate la picioarele soldaţilor nemiloşi. Apoi aceşti soldaţi au adunat sângele copilaşilor ucişi şi l-au pus într-un vas încăpător în care au venit să se scalde soarele şi luna. Pentru că această poveste reprezintă măcelărirea copiilor nevinovaţi din porunca lui Irod, am aşezat în curtea bisericii aceste simboluri hieroglifice ale acestei ştiinţe secrete. Nu vă voi spune ce era scris în latină pe toate celelalte frunze, căci Dumnezeu m-ar pedepsi, deoarece aş săvârşi un rău mai mare decât cel care şi-a dorit ca toţi bărbaţii din lume să aibă un singur cap pe care să-l poată reteza dintr-o singură lovitură. Am studiat zi şi noapte această carte, încercând să înţeleg toate procedurile pe care le prezenta, dar fără să ştiu cu ce ar trebui să încep. Acest lucru m-a transformat într-o fiinţă solitară care suspina îndelung. Soţia mea Perrenella, pe care o iubeam ca pe mine însumi, era foarte surprinsă şi a încercat să-mi uşureze suferinţa, întrebându-mă dacă poate face ceva ca să mă ajute. Nu m-am putut abţine şi i-am arătat cartea despre care v-am vorbit; de cum a văzut-o, soţia mea s-a îndrăgostit la rândul ei de ea şi îi făcea foarte multă plăcere să se uite la copertă, gravuri, imagini şi portrete, deşi înţelegea le fel de puţin din ea, ca şi mine. Îmi făcea plăcere să vorbesc cu ea şi să ne gândim împreună la cum am putea găsi interpretarea acestei cărţi."

Nicholas Flammel a petrecut foarte mulţi ani studiind această carte misterioasă. A pictat pozele pe care le-a găsit în ea pe pereţii case sale şi a făcut numeroase copii pe care le arăta învăţaţilor cu care intra în contact, dar nimeni nu cunoştea semnificaţia lor secretă. Într-un târziu s-a hotărât să plece în căutarea unui înţelept, şi după multe călătorii l-a întâlnit pe un medic cu numele de Canches, care a cerut să vadă originalul.

Au plecat împreună spre Paris şi pe drum medicul i-a explicat multe dintre principiile din acea carte lui Flammel, dar Canches s-a îmbolnăvit şi a murit înainte de a ajunge la destinaţie.

Flammel l-a înmormântat în Orleans şi după ce a meditat îndelung asupra informaţiei pe care o primise de la acest medic, a reuşit, cu ajutorul soţiei sale, să descopere formula cu ajutorul căreia să transforme metalul în aur.

A făcut acest experiment de câteva ori şi a avut succes de fiecare dată. Înainte de a muri, a cerut ca un număr de hieroglife să fie pictate în curtea bisericii Sfântului Inocenţiu din Paris; acolo a ascuns formula aşa cum îi fusese dezvăluită din cartea intitulată *„Book of Abraham the Jew"*.

CONTELE BERNARD DE TREVISO

Dintre oamenii care au căutat elixirul vieţii şi piatra filozofală, puţini au trecut prin atât de multe dezamăgiri ca acest conte de Treviso, care s-a născut la Padua, în 1406, şi a decedat în 1490.

Acesta a început să caute piatra filozofală şi secretul transmutării metalelor în aur de la vârsta de paisprezece ani. Şi-a petrecut întreaga viaţă şi a cheltuit o mare parte din averea sa pentru a găsi ceea ce căuta.

Contele Bernard a vizitat numeroşi alchimişti şi filosofi. Fiecare dintre ei venea cu vreo teorie pe care acesta o accepta cu nerăbdare şi pe care ulterior o experimenta însă fără a obţine rezultatul dorit.

Familia sa îl considera nebun şi credea că acesta îi arunca în dizgraţie datorită acestor experimente care costau foarte mult şi care i-au mâncat întreaga avere. Contele a vizitat foarte multe ţări sperând să găsească pe aceste meleaguri îndepărtate vreun înţelept care să-l poată ajuta.

La vârsta de 72 de ani l-a părăsit în sfârşit ghinionul. Marile secrete ale elixirul vieţii, pietrei filozofale şi transformării metalelor în aur i-au fost dezvăluite. A scris o carte în care a trecut în revistă rezultatele experimentelor sale, şi deşi nu-i rămăseseră decât câţiva ani în care să se bucure de roadele muncii sale, a fost foarte încântat de faptul că a meritat să-şi pună întreaga existenţă în slujba căutării acestei *„comori"*.

Un exemplu ilustrativ al perseverenţei de care a dat dovadă îl găsim în episodul în care autorul relatează că a petrecut 20 de ani din viaţă oxidând coji de ou şi cam tot atâţia distilând alcool la sugestia unui aşa-zis filosof nesăbuit.

Nu a existat un discipol mai răbdător şi mai perseverent decât acest conte în întreaga istorie a cercetărilor alchimice.

Bernard a afirmat că procesul de dizolvare executat cu ajutorul mercurului şi nu cu ajutorul focului, reprezintă secretul suprem al alchimiei.

Simbolurile lui Abraham Evreul

Din „*Hieroglyphical Figures*", de Flammel

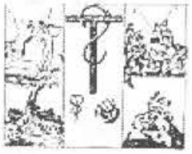

Robert H. Fryar scrie, într-o notă de subsol de la ediția sa retipărită a cărții „*Hieroglyphical Figures*", scrisă de Nicholas Flammel: „Unul dintre lucrurile care dovedeşte că această poveste este într-adevăr reală este faptul că această carte a lui Abraham Evreul, cu modificările făcute de Flammel, care a completat-o în urma sugestiilor primite de la medicul respectiv, se afla în mâinile cardinalului Richelieu, aşa cum a aflat Borel de la contele de Cabrine, care o văzuse şi o studiase."

TEORIA ŞI PRACTICA ALCHIMIEI

PARTEA I

Originea filosofiei alchimice

Alchimia, arta secretă a meleagurilor din Khem, este una dintre cele mai vechi ştiințe din întreaga lume, alături de astrologie. Aceste ştiințe îşi au originea în timpurile preistorice.

Potrivit unor documente pe care le avem la dispoziție, alchimia şi astrologia îi erau dezvăluite omului de Divinitate şi acesta îşi putea redobândi condiția pe care a pierdut-o cu ajutorul acestora.

Din legendele păstrate de rabini aflăm că îngerul de la poarta Edenului l-a învățat pe Adam misterele Quabbalei şi Alchimiei, promițându-i că în momentul în care omenirea va stăpâni pe deplin secretul înțelepciunii, ascunsă în aceste arte divine, blestemul fructului interzis va fi ridicat şi omul va putea intra din nou în grădina Domnului.

Omul a primit corpul fizic atunci când a fost izgonit şi aceste ştiințe sacre au fost aduse în lumile inferioare sub forma unor vehicule dense prin care natura lor spirituală transcendentă nu se mai putea manifesta. De aceea s-a crezut că aceste ştiințe s-au pierdut.

Corpul terestru al alchimiei este chimia, căci chimiştii nu-şi dau seama că jumătate din „Cartea Torah" este ascunsă pentru totdeauna în spatele vălului lui Isis şi că atât timp cât studiază numai elementele materiale, ei nu vor descoperi decât jumătate din adevăr.

Astrologia s-a cristalizat în Astronomie, iar adepții acesteia din urmă iau în derâdere visele înțelepților din antichitate, afirmând că simbolurile lor sunt doar nişte produse neînsemnate ale superstiției oamenilor.

Intelectualii din epoca noastră nu pot trece de vălul care separă vizibilul de invizibil decât prin intermediul Misterelor.

Ce este viața? Ce este inteligența? Ce este forța? Acestea sunt misterele pe care încercau să le elucideze anticii în templele lor.

Cine este în măsură să spună că ei nu au găsit răspunsurile la aceste întrebări? Cine ar recunoaşte aceste răspunsuri dacă le-ar avea în fața sa? Este posibil ca simbolurile astrologiei şi alchimiei să ascundă o înțelepciune atât de profundă încât noi nu suntem suficient de bine pregătiți pentru a-i afla principiile?

Caldeenii, fenicienii și babilonienii, cât și alte popoare orientale, erau familiarizate cu principiile alchimiei. Această știință era practicată în Grecia și în Roma. Aceasta era știința principală a egiptenilor. Khem este un termen ce desemnează Egiptul.

Cuvintele *„alchimie"* și *„chimie"* ne amintesc constant superioritatea egiptenilor în ceea ce privește cunoașterea științifică.

Potrivit unor scrieri fragmentare ale acestor popoare din antichitate, alchimia nu era o artă speculativă. Aceștia credeau cu adevărat în înmulțirea metalelor. Savanții ar trebui să studieze cu mai multă atenție teoriile alchimice.

Adepții evoluționismului sunt de părere că aceste științe s-au dezvoltat odată cu sporirea inteligenței omului preistoric, iar acele persoane care adoptă punctul de vedere transcendentalist, preferă să creadă că aceste științe sunt revelații primite direct de la Dumnezeu.

Au apărut foarte multe soluții care să elucideze problema originii alchimiei. Unii consideră că omul a învățat alchimia de la Zeul egiptean *Hermes Mercurius Trismegistus*. Această zeitate sublimă, care s-a ivit din ceața timpurilor, și care ținea în mână smaraldul nemuritor, este considerată de egipteni ca fiind inițiatorul tuturor artelor și științelor. În onoarea sa întreaga cunoaștere științifică a fost adunată sub termenul generic de *„arte hermetice"*.

Când corpul lui Hermes a fost dus în valea Ebron, smaraldul divin a fost înmormântat împreună cu el. Acest smarald a fost descoperit multe secole mai târziu, potrivit spuselor unui inițiat arab.

Alexandru cel Mare și copacii vorbitori

Alții afirmă că *Alexandru cel Mare*, regele Macedoniei, a fost cel care a descoperit smaraldul.

Cu ajutorul puterii acestei pietre prețioase, pe care se aflau inscripționate treisprezece propoziții scrise de marele Hermes, Alexandru a reușit să cucerească întreaga lume, cunoscută în acea vreme. Acesta a eșuat în cele din urmă deoarece nu a reușit să se cunoască pe sine însuși. În ciuda gloriei și puterii sale, profețiile copacilor vorbitori s-au îndeplinit și Alexandru a fost doborât în culmea măreției sale. Există niște zvonuri potrivit cărora Alexandru a fost un inițiat de grad superior, care a eșuat deoarece nu a putut renunța la setea sa de putere.

E. Y. Kenealy, citând din opera *„Cosmodromium of Doctor Gobelin Persona"*, descrie episodul referitor la Regele Alexandru și la copacii vorbitori, pe care acesta i-a întâlnit în timpul campaniei sale din India :

„Apoi Alexandru a mărșăluit spre alte meleaguri la fel de primejdioase. A cutreierat vârfurile munților, văi întunecate în care armata sa a fost atacată de șerpi și de bestii sălbatice, până ce a ajuns pe un munte neasemuit după trei sute de zile. Pe marginile acestuia se aflau lanțuri și frânghii de aur. Acest munte avea 2050 de trepte toate din safir pur, iar cine le urca putea ajunge în vârf. Alexandru și-a stabilit tabăra în apropierea acestor trepte.

Într-o zi regele și cei doisprezece prinți au urcat aceste trepte până în vârful muntelui și au găsit un palat minunat cu douăsprezece porți și șaptezeci de ferestre din aur. Acest palat se numea *Palatul Soarelui* și în interiorul său se afla un templu construit numai din aur pur; în fața porților acestuia erau niște butuci de viță de vie pe care se aflau crengi de carbuncul și perle.

După ce au intrat în palat, Alexandru și prinții au văzut un om care stătea întins pe un pat din aur. Acesta era foarte bine făcut și avea un aspect plăcut iar capul și barba sa erau albe precum zăpada. Regele și prinții au îngenuncheat în fața înțeleptului care a vorbit astfel: „Alexandru, vei vedea acum ceea ce nu a mai văzut nici un muritor înaintea ta".

Atunci Alexandru l-a întrebat pe înțelept de unde îl cunoaște iar acesta i-a răspuns: „Știam cine ești și ce rol vei avea pe Pământ înainte ca Potopul să acopere suprafața pământului", adăugând: „Dorești să vezi copacii Soarelui și ai Lunii, care prezic toate lucrurile care se vor întâmpla?".

La aceasta regele a zis: „Da, stăpâne, de mult ne dorim să vedem acești copaci".

Înțeleptul le-a spus apoi să pună deoparte toate inelele și podoabele și să se descalțe, după care să-l urmeze. Alexandru l-a ascultat, a ales trei dintre prinți, i-a lăsat pe ceilalți să-i aștepte până ce se vor întoarce, și a pășit în urma înțeleptului, care l-a dus la Copacii Soarelui și Lunii. Copacul Soarelui are frunze de aur roșu iar copacul Lunii are frunze de argint.

Alexandru i-a întrebat dacă se va întoarce triumfător în Macedonia, iar copacii i-au răspuns că nu, că va mai trăi un an și opt luni, după care va muri otrăvit.

Când a întrebat cine îl va otrăvi, Regele nu a primit nici un răspuns, dar copacul Lunii i-a spus că mama lui va avea parte de o moarte tristă şi ruşinoasă, şi va zace neîngropată mult timp, în timp ce surorile sale vor avea parte de un trai fericit."

Este posibil ca aceşti copaci vorbitori să nu fi fost decât nişte plăci de lemn pe care se aflau inscripţionate nişte litere şi care erau folosite de oracole.

Într-o vreme cărţile scrise pe lemn erau numite *„copaci vorbitori"*.

Este foarte greu să stabilim cu exactitate originea alchimiei deoarece unii au ignorat în totalitate continentul dispărut, Atlantida.

Marea Taină era cel mai preţuit secret al preoţilor de pe acest continent.

Când Atlantida s-a scufundat, hierofanţii misterului focului au adus formula în Egipt, unde a rămas secole întregi, în posesia filosofilor şi înţelepţilor.

Treptat această formulă a ajuns în Europa, unde secretele sale sunt păstrate intacte.

Frunzele Copacului Sacru al lui Hermes
Imagine redesenată după un manuscris din 1577

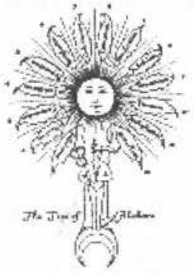

Samuel Norton, în lucrarea sa intitulată *„Key to Alchemy"*, împarte procesele sau stările prin care trec substanţele alchimice din momentul în care sunt amplasate în eprubetă până ce se transformă în medicamente pentru plante, minerale şi oameni, în paisprezece etape, după cum urmează :

1. Dezagregarea, procedeul de trecere dintr-o stare solidă sau gazoasă în stare lichidă;

2. Filtrarea, separarea mecanică a lichidului de particulele nedizolvate care atârnă de el;

3. Evaporarea, transformarea dintr-o stare lichidă sau solidă într-o stare vaporoasă cu ajutorul căldurii;

4. Distilarea, procedeu prin care un lichid volatil poate fi separat de substanţele pe care le conţine soluţia;

5. Separarea, procedeul de descompunere a substanţelor;

6. Purificarea, procesul de rafinare şi purificare a substanţelor prin distilări repetate;

7.Calcinarea, arderea unui praf cu ajutorul căldurii; eliminarea substanţei volatile din materie;

8. Amestecarea diferitelor ingrediente în noi compuşi;

9. Purificarea (*prin putrefacţie*), dezintegrarea prin descompunere spontană sau prin mijloace artificiale;

10. Reţinerea, procesul de oprire;

11.Fermentaţia, transformarea substanţelor organice în noi compuşi în prezenţa unui ferment;

12. Solidificarea, procesul prin care un lichid se transformă în stare solidă;

13. Multiplicarea, procesul de sporire a numărului;

14. Proiecţia, procesul de transformare a metalelor în aur.

Acele persoane care nu sunt de acord cu legenda lui Hermes şi a tăbliţei de smarald consideră că primii iniţiatori ai artei alchimice au fost cei două sute de îngeri care au coborât din munţi, descrişi de Profet. Indiferent de originea sa, preoţii egipteni sunt cei care au fost însărcinaţi să păstreze această ştiinţă pentru lumea modernă.

Datorită culorii pământului, Egiptul era numit *„Imperiul negru"*, şi astfel alchimia a ajuns să fie cunoscută ca *„arta neagră"*; această sintagmă nu are o conotaţie negativă, referindu-se doar la faptul că procesele sale au fost întotdeauna învăluite în întunericul misterelor.

În timpul Evului Mediu alchimia nu a fost numai o Filosofie şi o Ştiinţă ci şi o Religie. Cei care s-au răzvrătit împotriva dogmelor religioase din acea vreme, au ascuns învăţăturile filosofice în alegoria artei de a produce aur. În acest fel aceştia îşi păstrau libertatea individuală şi erau luaţi în derâdere, dar nu persecutaţi.

Alchimia este o artă de natură triplă şi misterul său era simbolizat de un triunghi. Simbolul său este *„de trei ori câte trei elemente"* sau *„trei procese în trei lumi"* sau *„trei sfere"*.

De *„trei ori trei"* este partea misterelor din *„Gradul* 33 *al misterelor Francmasoneriei"*, căci 33 este de *„trei ori trei"*, adică 9, numărul omului esoteric şi al emanaţiilor din rădăcina copacului divin. Acesta este numărul Lumilor hrănite de cele patru râuri care curg din gura divină precum *„verbum fiat"*.

Acest simbolism alchimic ascunde un concept magnific, deoarece acest meşteşug dispreţuit şi batjocorit păstrează intactă cheia triplă de la porţile vieţii eterne.

Dacă înţelegem faptul că Alchimia este un mister în cele trei lumi, divină, umană şi elementală, ne putem da seama de ce filosofii şi înţelepţii au creat şi au dezvoltat o alegorie atât de complexă în spatele căreia să-şi ascundă înţelepciunea.

Natura şi arta

Alchimia este ştiința multiplicării şi are la bază fenomenul natural al creşterii. Un proverb antic spune că: *„Din nimic nu poate ieşi decât nimic"*.

Alchimia nu este procesul prin care putem face *ceva* din *nimic*. Prin aceasta putem spori şi îmbunătăți ceea ce există deja.

Dacă un filosof ar afirma că un om viu ar putea fi făcut din piatră, neştiutorii ar spune că aşa ceva nu este posibil.

Totuşi, înțelepții consideră că fiecare piatră reprezintă sămânța unui om.

Un filosof ar putea afirma că Universul a fost făcut din om şi cei nesăbuiți ar striga din nou că acest lucru este imposibil, neştiind că omul este sămânța din care a fost construit universul.

Dumnezeu este posibilul şi imposibilul tuturor lucrurilor.

Cel Suprem se manifestă prin creştere, care este un impuls din exterior, o luptă în vederea exprimării şi manifestării.

Nu este miracol mai mare în creşterea şi multiplicarea aurului de către alchimist decât în o sămânță de muştar, care produce un tufiş de mii de ori mai mare decât sămânța respectivă. Dacă o sămânță de muştar produce o plantă de o mie de ori mai mare decât ea când este plantată în pământ, atunci de ce aurul nu ar putea fi multiplicat de o mie de ori mai mult când este plantat în pământ şi hrănit artificial de procesul secret al alchimie?

Alchimia susține că Dumnezeu este totul; că este un Spirit universal care se manifestă într-o infinitate de forme. Prin urmare Dumnezeu este sămânța spirituală care este plantată în pământul întunecat. Este posibil ca această sămânță să crească şi să se extindă în întregul univers al substanței. Acest univers în care se găseşte sămânța devine aur pur.

În natura spirituală a omului acest lucru se numeşte regenerare; în corpul material al elementelor acest lucru se numeşte transmutare.

Aşa cum este în Universul spiritual şi material, la fel este şi în lumea intelectuală. Înțelepciunea nu îi poate fi oferită unui idiot, deoarece sămânța înțelepciunii nu se află în el, dar înțelepciunea îi poate fi dată unei persoane ignorante, deoarece sămânța înțelepciunii există în el şi poate fi cultivată prin artă şi cultură.

Prin urmare filosoful este un om ignorant iar înlăuntrul naturii sale a avut loc o proiecție.

Prin artă *(procesul de învățare)* întreaga masă de metale de bază *(corpul mintal al ignoranței)* a fost transmutat în aur pur *(înțelepciune)* deoarece a fost uns cu înțelegere.

Prin credință şi apropiere de Dumnezeu conştiința omului poate fi transmutată din dorințe animale de bază într-o conştiință pură şi dumnezeiască, iluminată şi mântuită iar Dumnezeul care se află înăuntrul acelui om creşte dintr-o mică scânteie într-o ființă glorioasă şi puternică; dacă metalele de bază ale ignoranței mentale pot, printr-un proces de antrenare, să fie transmutate în geniul şi înțelepciunea transcendente, de ce procesul din aceste două sfere nu este egal cu cel din a treia sferă? Dacă atât elementele spirituale cât şi cele mentale ale Universului pot fi multiplicate în expresia lor, atunci, prin legea analogiei elementele materiale ale Universului pot fi multiplicate dacă procesul necesar poate fi stabilit.

Ceea ce este adevărat în superior este adevărat şi în inferior. Dacă Alchimia este un fapt spiritual, atunci înseamnă că ea este şi un fapt material. Dacă aceasta poate avea loc în univers, ea poate avea loc şi în om; dacă poate avea loc în om ea poate avea loc şi în plante şi animale. Dacă un lucru din Univers poate creşte, atunci tot ceea ce se află în Univers poate creşte. Dacă un lucru poate fi multiplicat, atunci toate lucrurile pot fi multiplicate *„căci superiorul este de acord cu inferiorul şi inferiorul este de acord cu superiorul."*

Aşa cum calea de mântuire a sufletului este ascunsă în mistere, aşa şi secretele mântuirii metalelor sunt ascunse pentru a nu cădea în mâinile celor profani.

Dacă cineva ar vrea să crească metale, el trebuie mai întâi să învețe secretele metalelor; trebuie să-şi dea seama că toate metalele, ca şi plantele, animalele şi Universul, cresc din semințe, iar aceste semințe sunt deja în corpul substanței; sămânța omului este în Univers înainte ca acest să se nască; şi aşa cum sămânța plantelor există pentru totdeauna, planta trăieşte doar o anumită perioadă de timp, sămânța aurului spiritual şi material este prezentă în toate lucrurile. Metalele cresc de-a lungul timpului deoarece viața le este împărtăşită de la Soare. Acestea cresc imperceptibil. Metodele de dezvoltare diferă în funcție de felul şi mărimea metalului.

Una dintre marile axiome este: *„înăuntrul tuturor lucrurilor se află sămânța tuturor"*, cu toate că prin simplele procese ale naturii ea poate rămâne latentă timp de secole sau creşterea sa poate fi foarte înceată. Prin urmare fiecare fir de nisip conține nu numai sămânța metalelor prețioase ci şi sămânța nestematelor şi a Soarelui, Lunii şi stelelor. Aşa cum natura omului este reflectată în întregul Univers în miniatură, la fel în fiecare fir de nisip, fiecare picătură de apă, fiecare particulă de praf cosmic sunt ascunse toate părţile şi elementele cosmosului în forma unor seminţe atât de mici încât nici cel mai performant microscop nu le poate detecta. De milioane de ori mai mici decât ionul sau electronul, aceste seminţe, care sunt de nerecunoscut şi de neînţeles, aşteaptă să crească şi să se extindă.

Există două metode prin care se poate realiza creşterea. Prima este cea care are loc cu ajutorul naturii, deoarece natura este un alchimist care reuşeşte întotdeauna imposibilul. Cea de-a doua are loc cu ajutorul artei, iar prin artă se obţine într-un timp foarte scurt ceea ce natura a obţinut în secole.

Adevăratul filosof care doreşte să realizeze marea operă acţionează conform legilor naturii şi recunoaşte că arta alchimiei este doar o metodă care a fost copiată din natură. Cu ajutorul unei formule secrete, această artă a fost intensificată.

Pentru a-şi realiza miracolele natura trebuie să lucreze fie extensiv, fie intensiv. Procesele extensive ale naturii sunt cele care sunt folosite în transmutarea cărbunelui negru în diamante şi au loc în mii de ani. Procesul intensiv este arta care este servitorul fidel al naturii şi care o ajută pe aceasta în toate privinţele.

„În această muncă filosofică, natura şi arta se împletesc deoarece arta nu este refuzată de Natură iar Natura nu-i refuză ceea ce arta poate perfecţiona. Natura ascultă artiştii deoarece aceştia o ajută."(Dr. A. Dee, în *Chemical Collections*)

Cu ajutorul artei sămânţa care se află în sufletul unei pietre poate fi făcută să germineze aşa de repede încât în câteva momente din acea sămânţă creşte un diamant. Dacă sămânţa diamantului nu este în marmură, granit sau nisip, un diamant nu ar putea fi crescut din altă parte. Dar deoarece sămânţa este în toate lucrurile, un diamant poate fi crescut din oricare altă substanţă din univers. Totuşi, în unele substanţe este mai uşor să reuşeşti acest miracol deoarece în acestea germenii sunt deja fertilizaţi şi pregătiţi pentru acest proces. A-i învăţa pe unii oameni înţelepciunea este mai uşor decât a-i învăţa pe alţii deoarece unii au deja o fundaţie cu ajutorul căreia pot lucra în timp ce la alţii facultăţile de gândire sunt în stare latentă.

Prin urmare Alchimia ar trebui considerată arta de a creşte şi de a perfecţiona o floare. Natura o poate ajuta, sau din cauza distrugerii exercitate de un element sau altul, o poate împiedica. Cu ajutorul

adevăratei Arte, Natura reuşeşte întotdeauna ceea ce şi-a propus, deoarece această Artă nu este influenţată de reacţiile Elementelor.

În lucrarea sa intitulată *History of Chemistry*, James Campbell Brown, profesor de chimie la Universitatea din Liverpool, rezumă ţelul alchimiştilor în următoarele paragrafe :

„Acesta, prin urmare era ţelul adevărat al alchimiştilor, să ducă la bun sfârşit, în laboratoarele lor, procesele pe care Natura le-a săvârşit în interiorul Pământului."

Aceştia se ocupau mai ales de şapte probleme :

1. Prepararea unui compus numit *elixir* sau *piatra filozofală* care posedă proprietatea de a transmuta metalele de bază în aur şi argint şi de a duce la bun sfârşit alte operaţii minunate;
2. Crearea de homunculi, despre care pot fi spuse multe poveşti minunate;
3. Pregătirea solventului universal care poate dizolva orice substanţă care este introdusă în acesta;
4. Restaurarea unei plante din cenuşă. Dacă ar fi reuşit acest lucru ei sperau să învie morţii;
5. Pregătirea unei substanţe mistice care se numeşte *spiritus mundi* şi care posedă multe puteri dintre care cea mai importantă este cea de a dizolva aurul;
6. Extragerea unui principiu activ din toate substanţele;
7. Prepararea unui aur lichid care reprezintă un remediu.

Simbolismul alchimic

În alchimie există trei substanţe simbolice: *mercurul, sulful şi sarea*. Acestora li s-a adăugat un alt principiu misterios al vieţii care se numeşte *Azoth*.

Cu privire la primele trei, Herr von Welling a scris:

„Există trei substanţe chimice de bază pe care filosofii le numesc: *sare, sulf şi mercur* dar care nu trebuiesc confundate cu sarea, sulful şi mercurul care sunt extrase din pământ. *Sarea, sulful şi mercurul* au fiecare o natură trinitară, deoarece fiecare dintre aceste substanţe conţine în realitate alte două substanţe, potrivit tainelor ascunse ale înţelepţilor. *Corpul sării* este prin urmare trinitar, adică este alcătuit din *sare, sulf şi mercur; în corpul sării* una dintre aceste trei substanţe şi anume *sarea este predominantă. Mercurul* este compus tot din aceste trei elemente numai că *predomină mercurul. Cu sulful* se întâmplă acelaşi lucru. Aceste nouă împărţiri: *„de trei ori trei"* plus *„Azoth"* dau *„zece"*, care este numărul sacru al pitagoreicilor. În ceea ce priveşte *natura lui Azoth* există diverse controverse. Unii cred că acesta reprezintă *focul divin*; alţii sunt de părere că el este *electricitatea* iar alţii *magnetismul.* Transcendentalismul îl consideră *lumina astrală.*"

„Universul este înconjurat de Sfera stelelor. Dincolo de acea Sferă se află Sfera lui *Schamayim*, care este divina apă învăpăiată, prima revărsare a cuvântului lui Dumnezeu, râul care curge din prezenţa eternului. *Schamayim*, împarte apele androgine. Focul devine focul solar şi apa devine apa lunară. *Schamayim* reprezintă *mercurul universal* care mai este numit şi *Azoth*, spiritul nemăsurat al vieţii. Viaţa spirituală a apei trece prin Eden şi apoi curge în râurile principale. Acesta este *Râul apei vii, Azoth*, care curge din tronul lui Dumnezeu. În acest *Eden* se află *„pământul spiritual"* sau *„Aphar"* din care Dumnezeu l-a creat pe Adam, corpul spiritual al omului, care trebuie dezvăluit."

În altă parte a scrierilor sale, von Welling spune că: *„nu a existat Univers material până când Lucifer, încercând să facă un proces de Alchimie cosmică, a folosit greşit focul divin. Pentru a restabili Schamayim, pe care Lucifer îl schimbase, a fost format acest Univers".*

Aceste declaraţii subliniază faptul că filosofii erau de părere că Biblia este o carte de formule chimice şi alchimice.

Este esenţial să luăm în considerare acest lucru.

Vai de cel care acceptă literalmente alegoriile alchimiştilor. O asemenea persoană nu va intra niciodată în sanctuarul adevărului.

Elias Ashmole, în lucrarea sa *„Theatrum Chemicum Britannicum"* descrie metodele folosite de alchimişti pentru a-şi ascunde adevăratele doctrine: *„Ei doreau să-şi ascundă secretele în fabule şi să-şi umbrească astfel activităţile."*

Faptul că Scripturile dezvăluie o cunoaştere ascunsă, dacă considerăm acest lucru alegoric, este demonstrat foarte clar de o parabolă, în care sunt descrişi regele Solomon, soţiile, concubinele şi fecioarele sale. Această parabolă este intitulată *Geheime Figuren der Rosenkreuzer*, şi a fost publicată în Ultona în 1785. Dr. Franz Hartmann, care a tradus o parte din această lucrare în engleză, declară că soţiile lui Solomon reprezentau arta, concubinele ştiinţa iar fecioarele secretele nedezvăluite ale naturii. Din ordinul regelui fecioarele erau forţate să-şi scoată voalurile, simbolizând astfel că, cu ajutorul înţelepciunii, artele mistice au fost forţate să-şi dezvăluie părţile ascunse în faţa filosofului, şi că acestea nu puteau fi văzute de cei neiniţiaţi.

Deoarece alchimistul trebuie să lucreze simultan în patru lumi, dacă doreşte să realizeze marea operă, o masă care arată analogiile celor trei principii din cele patru lumi poate clarifica relaţia dintre aceste părţi. Maeştrii simbolismului alchimic nu şi-au standardizat simbolurile. Este nevoie de o cunoaştere profundă a subiectului şi de o putere de intuiţie destul de mare pentru a descoperi enigmele acestora.

Cele de-a treia şi de-a patra împărţiri din tabel au transformări alternative datorită faptului că unii autori nu făceau distincţia între spirit şi suflet.

Potrivit Scripturii, spiritul este indestructibil, dar sufletul poate fi distrus (*nu în totalitate*). Este evident că acestea nu sunt sinonime. Este clar că *„sufletul care păcătuieşte va muri"* (*dar nu în totalitate, sufletul fiind constituit din cele 7 straturi care înconjoară spiritul sau scânteia divină : divin - tatar, fiular, mamar -, cosmic, universic, solar, planetar*) iar *„spiritul se va întoarce la Dumnezeul care i-a dat viaţă".*

Masa de analogii este după cum urmează :

Puterile trinitare din cele patru lumi

Lumea	Tatălui	Fiului	*Mamei*
1. Dumnezeu	Tată	Fiu	Sfântul Duh
2. Om	Spirit	Suflet	Corp
3. Elemente	Aer	Foc	Apă
4. Chimicale	Mercur	Sulf	Sare

Alternativele din 3 și 4 sunt :

Lumea	Tatălui	Fiului	*Mamei*
3. Elemente	Foc	Aer	Apă
4. Chimicale	Sulf	Mercur	Sare

Paracelsus a făcut o aranjare diferită, în care cele trei faze ale Dumnezeului Trinitar sunt omise, și în care sunt combinate doar cea de-a doua, a treia și a patra lume :

Fazele din lumile 2, 3 și 4

Lumea	Tatălui	Fiului	*Mamei*
2. Omul	Spirit	Suflet	Corp
3. Elemente	Aer	Apă	Pământ
4. Chimice	Sulf	Mercur	Sare

Punctul principal a fost dovedit : filozofii alchimici foloseau drept simboluri sarea, sulful și mercurul pentru a reprezenta nu numai chimicalele ci și principiile spirituale și invizibile ale lui Dumnezeu, ale omului și ale universului. Cele trei substanțe care există în cele patru lumi și care sunt arătate în acest tabel dau numărul sacru 12, deoarece acestea 12 reprezintă fundația Marii Opere, ele sunt numite în Revelație cele 12 pietre de fundație ale orașului sacru.

Pitagoreicii erau de părere că dodecaedrul este fundația Universului. Oare nu există o relație între aceste misterioase de 3 ori 4 și Legenda francmasonică în care cei patru îngeri sunt alcătuiți din câte patru părți.

Un tabel al simbolurilor medievale alchimice

Din „The Last Will and Testament", de Valentine

Hermetiștii foloseau simboluri ciudate care sunt arătate în acest tabel pentru a reprezenta diferitele elemente chimice și procese alchimice. Adevăratul înțeles al acestor litere ciudate nu a fost dezvăluit niciodată deoarece acestea ascund în formele lor secretele oculte cu privire la natura spirituală a metalelor și elementele pe care le reprezintă. În alegoriile lor alchimiștii foloseau oameni, animale și plante ca embleme. Uneori ei apelau și la creaturi ca: dragonul, șarpele înaripat, unicornul și phoenixul. În aproape toate cazurile aurul era reprezentat de un Rege cu o coroană pe cap și cu un sceptru în mână. Uneori aurul era reprezentat de un disc solar înconjurat de raze. Argintul era simbolizat de o Femeie pe care ei o numeau Regină. Ea nu avea coroană dar stătea adesea pe o semilună. Mercurul era reprezentat ca un tânăr cu aripi, care avea adesea două capete și care purta șerpi. Plumbul era simbolizat de un bătrân care avea în mână o coasă; fierul de un soldat îmbrăcat în armură. *Aqua fortis* era numită *„stomacul struțului"* iar realizarea marii opere avea simbolul unei căsătorii.

Următorul tabel arată unghiurile în care cei trei îl caută pe Chiram :

Cele patru unghiuri ale creației	*Estul*	*Sudul*	*Vestul*	*Nordul*
Semnele fixe ale zodiacului	Vărsător	Leu	Scorpion	Taurul
Părțile îngerului	Omul	Leu	Vultur	Taurul
Cele patru anotimpuri	Primăvara	Vara	Toamna	Iarna
Vârstele omului	Copilăria	Tinerețea	Maturitatea	Vârsta

Stadiile existenței	Naşterea	Creşterea	Maturitatea	Decăderea
Părțile constituției omului	Spiritul	Sufletul	Mintea	Trupul
Cele patru elemente	Aer	Focul	Apa	Pământul

Un alt tabel îi va interesa pe savanții masonici: unul arată relația care există între cele trei substanțe, sare, sulf şi mercur şi anumite simboluri care sunt cunoscute de masoni. Celălalt arată alternativele, care sunt bazate pe amestecul principiilor filosofice, care sunt dificil de aranjat în ordine cronologică.

1. Cele trei lumini	Focul stelar	Focul solar	Focul lunar
2. Cei trei stăpâni	Hiram	Solomon	Hiram din Tyre
3. Formele geometrice	Sfera	Piramida	Cubul
4. Substanțele alchimice	Mercur	Sulful	Sarea

Alternativa numărului 2 este:

2. Cei trei stăpâni	Solomon	Hiram	Hiram din Tyre

În alchimie poate fi găsită perpetuarea misterului universal. Aşa cum Iisus a murit pe cruce, Hiram este la poarta de vest a templului, Orfeu este pe valul râului Hebron, Krishna pe valul Gangelui şi Osiris în sicriul pregătit de Typhon. În alchimie, dacă Elementele nu mor, Marea Operă nu poate fi realizată.

Stadiile proceselor alchimice pot fi găsite în viețile şi activitățile mântuitorilor şi profesorilor din întreaga lume şi în mitologia diverselor națiuni.

În Biblie este spus că: *„Dacă omul nu se va naşte din nou el nu va putea intra în regatul lui Dumnezeu".*

În Alchimie se spune că: *„Fără putrefacție Marea Operă nu poate fi realizată".*

„Ceea ce moare pe cruce este îngropat în mormântul misterelor."

Care este lucrul care face ca aceeaşi natură a omului să se ridice din nou din cenuşă?

„Soluția este distilarea alchimică care, dacă este digerată mai mult timp, va avea o culoare roşie şi această soluție este numită medicamentul universal. Aceasta este asemănătoare cu o apă înväpăiată şi este luminoasă în întuneric. În timpul procesului de digestie aceasta are mai multe culori şi din această cauză a fost numită *păun*. Dacă puterile acesteia sunt exagerate, eprubeta care conține substanța va exploda şi va dispărea ca praful. Acest lucru se întâmplă des şi reprezintă cel mai mare pericol din pregătirea medicamentelor pentru oameni şi metale. Dacă această substanță este prea dezvoltată, ea se va prelinge prin sticlă deoarece nu există nici un container fizic destul de puternic pentru a ține o astfel de substanță. Acest lucru se întâmplă din cauză că aceasta încetează să mai fie o substanță şi devine o esență divină care face parte din puterea divină. Când aceasta se dezvoltă cum trebuie, acest solvent, universal în formă lichidă, va dizolva în sine alte metale. În această stare superioară sarea universală este un foc lichid. Această sare este dizolvată într-un metal iar apoi trece prin diferite stadii de digestie; în cele din urmă ea va deveni un medicament pentru transmutarea metalelor inferioare."

„The True Way of Nature", de Hermes Trismegistus, descrie pericolul de sporire al sării universale :

„Această multiplicare nu are loc la infinit şi devine întreagă la cea de-a noua rotație. Când această tinctură a fost rotită de nouă ori, ea nu mai poate fi folosită, deoarece nu va mai putea fi separată. De îndată ce aceasta percepe un mic grad de foc material, ea trece în flux, şi apoi trece prin sticlă, aşa cum, uleiul încins trece prin hârtie."

În clasificarea proceselor prin care trebuie să treacă elementele chimice înainte de producerea medicamentului hermetic, este evidențiată lipsa de uniformitate căci în *„Adevărata cale a naturii"* sunt descrise şapte stadii.

În *„Dictionnaire Mytho-Hermétique"* sunt notate 12 stadii. Aceste 12 stadii sunt asociate cu cele 12 semne zodiacale după cum urmează :

1. Berbec, Calcinare	5. Leu, Digestie	9. Săgetător, Incinerare
2. Taur, Congelare	6. Fecioară, Distilare	10. Capricorn, Fermentare
3. Gemeni, Fixare	7. Balanță, Sublimare	11. Vărsător, Multiplicare
4. Cancer, Dizolvare	8. Scorpion, Separare	12. Peşti, Proiecție

Această aranjare deschide un domeniu interesant de speculație care poate fi folositor dacă este analizat inteligent.

Aceşti 12 paşi ne duc la realizarea marii opere şi reprezintă un indiciu despre cele 12 grade ale misterelor antice rozicruciene.

Într-un anumit grad, rozicrucianismul era o chimie teologizată şi o alchimie filosofată.

Potrivit misterelor, omul era mântuit ca rezultat al călătoriei sale în rotație prin cele 12 case ale Raiului. Cele 12 procese cu ajutorul cărora poate fi descoperită *„esența secretă"* ne amintesc de cei 12 meşteşugari care au fost trimişi să-l omoare pe Creatorul universului, mercurul universal.

Cântecul lui Solomon

Potrivit lui Solomon Trismosin, stadiile prin care trece materia în călătoria sa spre perfecțiune sunt divizate în 22 de părți. Fiecare dintre acestea este reprezentată de un desen corespunzător. Există o legătură importantă între cele 22 de embleme ale lui Trismosin, cele 22 cărți de Tarot şi cele 22 de litere ale alfabetului ebraic.

Aceste misterioase cărți de Tarot reprezintă nişte formule alchimice dacă sunt interpretate corespunzător.

Pentru a dovedi afirmațiile filosofilor medievali potrivit cărora regele Solomon era un maestru al alchimiei, Dr. Franz Hartmann a observat că neînțelesul *„Cântec al lui Solomon"* este de fapt o formulă alchimică. Studentul filozofiei naturale va recunoaşte imediat că *„fecioara întunecată din Ierusalim"* nu este o persoană ci un material sacru pentru înțelepți.

Dr. Hartmann scrie :

„Cântecul lui Solomon din Vechiul Testament este o descriere a procesului alchimic. În acest cântec, subiectul este descris în *Cant. i.*, 5; Lilium artis în *C. ii.*, 1; pregătirea şi purificarea în *C. ii.*, 4; focul în *C. ii.* 7, şi *C. iv.*, 16; putrefacția în *C. iii.*, 1; sublimarea şi distilarea *C. iii.*, 6, coagulare si schimbarea culorilor în *C. v.*, 9 la 14; fixarea C. ii., 12, şi C. viii., 4; multiplicarea C. vi., 7; creşterea şi proiecția în C. viii., 8, etc., etc."

O mică particulă a pietrei filozofale, dacă este aruncată la suprafața apei, potrivit introducerii în opera despre sarea universală a lui Herr von Welling, va începe imediat un proces de recapitulare în miniatură a istoriei Universului căci această tinctură se mişcă pe suprafața apelor.

Astfel se formează un Univers în miniatură, despre care filozofii spun că se ridică din apă şi pluteşte în aer.

Apoi trece prin toate stadiile de dezvoltare cosmică şi în cele din urmă se dezintegrează în praf.

Acesta este folosit nu numai la pregătirea medicamentului pentru metale ci şi la pregătirea unei tincturi pentru minerale, cu ajutorul căreia granitul şi marmura pot fi transformate în pietre prețioase.

Aurul filosofului

După cum a observat unul dintre marii alchimişti, căutarea de aur a omului este adesea distrugerea sa deoarece omul greşeşte adesea procesele alchimice şi crede că acestea sunt pur materiale.

El nu-şi dă seama că aurul filosofului, piatra filosofală şi medicamentul filosofului există în fiecare dintre cele patru lumi, şi că acea consumare a unui experiment nu poate avea loc până când nu este experimentată simultan şi cu succes în toate cele patru lumi, potrivit unei formule.

Unul dintre constituenții formulei alchimice există numai în natura omului, iar fără acesta elementele chimice nu pot fi combinate.

Chiar dacă îşi va petrece toată viaţa încercând să facă experimente chimice, el nu va reuşi ce şi-a propus.

Motivul principal din cauza căruia omul de ştiinţă nu poate duplica realizările alchimiştilor medievali, cu toate că urmează cu grijă fiecare pas, este faptul că elementul subtil care iese din natura filosofilor alchimici iluminaţi şi regeneraţi lipseşte din experimentele acestora din zilele noastre.

Într-o traducerea din Paracelsus, Dr. Franz Hartmann explică clar concluziile unui cercetător modern :

„Doresc să-l avertizez pe cititorul care doreşte să încerce unele experimente alchimice să nu facă acest lucru dacă nu este alchimist deoarece, din câte ştiu din proprie experienţă, aceste reţete nu sunt adevărate numai alegoric, ci şi literalmente, şi vor avea succes în mâinile unui alchimist, dar vor reprezenta o pierdere de timp şi de bani în mâinile unui om care nu are pregătirea necesară.

O persoană care doreşte să fie alchimist trebuie să aibă *magnesia*, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă puterea magnetică de atrage şi a coagula elementele astrale invizibile.

Luând în considerare formula din paginile următoare, trebuie să recunoaştem că experimentele nu pot avea loc cu succes dacă cel care le face nu este *magus*.

Dacă două persoane, una iniţiată şi una *neiluminată*, vor dori să lucreze împreună folosind aceleaşi vase, aceleaşi substanţe şi acelaşi mod de operaţie, cel iniţiat va obţine aurul iar cel neiniţiat nu îl va obţine. Dacă Alchimia nu a avut loc mai întâi în sufletul omului acesta, el nu va putea experimenta procesul alchimic.

Această egulă este valabilă pentru toată lumea şi este ascunsă în alegoriile şi emblemele filosofiei hermetice.

Dacă omul nu se va naşte din nou el nu va putea obţine Marea Operă iar dacă studentul formulei alchimice îşi va aminti acest lucru, el nu va fi dezamăgit. Nu avem voie să vorbim despre acea parte a misterului care are de-a face cu principiul secret al vieţii, care se află în natura omului, căci stăpânii artei ne-au interzis acest lucru.

Fiecare va trebui să descopere acest lucru de unul singur."

Naşterea din nou înseamnă activarea şi decodificarea, aprinderea spiritului întrupat, repunerea sa în legătură cu Astralul prin Canalul său de legătură şi comunicare astrală.

BIBLIOGRAFIE

- Agrippa Conelius, *Three Books of Occult Philosophy.*
- Alze, *Musæum Hermeticum Reformatum et Amplificatum,* prima pagină a cărții.
- Andreae Johann Valentin, *Chymical Nuptials of Christian Rozencreutzen.*
- Andreae Johann Valentin, Manifestului intitulat *„Confessio".*
- Ashmole Elias, *Theatrum Chemicum Britannicum.*
- Bacon Francis, Sir, *History of Henry the Seventh*
- Bacon Francis Sir., Manifestul *„Confessio Fraternitatis".*
- Barrett Francis, *Magul.*
- Barrett Francis, *Biographia Antiqua.*
- *Biblie veche,* Moise primește tăblițele cu legi.
- Biblia *„Breeches"* din 1599, Copacul lui Noe.
- Blavatsky H.P., *Isis Unveiled.*
- *Book of Coming Forth by Day,* Secretele egiptenilor.
- Bulwer-Lytton, Lord, *Zanoni.*
- Bruce Robert, *Of the Art of Transmuting Metals.*
- Burton Robert, *Anatomy of Melancholy.*
- Calmet, *Dictionary of the Holy Bible,* Platoșa preoților care aveau un rang înalt.
- Calmet, *Dictionary of the Holy Bible,* Arca și heruvimii săi.
- Campbell Brown James, *History of Chemistry.*
- Cartari, *Imagini degli Dei degli Antichi,* Inelul cu sigiliu al pitagoreicilor.
- Cartari, *Imagini degli Dei degli Antichi* , SATURN înghițind piatra adusă în locul lui Jupiter
- *Cartea Completă a Științelor Magice,* (*The Complete Book of Magic Science*) (nepublicată). Cercul magic.
- *Cartea Completă a Științelor Magice,* Formularul unui pact cu spiritul lui Jupiter.
- Chatto, *Origin and History of Playing Cards,* Cărțile portugheze.
- Christie, *Disquisitions upon the Painted Greek Vases,* HERMAE.
- Christian P., *History of Magic, cap. Inițierea în misterele hermetice.*
- *Chymische Hochzeit,* Sigla lui Johann Valentin Andreae.
- Cremer John, *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum,* Coperta tratatului alchimic.
- Dante Alighieri, *Divina Comedie.*
- Davidson P., *Vâscul și Filosofia Acestuia.*
- Dee A. Dr., *Chemical Collections.*
- De Monte-Snyders, *Metamorphosis Planetarum,* Silabele chimice.
- *Dictionnaire Mytho-Hermétique.*
- Drummond Henry, *Legea Naturală în Lumea Spirituală.*
- Flammel Nicholas, *Cartea lui Abraham Evreul, Hieroglyphical Figures.*
- Flammel Nicholas, *Hieroglyphical Figures,* Simbolurile lui Abraham Evreul.
- Fludd, *Collectio Operum,* O diagramă simbolică a operațiilor Naturii.
- Fludd, *Collectio Operum,* Un tabel al corespondențelor Sephiroth.
- Fragment din cartea Dr. Faust, Wittenberg, 1524, (*traducere din cartea originală, din germană, care trebuia să fie distrusă*).
- Frunzele Copacului Sacru al lui Hermes, *Imagine redesenată după un manuscris din 1577.*
- Gaffarel James, *Unheard-of Curiosities Concerning Talismanical Sculpture of the Persians.*
- Gardner, *The Faiths of the World.*
- Gardner F. Leigh, *Bibliotheca Rosicruciana.*
- Gayley C.M., *Miturile clasice.*
- *Geheime Figuren der Rosenkreuzer,* Crucea Trandafir și Crucea de aur.
- *Geheime Figuren der Rosenkreuzer,* Trandafirul Ordinului Rozicrucian.
- George Foote Moore, *Iudaismul.*
- Ginsberg Christian D., *Istoria Magiei*
- Ginsburg Christian D., *The Kabbalah.*
- Gjellerup, *Den Aeldre Eddas Gudesange,* Gnomii convenționali.
- Hartmann Franz, *Philosophia Occulta,* Viața și activitatea lui Paracelsus.
- Hartmann Franz, Dr., *Secret Symbols of the Rosicrucians.*
- Hastings James, Un dicționar al Bibliei.

- Havernick, Dr., *The Popular and Critical Bible Encyclopaedia.*
- Heydon John, *The Rosie Cross Uncovered.*
- Heydon John Heydon, *The Wise-Mans Crown, Set with Angels, Planets, Metals, etc.*, or *The Glory of the Rosie Cross.*
- Henrie Stephen, *A World of Wonders.*
- Higgins Godfrey, *Anacalypsis.*
- Higgins Godfrey, *Druizii Celți*
- Horne Charles F. *Sepher Yetzirah.*
- Howell Toy Crawford, Prof., din Harvard, *Judaism and Christianity.*
- Inman Thomas, *Ancient Faiths Embodied in Ancient Names.*
- Jennings Hargrave, *Phallicism.*
- Jennings Hargrave, *Conspiratori*, diagrama din *Antiquitatum Judaicarum Libri IX.*
- Jennings Hargrave, *The Rosicrucians, Their Rites and Mysteries.*
- Jovius, *Vitae Illustrium Virorum* , Albertus Magnus.
- Kenealy, *Cosmodromium of Doctor Gobelin Persona.*
- Kircher, *Magnes sive de Arte Magnetica Opus Tripartitum*
- Kircher, *Oedipus Aegyptiacus*, cele șaptezeci și două de nume ale lui Dumnezeu.
- *Kircher, Oedipus Aegyptiacus*, Arborele sephirothic al cabaliștilor.
- Knight Richard Payne, *Limbajul Simbolic al Artei și Mitologiei antice.*
- Levi Eliphas, *Ritualul Magic*, Sabia magică
- *Levi Eliphas, Magia Transcendentală*, Pentagrama.
- Lycosthenes, *Prodigiorum ac Ostentorum Chronicon*, O Sirenă.
- Levi Eliphas, *The History of Magic*)
- Levi Eliphas, *The Magical Ritual of the Sanctum Regnum.*
- *Levi Eliphas, Transcendental Magic*, Baphomet, capra lui Mendes.
- Lumea Elementară.
- Lundy J. P., *Monumental Christianity.*
- Maier, *Viatorium*, O copertă realizată de Ordinul Rozicrucian.
- Manifestul Ordinului C.R.C., *Fama Fraternitatis.*
- Moise, filosoful din sec. al XII-lea, *Guide for the Perplexed.*
- Moise,*Misterele Templului.*
- Moise, *The Baraitha, the Book of the Tabernacle.*
- Montfaucon, *Antichitățile*, Cea mai veche zi.
- *Mosaize Historie der Hebreeuwse Kerke*, Hainele gloriei.

- *Mosaize Historie der Hebreeuwse Kerke*, Tichia preoților.
- *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*, Lumea Elementară.
- *Musaeum Hermeticum Reformatum et Amplificatum*, Copacul alchimic.
- Myer Isaac, *Cabala*, Noe și Arca zodiacală.
- Myer Isaac, *Ain Soph.*
- *New English Dictionary*, gnomii, silfii, ondinele, salamandrele.
- *New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge.*
- Papus, *Tarot of the Bohemians.*
- Paracelsus, *The Complete Writings of Paracelsus of Hohenheim.*
- Paracelsus, *Auslegung von 30 magischen Figuren*, O salamandră.
- Paracelsus, *De Ente Spirituali.*
- Paracelsus, *Paragranum*, traducere de Hartmann Franz.
- Pike Albert, citând din *Magia Transcendentală.*
- Pike Albert, *Morals and Dogma.*
- Pike Albert, *Morals and Dogma.*
- Pistor John, *Cartea artei Cabalei.*
- Platon, *Statesman.*
- Platon, *Phaedo.*
- Platon, *Republica.*
- Plutarh, *Isis și Osiris.*
- Pope, *Rape of the Lock.*
- Roberts Samuel Roberts, *The Gypsies.*
- Russell Lowell James, *The Vision of Sir Launfal.*
- Shakespeare William, *Visul unei nopți de vară.*
- Stoddart A.M., *Life of Paracelsus.*
- Stenring Knut,*The Book of Formation.*
- Taylor, *The History of Playing Card*, O carte din pachetul Mantegna.
- *The Tarot of the Bohemians* tradusă de A. E. Waite din *„French"* a lui Papus.
- Thomson Anthony Todd, *Științele Oculte.*
- Trismegistus Hermes, *The True Way of Nature.*
- Trismegistus Hermes, Tabula Smaragdina, Tabla de Smarald
- *Turbae Philosophorum* , Androginul Alchimic.
- Wagner Richard, *Inelul nibelungilor.*
- Waite Edward, *The Real History of the Rosicrucians.*
- Waite A.E., *The Secret Tradition in Freemasonry.*

- Waite A. E. *Doctrine and Literature of the Kabbalah.*
- Westcott Wynn, *Sepher Yetzirah;* traducere.
- Wookey Howard, schiţă; O sirenă.
- Valentine, *The Last Will and Testament,* Un tabel al simbolurilor medievale alchimice.
- Van Helmont Johannis Baptistae, *Demens idea,* Retipărită de în *The Mistletoe and Its Philosophy.*
- Van Rensselaer John King, *The Devil's Picture Books.*
- Villars Abbé de, *Comte de Gabalis.*
- Von Welling, *The Magical, Qabbalistical, and Theosophical Writings of Georgius von Welling, on the Subject of Salt, Sulphur, and Mercury.* Acest volum extrem de rar a fost publicat la Frankfurt şi Leipzig în 1735 şi 1760.
- Von Helmont Johannis Baptistae, *Ausgang der Artznen-Kunst.*

CUPRINSUL

FLORILE, PLANTELE, FRUCTELE ŞI COPACII 3

Floarea, un simbol falic 3
Floarea de lotus 6
Copacul cavalerilor Mesei Rotunde 6
Cultul copacului 8
Copacul lumii scandinave, Yggdrasil 8
Copacul lui Noe 10
Ramura de salcâm 12
Floarea Soarelui 13
Sucul de struguri 14
Puterile magice ale mătrăgunii 15

PIETRELE, METALELE ŞI MĂRGĂRITARELE / PERLELE 18

Monumente preistorice 18
Saturn înghiţind piatra în locul lui Jupiter 22
Tăbliţele legii 23
Moise primeşte tăbliţele cu legi 26
Sfântul Graal 27
Magia metalelor şi a nestematel 30
Exemple de Hermae 30
Vârstele Lumii 31
Pietre preţioase cu proprietăţi magice 32
Pietrele şi mărgăritarele zodiacale şi planetare 34
Inelul cu sigiliul pitagoreicilor 35

MAGIA CEREMONIALĂ ŞI VRĂJITORIA 36

Magia rituală şi magia neagră 38
Teoria şi practicile magiei negre 38

Baphomet, capra lui Mendes 39
Doctor Johannes Faustus 40
Fragment din Cartea Dr. Faust 40
Sabia magică 42
Cercul magic 43
Instrucțiuni pentru invocarea spiritelor 44
Rugăciunea de deschidere 44
Invocația 44
Interogatoriul 45
Permisiunea spiritului de apleca 46
Formularul unui pact cu spiritul lui Jupiter 46
Pactele cu demonii 47
Pentagrama 48
Figurile magice ale celor şapte planete, sigiliile şi emblemele îngerilor planetari 50

ELEMENTELE ŞI LOCUITORII LOR 51

Teoria paracelsiană a submundanelor 51
Clasificările ființelor elementale 51
Gnomii 56
Gnomii convenționali 59
Nimfele apelor 60
Salamandrele 61
Silfii 62
O sirenă 63
Observații generale 65

FARMACOLOGIA, CHIMIA ŞI TERAPEUTICA GREU DE ÎNȚELES 67

Palingenesis 67
Sistemul paracelsian al filosofiei medicale 68
Simbolismul hermetic şi alchimic 70
Teoriile greu de înțeles cu privire la cauzele bolilor 70
Prima pagică a cărții lui Alze 70
Teoria hermetică despre cauzele bolilor 73
Johannis Baptiste von Helmont 76
Știința plantelor medicinale şi farmacologia 77
Nicholas Culpeper 79

Silabele chimice 84

CABALA (QUABBALAH, KABBALA) DOCTRINA SECRETĂ A ISRAELULUI 85

Cele şaptezeci şi două de nume ale Lui Dumnezeu 87
SEPHER YETZIRAH, CARTEA GENEZEI 90
Capitolul I 90
Tetragrammaton 91
Capitolul II 92
Capitolul III 93
Capitolul IV 94
Literele evreieşti potrivit Sepher Yetzirah 95
Capitolul V 96
Capitolul VI 97

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE COSMOGONIEI CABALISTICE AIN SOPH 99

Şi Oul cosmic 99
Sistemul cabalist al Lumilor 101
Triada evreiască 103
Cele cincizeci de porți (paşi) ale existenței 103
Ordinea puterilor 105

PLANUL ACTIVITĂȚII DIVINE 108

Cele trei sephirothuri 108
Cele treizeci şi două de poteci ale înțelepciunii 108
Copacul Sephirothic al lui Kirher 109
Schema cabalistă a celor patru Lumi 109
Copacul (Arborele) Sephirothic 115
Cele trei coloane care susțin arborele Sephirotic 116
Cei patru Arbori Sephirothici 118
Un tabel al corespondențelor 120
Arborele Sephirotic al cabaliştilor 121
Sephirothul în forma unui sistem solar 125
Secrete cabalistice cu privire la crearea omului 125

CHEILE / PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE

CABALISTICII DESPRE CREAREA OMULUI 128

Viziunea lui Ezekiel 128
Gematria, Notarikon şi Temurah 128
Elohim 130
Cei patru Adami 130
Adam drept arhetip al omenirii 135
Noe şi Arca Zodiacală 136
Biserica creştină
timpurie în ceea ce priveşte subiectul căsătoriei 138

O ANALIZĂ A CĂRŢILOR DE TAROT 142

Originea cărţilor de joc 142
Rota Mundi a lui Rosicrucians 142
Simbolismul celor douăzeci şi unu de atuuri majore 143
Cărţile portugheze 145
O carte din pachetul Magenta 156

TEMPLUL DIN DEŞERT 161

Moise, iniţiatul egiptean 161
Templul din sălbăticie 163
Cea mai veche zi 164
Construirea Templului 165
Organizarea din Templu 168
Mobilierul Templului 168
Veşmintele preoţilor care aveau rang înalt 168
Veşmintele de glorie 172
Hainele Gloriei 172
Urim şi Tummim 175
Tichia preoţilor 175
Arca şi heruvimii săi ....

FRĂŢIA ORDINULUI ROZICRUCIAN 176

Viaţa părintelui C.R.C. 176
Primul postulat 177
Crucea de trandafir şi Crucea de aur 179
Al doilea postulat 182

Trandafirul crucificat 182
Trandafirul Ordinului Rozicrucian 187
Al treilea postulat 188
Al patrulea postulat 190
Doctrine şi principii ale Ordinului Rozicrucian 192
Sigla lui Johann Valentin Andreae 193

CONFESSIO FRATERNITATIS R.C.
AD ERUDITOS EUROPAE 193

Capitolul 1 193
Capitolul 2 194
Capitolul 3 194
Capitolul 4 194
Capitolul 5 195
Johann Valentin Andreae 196
Capitolul 6 196
Capitolul 7 197
Capitolul 8 197
Capitolul 9 198
Capitolul 10 198
Capitolul 11 199
Capitolul 12 199
O diagramă a operaţiilor Naturii 199
Capitolul 13 201
Frăţia R.C. 201
Androginul alchimic 204
O copertă realizată de Ordinul Rozicrucian 204
Lumea Elementară 208
Cincisprezece diagrame cabalistice 209
Schamayim, Oceanul Spiritului 211
Cele şapte zile ale Creaţiei 223

ALCHIMIA ŞI EXPONENŢII SĂI 223

Multiplicarea metalelor 223
Medalia împăratului Leopold I 225
Paracelsus din Hohenheim 226
Albert Magnus 230
Raymond Lully 231

Nicholas Flammel 233
Coperta Tratatului alchimic al lui John Cremer 233
Contele Bernard din Treviso 237
Simbolurile lui Abraham Evreul 238

TEORIA ŞI PRACTICA ALCHIMIEI 239

Originea folosofiei alchimice 239
Alexandru Cel Mare şi copacii vorbitori 240
Frunzele şi copacul sacru al lui Hermes 242
Natura şi arta 244
Simbolismul alchimic 247
Un tabel al simbolurilor medievale alchimice 251
Cântecul lui Solomon 254
Aurul filozofului 255
BIBLIOGRAFIA 258

EDITURA ESOTERIS IAŞI

accesaţi pe internet **www.esoteris.ro**
e-mail : editura@esoteris.ro
tel. mob. 0721182620 ; 0720537972

AU APĂRUT ÎN LIBRĂRII

Cărţile scrise de Christian & Miriam Dikol

LA EDITURA ESOTERIS IAŞI

Protecţia magică
Manualul vindecătorului bioterapeut
Manual de radiestezie
Misterele Practicilor Divinatorii
Iniţiere în Comunicări Astrale
Cheile Secrete ale Iniţierii Hermetice 1
- tehnici şi metode magice complete -
Cheile Secrete Hermetice 2
- practica invocaţiilor şi conjuraţiilor magice -
Magia ţigănească şi Prezicerea viitorului
Carte de vrăji
Ceremonialuri şi ritualuri magice

NOUTĂŢI EDITORIALE

Manly P. Hall
Învăţăturile Magice Secrete ale Tututor Timpurilor

Cornelius Agrippa
Cartea Filozofiei Oculte 1
Cartea Filozofiei Oculte 2

Jason Branton
Codul Omega

ÎN APARIŢIE

1.Maeştrii Magiei Înalte
- culegere de texte magice -